

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

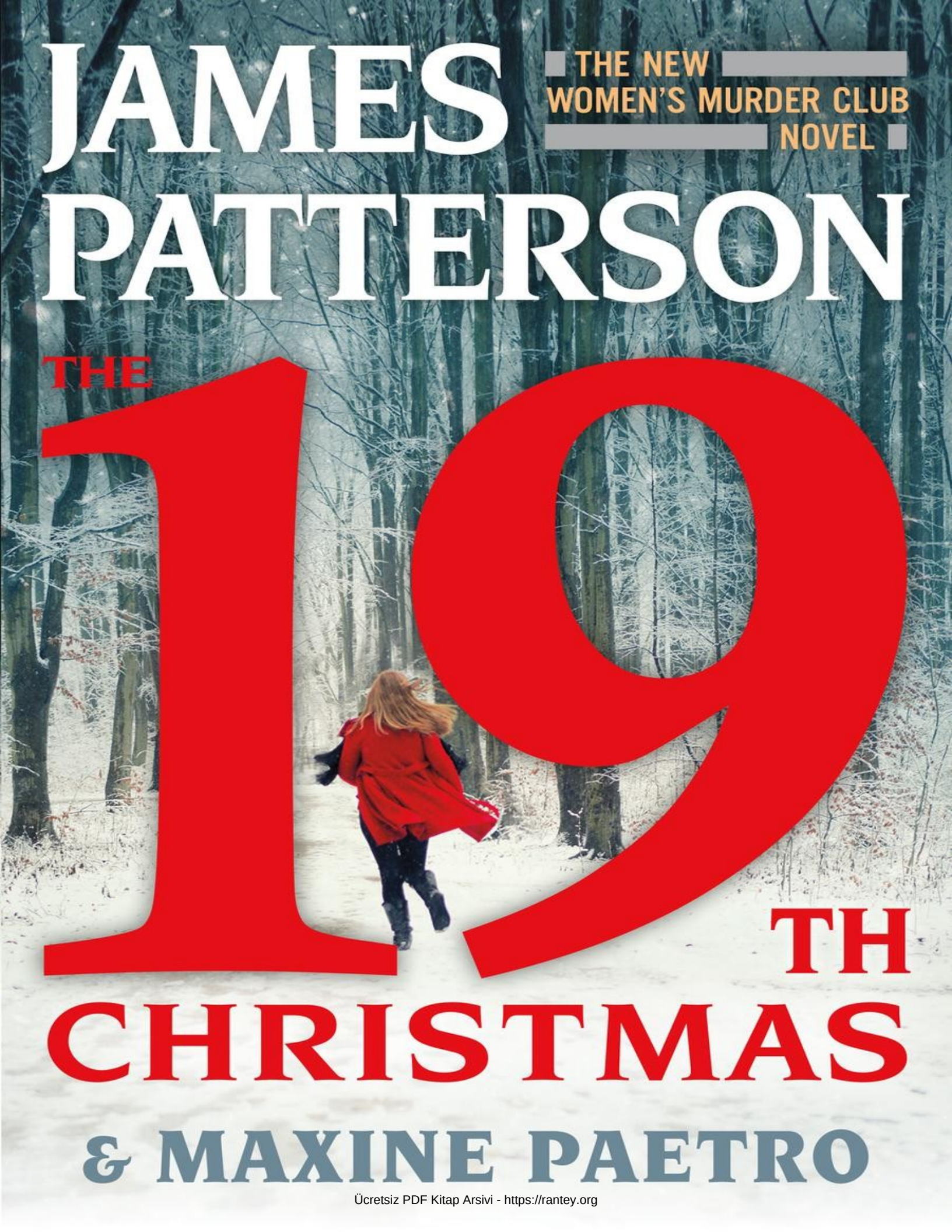
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a photograph of a woman with long blonde hair, wearing a bright red coat and dark boots, running away from the viewer down a snowy path in a forest. The trees are bare and covered in snow, creating a wintry atmosphere.

**JAMES
PATTERSON**

THE NEW
WOMEN'S MURDER CLUB
NOVEL

THE

19

TH

CHRISTMAS

& MAXINE PAETRO

JAMES
PATTERSON

THE NEW
WOMEN'S MURDER CLUB
NOVEL

THE

19

TH

NOEL

fi ¥AXINE PAETRO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

THE 19th CHRISTMAS

**JAMES PATTERSON
MAXINE PAETRO**

Little, Brown and Company New
York Boston Londra

OceanofPDF.com

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı © 2019 James Patterson

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Bu nedenle Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company Hachette
Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
littlebrown.com facebook.com/littlebrownandcompany
twitter.com/littlebrown

İlk e-kitap baskısı: Ekim 2019

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Women's Murder Club, JBP Business, LLC'nin ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-0-316-49402-1

E3-20190813-DA-NF-ORI

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yazarların Notu](#)

[Önsöz: 20 Aralık Bölümü](#)

[Birinci Bölüm: 21 Aralık](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[İkinci Bölüm: 22 Aralık](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Üçüncü Bölüm 23 Aralık 23.](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Dördüncü Bölüm 24 Aralık](#)

[53. Bölüm](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

Bölüm 60
Beşinci Bölüm 25 Aralık 61.

Bölüm

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Bölüm 77

Bölüm 78

Bölüm 79

Bölüm 80

Bölüm 81

Bölüm 82

Bölüm 83

Bölüm 84

Bölüm 85

Bölüm 86

Bölüm 87

Bölüm 88

Bölüm 89

Bölüm 90

Bölüm 91

Altıncı Bölüm 31 Aralık 92.

Bölüm

Bölüm 93

Sonsöz: 2 Ocak

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Teşekkür](#)

[Yazarlar Hakkında Daha Fazla James](#)

[Patterson Keşfedin](#)

[Sıradaki Kadınlar Cinayet Kulübü gerilim romanından bir alıntı için okumaya devam edin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Yazarların Notu

Uzun soluklu bir dizi yazmanın keyifli yanlarından biri de karakterlerin kendi hayatlarını geliştirmelerini izleme fırsatı bulmaktır. Tıpkı hepimiz gibi, Kadın Cinayet Kulübü'nün de (ve önemsedikleri kişilerin) bir bugünü ve bir geçmişi var. *18. Kaçırılma*'nın ilk sahneleri ve son sahneleri günümüzde geçiyor, ancak ana hikaye Julie Molinari doğmadan beş yıl önce geçiyor. Önsöz'den kısa bir süre sonra bu zaman çizgisine atıfta bulunduk, ancak muhtemelen bunu yeterince açık bir şekilde ifade etmedik. Bazı okuyuculardan Julie'yi sorduklarını duyduk. Bu karakteri bu kadar derinden önemsedığınız için teşekkür ederiz. Julie ve diğeri tüm favorileriniz hakkında daha fazla bilgi için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

James Patterson'dan sırada ne var?

Gelecek kitaplar, fırsatlar, yarışmalar, gösterimler ve daha fazlası hakkında bilgi edinmek için listeye girin!

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

[OceanofPDF.com](#)

Önsöz

20 Aralık

OceanofPDF.com

Noel arifesinden **dört** gece önceydi ve San Francisco şehri salonları, evleri ve büyük kamu binalarını ışıltılı, neşeli bir Noel gösterisiyle süslemişti.

Kocam Joe, üç buçuk yaşındaki kızımız Julie, yaşlanan border collie cinsi köpeğimiz Martha ve ben ışıkları gezmek için aile arabasına doluşmuştuk.

Julie kırmızı bir mayo, tütü ve yanıp sönen bir taç giyiyordu. Martha'ya taktığı boynuzlar köpeğimiz tarafından reddedilmişti, bu yüzden Joe barışı korumak için onları taktı ve Julie de onayladı. Bebek moda koçumun bir katalogdan seçtiği kazağı giyiyordum - Noel Baba ve kızağı sevimsiz sırtan bir ayın üzerinde süzülüyordu. O kadar rüküştü ki çok komikti.

Joe bana dedi ki, "Lindsay, bana bir C ver." Verdim, mükemmel bir şekilde.

Jackson Caddesi'nden aşağı inerken "Jingle Bells" şarkısını söyledik ve sonra Martha da katıldı - kesinlikle detone bir şekilde.

Sevgili Joe kızağımızı nasıl yönlendireceğimizi biliyordu ve Cow Hollow'a doğru yola çıktık, park ettik ve Işık Fantezisini görmek için Union Caddesi boyunca yürüdük. Viktorya döneminden kalma binalar, hem dükkanlar hem de evler kırmızı, yeşil ve beyaz renklerde parılıyordu. Joe Julie'yi omuzlarında taşıdı ve Julie vitrinleri daha iyi görebilmek için boynuzlarını ayırdığında yüksek sesle güldüm.

Julie, Santaland'in girişini koruyan kardan adamları görünce ellerini çırpı ve ben de çok sevindim. Anneliğin en güzel yanlarından biri de buydu; Julie'nin Noel anıları yaratmasını izlemek.

"Sırada ne var?" Joe Julie'ye sordu. "Balıkçı tekneleri Tatil Işıkları Tekne Geçit Töreni için ışıklandırılmış olacak."

"Çikolata fabrikası!" diye bağırdı babasının üstündeki koltuğundan.

Ve Julie'nin tüm dünyadaki en güzel Noel ağacı fikri olan dev çikolata çubuklarıyla süslenmiş elli ayak yüksekliğindeki ağacı görmek için Fisherman's Wharf yakınlarındaki Ghirardelli Meydanı'na gittik.

Yuki Castellano mutfaktaydı ve görünürde tek bir tatil dekorasyonu yoktu. Kocasını Jackson Brady bir sürühi margarita hazırlarken o guacamole'yi karıştırıyor ve ardından bir tepsi brownie'yi fırına koyuyordu.

Güneyli aksanıyla, "Seni kıkırdarken görmeye bayılıyorum," diye alay etti.

Yuki bunu duyunca kıkırdadı. Japon annesinden ve İtalyan asıllı Amerikan askeri babasından gıdıklayıcı bir espri anlayışı, alkole karşı toleranssızlığı ve tekilaya karşı kararlı bir zaafı miras almıştı.

Kocasına "Sen sadece benden faydalanmak istiyorsun," dedi.

"Benim var. Ne kadar zamandır ilk kez izinliyim ve bence yatak odasını çöpe atmalıyız."

Yuki de aynı şekilde hissediyordu. Cehennemden gelen bir davayı kovuşturmayı yeni bitirmişti ve Brady cinayet masası komiseri olarak fazla mesai yapıyor ve polis şefi vekilliğini ikiye katlıyordu. Bırakın birbirlerini, uyumak için bile zar zor vakit bulabilmişlerdi ve neredeyse Noel'e girmişlerdi.

Dedi ki, "Telefon yok, tamam mı? Tek bir telefon görüşmesi bile yok. Bu ikimiz için de geçerli, anlaştık mı?"

"Tek kelimeyi söyle, lavaboyu doldurayım ve o lanet şeyleri içinde boğayım." "Kelime" dedi, tekrar güldü ve bir paket cips açtı.

"Şunları tabağa koyar mısın? Ben içkiyi getireyim."

İçecekler, cipsler ve soslarla yatak odasına yöneldiler. Bazılarının şimdiye kadar anlatılmış en iyi Noel hikayesi olarak gördüğü bir aksiyon klasliğini göstermeyi seçmişlerdi. Yuki *Zor Ölüm'ü* hiç izlememişti ve şimdi izleyip izleyemeyeceğini merak ediyordu. Büyük ihtimalle Brady ile açılış jeneriği başlamadan önce çıplak olacaktı.

"Bensiz başlamayın," dedi. "Hemen geliyorum."

Mutfağa geri döndü ve fırını kapattı. Browniler bekleyebilirdi.

Cindy Thomas ve birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Rich Conklin, Civic Center Plaza'yı ikiye bölen ağaçlarla kaplı yolda duruyordu. Mevsimlik Kış Parkı'nın cazibesi tüm hızıyla devam ediyordu.

İleride, patikanın ortasında, Belediye Binası geniş, yatay kırmızı ve yeşil şeritlerle aydınlatılmıştı; etkileyici eski granit binanın önündeki parlak Noel ağacı muhteşem kubbeyi işaret ediyordu.

Rich Cindy'nin elini sıktı ve Cindy onun sevgili yüzüne baktı.

"Beni affedecek misin?" dedi.

"Ailemi görmeye gitmediğimiz için mi?"

"Keşke yapabilseydim, Richie. Baban beni her zaman bir film yıldızı gibi hissettiriyor. Ama yarın bir röportajım var."

"Ve bir son tarih," dedi. "Şimdiye kadar ne yapacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" "Sen. Sen. En iyisisin."

"Bunu bilmiyor muyum?" dedi. Ona sırtıttı ve kız onu öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı. Adam onu kendine çekti ve bayat bir hareket yaptı, etkili olması için daldırdı, dramatik ağaç sıralarının arasında onu güldürdü. İnsanlar etraflarını kesmiş, manzaranın fotoğrafını çekiyorlardı.

Cindy, "Bekle." dedi.

Az önce Belediye Binası'nın fotoğrafını çekmiş olan çiftin yanına koştu.

"Özür dilerim," dedi şaşkın çifte. "Merak ediyorum da, acaba Beni ve erkeğimi fotoğraflarınızda yakaladınız mı?"

Kadın, "B a k a l ı m ." dedi. Telefonundaki fotoğraflar arasında gezindi ve "Hey. Şuraya bak." diye bağırdı.

Telefonu Cindy'ye gösterdi, o da gülümseyerek "Bana gönderebilir misin lütfen?" dedi.

"Benim için zevkti," dedi kadın. Cindy'nin e-posta adresini aldı ve "Buyurun. Mutlu Noeller."

Cindy düşüncesizce kollarını yabancıya doladı, o da ona sarıldı.

"Size de mutlu Noeller. İkinize de," dedi Cindy ve sevgilisinin yanına koştu.

"Rich, bak." Ona telefonundaki fotoğrafı gösterdi.

"Anında Noel kartı. Çok güzel. Aileme göndereceğim. Ve şimdi eve gidelim, Cindy. Eve."

Claire Washburn el çantasını bir omzuna, bilgisayar çantasını da diğer omzuna asmış, kapıya doğru ilerliyordu. O ve kocası Edmund, sezon için üç milyondan fazla LED ampulle süslenmiş olan SFO'daydı - Claire'in dikkatini çekmemişti. Kocasına bakmak için döndüğünde onun çok gerilerde, ışık gösterisini seyrettiğini gördü.

"Edmund, bana şu çantalardan birini ver." diye seslendi.

"Onları aldım, Claire. Sadece biraz yavaşla ki ben de sana yetişebileyim."

"Özür dilerim," diyerek ona doğru yürüdü. "Neden istediğin zaman bir bagaj arabası bulamıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Bariz olanı söylememi mi istiyorsun?"

Havaalanı her zaman yoğundu ve bugün daha da yoğundu; tatillerini uzak yerlerdeki akrabalarıyla geçirmek için uçan insan kalabalığı vardı.

Claire için bir iş tatiliydi. San Francisco'nun baş adli tabibi olarak, San Diego'daki Ulusal Üniversite'den adli tıp yüksek lisans programındaki öğrenciler için ekstra kredili bir ders vermesi istenmişti.

Bunu yapmaktan memnundu.

Hızlı kurs Noel tatili sırasında yapılacaktı ve Claire'in yıllar önce çalıştığı bir suçla ilgili vaka çalışması için mükemmel bir zamandı. Genç bir çocuğun cesedi, evinden kilometrelerce uzaktaki bir gölde beton bir bloğa zincirlenmiş bir bavulun içinde bulunmuştu. Claire'in o vakadaki çalışması polisin suçu çözmesine yardımcı olmuştu.

San Diego Belediyesi ona iyi bir maaş vermenin yanı sıra Claire ve Edmund'u spor salonu ve muhteşem bir havuzu olan tatil köyü tarzı bir otel olan Fairmont Grand Del Mar'a yerleştiriyordu. Biraz daha sert geçen NoCal kışına karşı harika bir soluklanma vaat ediyordu.

Edmund bu geziye Claire'le gitmemekte direnmişti. San Diego Senfonisi'nden arkadaşlarıyla üzerinde çalıştıkları CD için bir parça hazırlamak üzere planlar yapmıştı. Ama Claire onun gelmek istememesinin gerçek nedenini biliyordu: Edmund her geçen yıl daha da içine kapanık hale geliyordu ve sadece evde kalmak istiyordu.

Claire ona şöyle demişti: "Edmund, ısıtılmalı havuz ve oda servisi ile birlikte olmak bizim için bir şans. Annen Noel'de en küçük torununa bakıcılık yapmak için can atıyor ve Rosie de kendisine bakıcılık yapılmasını *istiyor*. Bana yanıldığımı söyle."

Bunu dürüstçe yapamazdı.

Edmund Claire'in öğrencilerle konuşmayı, onları cesaretlendirmeyi ve Thad Caine davasındaki deneyimlerini paylaşmayı ne kadar sevdiğini biliyordu. Bu onun moralini düzeltecekti ve Claire ona eşlik etmek isterse hayır diyemezdi.

Edmund gazete bayinin yanında yalnız bir bagaj arabası gördü ve onu kaptı. Claire'e seslendi, "Arabalarım var. Kesinlikle kaçırmayacağız."

uçuşumuz."

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

21 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Julian Lambert otuzlu yaşlarının ortasında, tatlı yüzlü, seyrelmiş, açık renkli saçları olan eski bir mahkûmdu. Siyah bir kot pantolon ve Noel Baba kıyafeti kadar kırmızı bir ceket giyiyordu.

Union Meydanı'nda bir bankta oturmuş telefonunu beklerken, meydanın ortasındaki Noel ağacının görüntüsüne baktı. Ağaç gerçekten çok güzeldi; seksen üç ayak uzunluğunda, tepesinde bir yıldız olan yeşil ışıklı bir koni. Etrafı sivri kırmızı çiçeklerden oluşan saksılarla çevriliydi ve kırmızı boyalı bir çitle çevriliydi.

O ağaç *güvendeydi*. Hiçbir yere gitmiyordu. Ama o gidecekti, hem de yakında.

Öğle yemeği vaktiydi ve etrafındaki tüketiciler alışveriş torbalarıyla mağazalardan aceleyle çıkıyorlardı, bu da paranın bir harcama cümbüşü içinde çarçur edildiğinin kanıtıydı. Julian boş boş bu aptalların ticari olarak uydurulmuş hediye çılgınlıklarını nasıl ödeyeceklerini merak etti. Eski kredi kartından kredi çekip gelecek ay için endişelenmek ya da borç konusunda hiç endişelenmemek. Julian'ın telefonu titredi, neredeyse onu gafil avlayacaktı.

Cebinden çıkardı, bağlandı ve adını söyledi ve Mr. Patron Loman, "Merhaba Julian. Yalnız mıyız?"

"Tamamen, Bay Loman." Julian sadece dinlemesi gerektiğini biliyordu ve bu onun için sorun değildi. Loman, Julian'ın olasılıklar karşısında ağzının suyunu akıtmasına yetecek kadar planı açıklarken hem heyecanlı hem de rahatlamış hissediyordu.

Bir soygun.

Büyük bir tane.

"Planın pek çok hareketli parçası var," dedi Loman, "ama tasarlandığı gibi giderse, gelecek yıl bu zamanlar sen, Julian, sadece hayalini kurduğun hayatı yaşıyor olacaksın." Julian Karayipler'i, Ipanema'yı ya da Saint-

Tropez. Loman herhangi bir sorusu olup olmadığını sorduğunda, mavi gökyüzü ve güneş ışığının yanı sıra ipli bikiniler içindeki uzun bacaklı genç kızlarla dolu bir hayat hayal ediyordu.

"Gitmeye hazırım patron."

"O zaman harekete geçin. Hata yapmak yok."

"Bana güvenebilirsin," dedi Julian ve Loman'ın, "Yirmi iki sahte dalış, sağa doğru uzun, bire" diye karşılık vermesine sevindi.

Julian gülmekten kırıldı. Üniversitede top oynamıştı, ki bu çok uzun zaman önceydi, ama hâlâ hareketleri vardı. Telefonu kapattı, araç ve yaya trafiğini ölçtü ve rotasını seçti.

Gitme zamanıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Julian onun koşusunu punt dönüşü olarak gördü.

Kürk mantolu yaşlı bir adama saldırdı ve adamı yere serdi. Yaşlı adamın alışveriş çantasını kaptı ve "Çok teşekkürler, seni mankafa" dedi.

Önemli olan topun onda olmasıydı.

Julian kolunun altına sıkıştırdığı çantasıyla Geary'de hızla ilerledi, kalabalığın arasından sıyrılıp Stockton'daki kavşağa doğru ilerledi. Caddeyi hızla geçti ve Neiman Marcus'un ışıklar ve süslerle dolu bir Noel ağacının kırk metre boyunca yükseldiği geniş, pencereli tarafına doğru ilerledi. Döner cam kapılar, alışveriş yapan kalabalığı renkli noktalardan oluşan uzun sıralara bölerek içeri giriyor ya da Noel müziği eşliğinde kaldırıma çıkıyordu: "Onun için davulumu çaldım, pa-rum-pum-pum-pum." Her şey çok çılgıncaydı.

Julian hala koşuyordu.

"Geliyorum!" diye bağırdı. Fren yok!" Neşeli müşterilerin etrafından dolandı, kamyonunu yükleyen UPS görevlisini yandan sıyırdı ve dizleri ve dirsekleri havada, çantası kolunun altında, Geary Caddesi'nin düzlüğüne fırladı ve sola saptı.

Alışveriş poşetleriyle dolu bir başka müşteri kalabalığı Valentino'dan dışarı taşı. Julian sol elini uzatıp genç bir adamın kolunu tuttu, o da sahte kürk mantolu bir kadının üzerine düştü. Çantalar ve paketler kaldırıma çarptı. Julian yüksek adımlarla engellerin etrafından ve üzerinden rahatça geçti, sonra tekrar koşmaya başladı ve Grant Caddesi'nden sola döndü.

Julian onlara doğru yöneldiğinde karşıdan gelen yayalar dağılınca kıkırdadı; kendisine bağırarak sırmı gibi bir adama parmak salladı. Ağırkanlıları yolundan çekerek ve "Herkes mutlu Noeller," diye bağırarak koşmaya devam etti. Tanrım, bu çok eğlenceliydi. Kale direklerini göremiyordu,

Ama sayı yaptığını biliyordu, hem de çok iyi.

Julian'ın uzun adımları kaldırımı yalayıp geçti ve kulaklarındaki kan sesine rağmen siren seslerini dinledi. Top hâlâ ondaydı ama zaman ilerliyordu. Omzunun üzerinden baktı ve sonunda polis gibi görünen iki kişinin arkasından koştuğunu gördü.

Nefes nefese kalmıştı ama durmadı. *Neyiniz var gösterin bana, enayiler.* Ejderha Kapısı'na ve Çin Mahallesi'ne doğru ilerlerken hızını bir kat daha arttırdı. Sadece bir kadın polisin otoriter sesi "Kıpırdama yoksa vururum!" diye bağırdığında yavaşladı.

"Bu kalabalığın içinde mi?" diye düşündü. *Hiç sanmıyorum.* Ve koşmaya devam etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Ortağım Müfettiş Richard Conklin'in zamanı azalıyordu ve benim yardımına ihtiyacı vardı.

Umutsuzca, "Ne istediğini söylerse iyi olur," dedi.

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Sırıtarak söyledim. "Asıl mesele senin bunu çözmen."

"Sanırım. Kendi tarihimizi yazalım."

"Elbette. Bu da bir fikir. Romantik, Rich."

Lüks mağazaların yoğun olduğu San Francisco'daki Union Square'de öğle vakti Noel alışverişi yapmak için Adalet Sarayı'ndan çıkmıştık. Richie Cindy için özel bir şey almak istiyordu. Alacağı hediye Cindy'nin nutkunu tutmasını istiyordu ama ne istediğine dair bir ipucu istediğinde Cindy pratik fikirler sunmuştu. Çok portlu bir cihaz şarj aleti. Yeni cross-trainer. Arabası için jel köpüklü bir koltuk. Onu düşünerek sırttı.

Rich, Cindy'yle tanıştığı andan itibaren onunla evlenmek istemişti. Ve onu şiddetle seviyordu. Ama. Her zaman bir *ama* vardır, değil mi?

Rich büyük bir aileden geliyordu ve henüz otuzlu yaşlarındayken hep çocuk sahibi olmak istemişti. Hem de bir sürü. Cindy, onu gecenin köründe kötü yerlerdeki cinayet mahallerine götüren ateşli bir kariyere sahip tek çocuktur. Ve Rich ilişkideki tek suç savaşı değil; Cindy birden fazla cinayeti çözmüş, hatta Cindy'nin çok satan gerçek suç kitabına konu olan kurnaz bir kadın seri katile ateş etmiş ve onun tarafından vurulmuştu.

Tüm bunlar, Cindy'nin bir aile kurmak için acele etmediğini söylüyor.

Bu, geçmişte iki harika arkadaşımı ayıran bir öncelikler çatışmasıydı ve şimdi tekrar bir araya gelmeleri muazzamdı. Ancak bildiğim kadarıyla bu çatışma çözülmemişti.

Rich lüks bir kuyumcunun vitrinindeki mankenin boynundaki zümrüt kolyeyi işaret etti. "Bunu beğendin mi?"

Tam da "Çok güzel Rich. Ve çok Noelvari" dediğim anda arkamızdan bir çığlık duydum.

Arkamı döndüğümde kırmızı ceketli bir adamın hızla koştuğunu ve alışveriş yapanları ezdiğini gördüm. Yaklaştı ve sonra yanımızdan geçerek bağırdı, "Geliyorum! Fren yok!" Neiman'dan çıkan bir grup insanla çarpıştı. Onlar dağıldı ve o yoluna devam etti.

Kürk manto giymiş yaşlı bir adam, burnundan kanlar akarak sokakta topallaya topallaya peşinden gidiyordu. "Dur, hırsız!" diye bağıırıyordu. Biri onu durdursun!"

Rich ve ben cinayet masası polisiyiz ve bu bir cinayet değildi. Ama oradaydık. Profesyonel bir stoperin tüm gücü ve kararlılığıyla koşan kırmızı ceketli adamın peşinden gittik.

"Kıpırdama yoksa ateş ederim!" diye bağırdım. Ama koşucu devam etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Tüm gücümle koşmak için kendime **güvenmiyordum**. Doktorum kısa bir süre önce anemik olduğum için beni iki aylığına spordan men etmişti. Bu yüzden yürüyüşümü yavaşlattım ve ortağıma bağırdım, "Sen git! Ben haber vereceğim."

Telefonuma sarıldım ve merkeze durumu birkaç kelimeyle özetledim: Bir soygun olmuştu, bir kap-kaç. Conklin, Stockton ve Grant Avenue arasındaki Geary Caddesi'nde doğuya doğru koşan şüpheliyi yaya olarak takip ediyordu.

"Şüpheli kırmızı ceket ve koyu renk pantolon giyiyor. Desteğe ve ambulansa ihtiyacımız var" dedim ve yerimi söyledim.

Koşar adımlarla burnu kanayan ve nefes nefese bir binaya yaslanmış olan yaşlı adamın yanına gittim.

"Siz polis misiniz?" dedi.

"Evet. Ben Çavuş Boxer. Bana neler olduğunu anlatın," dedim.

"O kabarık kırmızı montlu adam beni yere düşürüp alışveriş çantamı çaldığında ben kendi işime bakıyordum. Bunu yaşlı bir vatandaşa nasıl yapabilir?"

"Adınız nedir, efendim?"

"Maury King."

"Bay King, ambulans bir dakika içinde burada olacak." Başını salladı. "Hayır, hayır. Ben iyiyim."

"Kaçmasına izin vermeyeceğiz. Ortağım takipte. Burada kalın," dedim. "Alışveriş çantamı alıp geleceğim."

Kırmızı ceketli adam Rich için geniş bir yol açmıştı, çünkü çığlık atan müşteriler kendilerini park etmiş arabalara ve binalara atmıştı. Onların ardından koşarak tekrar yola çıktım.

Rich'in koşucuya ayak uydurduğunu ama ona yetişemediğini görebiliyordum. Grant'in geniş, gölgeli koridorunda onları takip ediyordum.

Avenue, birinin kapı aralığından fırlayıp koşucunun tam önüne çıktığını görece kadar yakın.

Koşucu tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Boştaki eliyle kaldırımı ittiğini gördüm. Ayağını tekrar yere bastı ama momentumunu kaybetmişti.

Tekrar bağırdım, "Kıpırdama yoksa ateş ederim."

Tam o sırada Rich kendini tamamen uzattı, koşucunun üzerine atıldı ve onu yakaladı.

İkisi de yere düştü.

Nefes nefese ve başım dönmüş bir halde, Rich adamı ayağa kaldırıp, "Parmaklarını boynunun arkasına bağla," diye bağıırken silahımı koşucuya doğrultmak için tam zamanında yetiştim. Rich koşucunun bacaklarını ayırdı ve onu yere yatırdı.

Rich bana, "Eşyalarını toplamıyor," dedi. "Güzel."

Kelepçelerimi çözdüm ve titreyen ellerimle koşucunun bileklerini arkadan bağladım. Bir devriye aracı kaldırıma yanaştı.

Kelepçeleri kapatırken koşucuya adını sordum.

"Julian Lambert. Bunca yıldan sonra hâlâ sigara içiyor," dedi, sesi kendinden fazlasıyla memnun geliyordu.

Lambert'i darp, hırsızlık, düzensiz davranış ve tutuklanmaya direnme suçlarından tutukladım. Conklin ona haklarını okudu ve onu polis aracının arka koltuğuna oturttu. Ortağım giden aracın yan tarafını tokatladıktan sonra ona dedim ki, "Fark ettin mi? O pislik bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

O gün Yuki ceza mahkemesindeydi ve baronun önünde duruyordu.

Koridorun karşısında, savunma avukatı Allison Junker müvekkili Sandra McDowell ile birlikte duruyordu. McDowell elli üç yaşında bir kadındı ve arabasının kontrolünü kaybederek Fillmore Caddesi'ndeki bir spor barından çıkan bir grup çocuğa çarpmıştı.

Neyse ki ölen olmamıştı ama çarptığı çocuklardan üçü kafalarından ve uzuvlarından aldıkları çeşitli yaralarla hastaneye kaldırılmış, biri de haftalar önce meydana gelen olaydan bu yana komadaydı. McDowell alkollüyken araç kullandığını ve yasadışı sola dönüş yaptığını kabul etmişti. Suçunu kabul etmiş, kefaletsiz olarak mahkemeye çıkarılmış ve mahkemeye çıkarıldığından beri hapiste tutulmuştur. Yuki ceza duruşmasının hızlı, sorunsuz ve cezalandırıcı olmasını bekliyordu.

Yargıç Judie Schlager kürsüdeydi ve dolu bir mahkeme salonuna başkanlık ediyordu. Henüz günün sonu gelmemişti ve sabah dokuzdan beri iki yüzden fazla kişiyi mahkûm etmişti. Yakasında "#1 Nana" yazan küçük bir rozet parıldıyordu.

Yargıç dedi ki, "Bayan Castellano. Konuşun benimle."

Yuki, Yargıç Schlager'e bakarak, "Sayın Yargıç, Bayan McDowell tartışmasız bir şekilde sarhoştur, sola doğru hatalı bir dönüş yaptı ve ışıktaki karşıdan karşıya geçen yayalara çarptı. Dört genç üniversite öğrencisini yaraladı, bunlardan biri, yükselen bir futbol yıldızı, hala komada. Olay yerine gelen ilk polis memuru Bayan McDowell'a alkolmetre testi yaptı. Kanındaki alkol oranı 0.15 çıktı. Onun ifadesiyle, ciddi derecede alkollü."

Yargıç önündeki kağıtları karıştırdı ve "Polisi kendi rızasıyla mı aramış?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç," dedi sanığın avukatı Bayan Junker.

"Ve suçunu kabul etti?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Yuki, "Sayın Yargıç, bu Bayan McDowell'ın ilk alkollü araç kullanma suçu değil. Üç ila beş yıl arasında bir ceza istiyoruz, kurbanlarının çektiği acı ve ıstırapla orantılı bir süre. Bunu söylemek için henüz çok erken ama bazı yaralar kalıcı olabilir."

Sanık şimdi gürültülü bir şekilde ellerinin içine ağlıyordu.

Yargıç Judie Schlager sanığa hitap etti. "Bayan McDowell, burada eczacı olduğunuz, evli olduğunuz ve iki çocuğunuzun üniversitede okuduğu yazıyor. Ve bu önceki alkollü araç kullanımı tek arabalık bir kaza mıydı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Bir ağaca çarptım. Bir anda ortaya çıktı."

Yargıç, "Şu kırmızı ışıktaki geçen ağaçlardan nefret etmiyor musun?" dedi.

"Sayın Yargıç," dedi Bayan Junker, "Bayan McDowell iyi bir vatandaş. MS hastası olan ve tekerlekli sandalyeye mahkum kocası da dahil olmak üzere tüm ailesi onun gelirine muhtaçtır. Bu kaza meydana geldiği andan itibaren sorumluluğunu kabul etmiştir ve inanılmaz derecede üzgündür. Serbest bırakıldıktan sonra AA'ya katılmayı planlıyor. Mahkemeyi hoşgörü göstermeye çağırıyoruz."

Yargıç Schlager kaşlarını çatı ve mahkeme salonunun arka tarafına, kontrolden çıkmış bir itiş kakışa baktı. Tokmağını vurdu ve Sandra McDowell ağlamaya devam ederken bile mahkemede sessizlik istedi.

Yuki üç yıllık bir cezadan memnun olacaktı. McDowell'ın sokaklardan çekilmesini sağlayacaktı ve bu süre zarfında üniversiteli çocukların yaralarını iyileştirip tedavi olabileceklerini ve McDowell'ın Buick'iyle onlara çarpmadan önce planladıkları hayatlarına geri dönebileceklerini umuyordu.

Yargıç Schlager, "Bayan McDowell, ceza vermeden önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Bayan McDowell bir mendille yüzünü kuruladı ve burnunu sümkürdü.

Kendini toparladığında, "Sayın Yargıç, söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Kimseyi öldürmediğim için minnettarım ama yaptığım şey affedilemezdi. Adil olduğunu düşündüğünüz her ceza benim için kabul edilebilir." Yargıç Schlager, "Bayan McDowell, ehliyetinizi iptal ediyorum ve size haftada yirmi saat olmak üzere sekiz ay kamu hizmeti de dahil olmak üzere bir yıl denetimli serbestlik veriyorum. Araba kullanmayın. Eğer bir yıl sonra şartlı tahliye memurunuz bana AA'ya katıldığınızı, toplum hizmetinizi tamamladığınızı ve otomotivden uzak durduğunuzu rapor ederse, bu mahkeme sona erecek

Seninle.

"Bugün seni yattığın süre için serbest bırakıyorum. Bir dahaki sefere hoşgörü olmayacak, beni anlıyor musun?"

"Evet, Sayın Yargıç. Çok teşekkür ederim."

"Noel ruhuma teşekkür et. Hepsi bu kadar. Sıradaki?"

Allison Junker müvekkilinin omzunun üzerinden sırtıttı ve Yuki, Noel Baba tarafından suratına yumruk yemiş gibi hissederek mahkeme salonunu terk etmeden önce ona *ölü gibi* bir bakış attı.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Conklin ve ben Cinayet Masası'nda yan yana duran masalarımızda karşı karşıya geldik. Yüzündeki bıkkınlık benimkini yansıtıyordu.

Soygun Bölümü'nde birinci dereceden aşırı iş yükü vardı. Aynı şekilde, Booking de tıka basa doluydu. Conklin ve ben bu davayı yakalamıştık, kelimenin tam anlamıyla, ve şimdi ona sahiptik. Julian Lambert kelepçeliydi, biz onu hırsızlık, saldırı ve darp ve iyi bir önlem olarak tutuklanmaya direnme suçlarından yazarken yan koltukta dalgın dalgın dönüyordu.

Lambert ehliyetini verdi ve sorularımızı yanıtladı, tam adını, adresini ve Macy's'de depoda çalıştığını söyledi. Conklin ve benim Grant Avenue Dasher olarak etiketlediğimiz adamın bir kaydı olup olmadığını görmek için veri tabanımıza erişmeden hemen önce bir anons yaptı.

"Şartlı tahliyedeyim," dedi.

"Ne için?" diye sordum.

"Best Buy'dan hırsızlık. Dört ay yattım ve bu yıl işleri berbat etmediğim sürece iyi halden serbest bırakıldım. Şartlı tahliye memurum çok sert biri. Eğer beni ihlal etmezsen, sana yardım edebilirim," dedi.

"Bize tam olarak nasıl yardımcı olabilirsiniz?" diye sordum.

"Hapisten kurtulmak için takas edebileceğim bazı bilgilerim var."

Lambert'in iddiasından cidden şüphe duyuyordum ama neyse. Bırakalım denesin. Adını araştırdım ve üç yıl önceki tutuklanmasının yanı sıra yattığı süre için serbest bırakıldığını ve şu anda devam eden şartlı tahliyesini buldum.

Conklin ona Miranda haklarını okumuştı. Yanında bir avukat bulundurabileceğini biliyordu ama görünüşe göre istemiyordu. Söyleyeceklerini dinlemekte ve ona karşı kullanmakta özgürdük - eğer kullanmaya değer bir şey varsa.

Lambert'i nezarethaneden çıkarıp koridordan 2 numaralı sorgu odasına götürdük, küçük sorgu odasına girdik ve

yaralı metal masa.

Conklin dedi ki, "Tamam o zaman. Şu aynayı görüyor musun?" "İki yönlü. Bu benim kutuya ilk girişim değil."

Conklin sırtıttı. "Muhtemelen arkada seni dinleyen, vücut dilini izleyen biri olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Lambert bardağa el salladı ve "*Joyeux lanet Noël*, herkes."

"Şey," dedi ortağım, "az önce kimseye el sallamadın. Bu hafta personel sayımız az. Kartlarını masaya koyarsan seni en az bürokrasi ile halletme şansımız yüksek. Yılbaşına kadar kefaletle serbest kalabilirsin."

"Tamam ama Noel'den sonraki gün Florida'ya, annemin Vero Beach'teki evine gitmem gerekiyor."

Ben atladım.

"Bay Lambert, kurbanınızın eyalet sınırlarını aşmanızla ilgili söyleyecek bir şeyleri olacak. Yaşlı bir adamı yere attınız, burnunu kırdınız ve Prada kemerleri ile Hermès kravatlarından oluşan yaklaşık yirmi sekiz yüz doları aldınız. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu büyük hırsızlık. Ve kurbanınız size karşı iyi duygular beslemiyor. Bize söylediği son şey 'Onu karanlık bir hücreye atın ve orada sonsuza dek bırakın' oldu."

"O çantada yiyecek olduğunu sanıyordum. Yemin ederim," dedi Julian Lambert tavandaki kameraya. "Ama malını geri alacak, değil mi?"

Conklin, "Evet. Ama ona zarar verdiniz ve travma yaşattınız. Sana yardım etmemizi istiyorsan, elindekileri dinleyelim. İyi olsun. Ve çabuk. Ve dürüstçe."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 7

Lambert uzun ve isteksiz bir iç çekiş yaptı, kelepçeli ellerini önünde masanın üzerinde kavuşturdu ve "Bu aklınızı başınızdan alacak" dedi.

Etkili olması için durakladı ve tepki alamayınca, "Birkaç gün içinde *büyük* bir şey olacağını duydum. Söz veriyorum, bu sizin için meyveli kek sandığım bir şeyi çalıp yayalarla bowling oynadığım için yaptığım bu küçük tutuklamadan daha değerli."

Conklin dedi ki, "Ciddi ol, Lambert. Bir sürü insanı korkuttun ve Bay King suç duyurusunda bulunmak istiyor. Nedir bu 'büyük' şey? Açık konuş."

"Noel günü bir soygun olacak," dedi Lambert. "Soygun mu?"

Conklin söyledi. "Silahlı soygun mu?"

"Evet. Belki de bu kasabanın tarihindeki en büyüğü." *"Evet, tabii."* diye düşündüm.

Ama aklımdan büyük soygun filmleri geçti. *Heat, Ocean's Eleven ile Thirteen, Diamonds Are Forever ve Goldfinger*. Ve benim favorim, Pembe Panter filmleri. Kız kardeşim ve ben onları hala komik bulurduk ve ne zaman birlikte vakit geçirsek birini izlerdik.

Kesiciye dedim ki, "Yani bir banka soygunundan mı bahsediyorsun? Yeraltı tünelleri, bunun gibi şeyler?"

"Bu konuşmaya bir barda kulak misafiri oldum, o yüzden tüm parçalar bende değil." *"Birkaç parçaya ne dersin?"* Ben de dedim ki. *"Sende var mı?"* Cırcır böcekleri.

Conklin'e döndüm ve dedim ki, "Bay Lambert uyduruyor. Zaten uzun bir gün oldu ve bu kadar yeter. Onu hücreğine gönderip yolumuza devam etme zamanı geldi."

Lambert Conklin'e, "Biraz sabır lütfen memur bey. Ben *alıyorum* ona. Seninle konuşmak benim için tehlikeli, anladın mı?"

Conklin omuz silkti, ayağa kalktı, sandalyesini itti ve "Patron Çavuş Boxer. İşimiz bitti diyorsa bitmiştir."

"Tamam. Dinle," dedi Lambert. "Ekip şefinin adını aldım. Loman. Veri tabanınızda onunla ilgili bir şeyler olacaktır."

"Ucuz giyim zinciri gibi mi?" diye sordum. L-o-e-h-m-a-n-n?"

"Hiçbir fikrim yok. Adını yazılı olarak hiç görmedim."

"Bay Loman'ın ilk adı?"

"Bayım. Bakın, kendisine sadece Bay Loman diyor. Tek bildiğim bu."

"Burada bekle. Hemen döneceğim," dedim.

Masama gittim, birkaç iş arkadaşşıma merhaba dedim ve bilgisayarımı hayata geçirdim.

Loehmann, Lowman ve Loman isimlerini mevcut tüm veri tabanlarında arattım. San Francisco'da düzinelercesi olmak üzere çok fazla sonuç çıktı. Bu ipucuyla bir şey yapmak için kimi aradığımız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve ilk isim olan "Bay" bunu karşılamıyordu. Parmaklarım ısınmıştı, bu yüzden Julian Lambert'in adını tekrar arattım. Söylediği gibi, kısa bir süre hapis yatmış ve şu anda hırsızlıktan şartlı tahliye edilmişti. Ama şimdi büyük bir soygun hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia ettiğine göre, adını FBI veri tabanına girdim. Sıfır, sıfır, nada buldum. Ve Lambert'in kayıtlarda Loman adında bilinen bir ortağı yoktu.

Koşucumuz bir yalancı, bir hiç ve tam bir zaman kaybı gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Yedinci kattaki hapishanemizden iki gardiyanla birlikte Mülakat 2'ye döndüm.

"Ayağa kalkın Bay Lambert" dedim. Korumalarınız sizi hücrenize götürecektir.

Telefon görüşmenizi bir avukat tutmak için kullanmayı düşünmelisiniz." "Bekle. Bir dakika bekler misin?"

"Saçmalık için zamanım yok, Bay Lambert. Hikayenizi yargıca anlatın."

Lambert, "Ne? Loman'da bir şey bulamadınız mı?" diye sordu.

"Bunun gibi pek çok farklı yazılışı olan isim buldum, Kuzey Kaliforniya'da düzinelerce, şehirde düzinelerce. İsim ve yer olmadan, verdiğiniz ipucunun bir değeri yok."

"Daha fazla bilgiye sahibim," dedi.

Küçük hırsız koşucumuzun sesi umutsuz geliyordu ve artık beni gördüğüne onu tutukladığımız zamanki kadar sevinmiş görünmüyordu.

Conklin, "Çavuş Boxer ile uzun süredir çalışıyorum, Mr. Lambert. Ne zaman geceyi kilitlemeye hazır olduğunu biliyorum."

"Tamam, seni anlıyorum," dedi. "Sadece sana bu soygunu anlatmam gerekiyor."

Yalnız."

Muhafızlardan dışarı çıkmalarını istedim ama oturmadım.

Lambert'e "Konuş," dedim.

"Mürettebattan birini tanıyorum. Adını ve adresini biliyorum ve her zaman ağır silahlı olan bir adam olduğunu da biliyorum."

Oturdum.

"Adı Chris Dietz. Bu isimde pek çok insan olacağını biliyorum. Ama bu onun gerçek adı."

"Onun bu soygunla ne ilgisi var?"

"O bir vurucu. Psikopat bir tip. Loman onu bu iş için tuttu. Dietz'le üç yıl kadar önce burada, yedinci kattaki hapishanede tanışmıştım. Unutulmazdı."

Dedim ki, "Dietz'in kâğıdını çekeceğim ama bana biraz zaman kazandır. Ne için içerideydi?"

"Zırlı bir aracı soymakla suçlandı. Tanık ortadan kayboldu ve suçlamalar sabit kalmadı."

"Tamam, Bay Lambert. Adresini alalım."

Lambert bana tam cehennem çukurunda bulunan ucuz bir otelin adını verdikten sonra ayağa kalktım, kapıyı açtım ve muhafızlardan tekrar içeri girmelerini istedim.

"Lütfen Bay Lambert'i yediye kadar götürün." Lambert, "Hey, ben işbirliği yaptım," diye itiraz etti.

"Eğer verdiğiniz bilgi doğruysa, savcıyla konuşacağım. Savcı Bay King'le konuşacak. Avukatınız hakim karşısına çıktığınızda pişman olmanızı söyleyecek. Gerçekçi ol."

Lambert gittiğinde Conklin ve ben ekip odasındaki masalarımıza geri döndük. Vardiya değişiyordu. Gündüz geceye dönüyordu.

Christopher Dietz için bir arama yaptım. Onu buldum.

Rich'e dedim ki, "Bilinen son adresi Seattle olan Christopher Alan Dietz için bir tutuklama emri var. Silahlı soygunla suçlanıyordu. Birisi kefalet için 200.000 dolar yatırmış ama o kaçmış. Kanıt yetersizliği nedeniyle kabul edilmeyen silahlı saldırılardan sabıkası var. Federalleri bu işe dahil etmeliyiz."

Conklin telefonu aldı, bir numara tuşladı ve "Cin. Bu gece çalışıyorum. Biliyorum. Biliyorum. Seni uyandırmamaya çalışacağım."

Cappy McNeil masamıza uğradı. Cappy bir arkadaşı, benden daha uzun süredir cinayet masasında çalışan bir polis arkadaşıydı, bu da onu eski bir zamanlayıcı yapıyordu.

"Chris Dietz ismini duydum," dedi. "Onu tanıyorum. Bir muhbirim Dietz'in bir tür iş planlıyor olabileceğinden bahsetti. Büyük bir iş."

"Şaka yapmıyorum."

Julian Lambert'in hikayesine biraz geçerlilik kazandıran ve onunla röportaj hakkındaki düşüncelerimi alt üst eden ipucu için Cappy'ye teşekkür ettim. Ve sonra bunun nasıl gideceğini gördüm.

Conklin ve ben Brady'yi bilgilendirecektik. FBI'ın SF şubesini ve en kıdemli SWAT komutanımız Reg Covington'ı arayacaktı. Sonra hepimiz Bay Dietz'i arayacaktık.

Anthony Otel.

Dietz'in bizimle birlikte huzur içinde salona geldiğini hayal etmeye çalıştım. Ama göremedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Anthony Hotel, SoMa'daki pis bir bloğun ortasındaydı ve iki bina tarafından kuşatılmıştı - solda, zemin katında vergi hazırlama işiyle uğraşan düşük kirali bir ofis binası; sağda, pır pır eden bir neon tabelası olan bir içki dükkânı ve en üst iki katında bir masaj salonu.

Bu kabus gibi altı katlı "otele" daha önce de gelmiştim; bir keresinde asılarak öldürülen şüpheli bir ölümü araştırmak için, bir keresinde de altı kişilik ailesini öldürmekle tehdit eden uyuşturucu bağımlısı bir babayı etkisiz hale getirmek için. O çocukların hepsini canlı çıkarmış olmamız inanılmazdı.

Anthony'nin neredeyse çıplak lobisini, uyuz resepsiyonunu, iki kırık dökük koltuğu, bir otomat bankasını ve her yere yayılan idrar kokusunu ezbere biliyordum. Zemin katın üzerinde, uyuşturucu bağımlılarının alışkanlıklarını özel olarak sürdürebilecekleri, lavabo, tuvalet ve yatak gibi tüm olanaklara sahip, aylık kiralanan odalardan oluşan beş kat vardı.

Koridorlar kurşun delikleriyle doluydu ve bazı yerlerde kafalar duvarlara vurularak kana bulanmıştı. Odaların içinde lavabolar sökülmüş ve tavandaki borular patlamıştı ve banyoların ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Anthony Oteli'ne çöplük demek onu pohpohlamak olurdu. Ama Julian Lambert'in adını verdiği profesyonel kiralık katil Christopher Dietz, burada psikopatların, uyuşturucu bağımlılarının ve küçük çocuklu birçok yoksul ailenin arasında bir oda tutmuştu.

O gece saat sekizde Conklin ve ben, SFPD Rüzgarlıklarımızın üzerine Kevlar giymiş, yarı otomatik silahlar ve iki arama emriyle lobiye girdik. Yanımızda iki FBI ajanı, SWAT ekibimizin başı Reginald Covington ve üç adamı vardı, hepsi de tam taktik teçhizatlıydı. Diğer dört SWAT komandosu dışarıdaydı, ön ve arka girişleri izliyorlardı ve

Ne olursa olsun hazırda beklemek.

Kefaletle serbest bırakılan bir kiralık katil için bu aşırıya kaçmak mıydı? Sadece ellerini kaldırıp onu getirmemize izin verirse.

Covington korkmuş masa görevlisine Dietz'in hangi odada kaldığını sordu. "6R'de. En üst katta, binanın arka tarafında."

Covington memura "Sakin ol ve dışarı çık." dedi. İkinci kez söylemesine gerek yoktu.

Asansör çalışmıyordu, bu yüzden sekizimiz merdivenleri gürültüyle çıktık. Üçüncü kattaki bir kadın çamaşır sepetini düşürdü ve kendini kapının arkasına kilitledi. İyi fikirdi. Merdiven boşluğunda oynayan küçük çocuklar annelerine bağırdılar ve sonra orada öylece durup baktılar.

Onları yolumuzdan süpürdük, evlerine gitmelerini ve kapıyı kapatmalarını emrettik. Bir çocuk küçük tekerlekli oyuncaklarını yolumuza bıraktı ve yaklaşık on sekiz aylık bir kız çocuğu babası onu kucaklayıp götürene kadar sahanlıkta oturup ağladı.

Nabzım hem yorgunluktan hem de korkudan çarpıyordu. Çocuklar yaralanabilirdi. Hepimiz yaralanabilirdik.

En üst kata ulaştığımızda, koridoru incelemek için durakladık. Loş, sessiz ve boştu. Oda 6R, her iki yanında beş kapının sıralandığı berbat koridorun en ucundaydı.

Covington ve adamları Dietz'in kapısının iki yanında duruyordu.

Bu davada baş müfettiş olduğum için benim görevim kapıyı çalmak, anons etmek ve sonra uzaklaşmaktı. Kapı açıldığında SWAT bir flashbang bombası atacak ve kapıyı kapatacaktı. Bir dakika sonra kapıyı tekrar açacaklar ve Dietz'i hareketsiz hale getireceklerdi, o da yere yığılacak, geçici olarak sağır ve kör olacak ve ölmüş olmayı dileyecekti.

Kapıyı çaldım, "Bay Dietz?" diye seslendim. SFPD," dedim ve kapının yanına gittim. Ayak seslerini dinledim.

Onun yerine arkamızdan, koridorun aşağısından ve binanın önünden gelen metalik tıkırtılar duydum. Sanki kilitler açılıyor gibiydi.

Bir komşu neler olduğunu görmek için mi dışarı çıkmıştı? Yoksa oynamak için dışarı çıkan bir çocuk muydu?

Sese doğru döndüm ve üzerime ağır bir yük çöktü, beni kapladı ve yere düşürdü. Şok edici silah sesleri ve duvarlara çarpan yüzlerce merminin yankısını duydum. Anthony Otel'i'nin altıncı katı savaş alanına dönmüştü.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Bir an sonra, yakın mesafeden gelen sağır edici silah sesleri kesildi.

Yankılanan bir sessizlik oldu, sonra botların fayanslara vurduğunu ve adamların küfrettiğini duydum: "Kahretsin." "Jake. Konuş benimle." "Allah kahretsin."

Conklin'e dedim ki, "Rich. Bırak beni. Lütfen." dedim.

Üzerimden kalktı, ayağa kalktı ve yüzüme baktı. "İyi misin, Boksör?"

"Sanırım öyle. Evet. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi.

"Sen harikasin. Bir insan kalkanı," dedim hayatımı kurtarmış olabilecek ortağıma.

"Saf refleks. Hadi seni kaldıralım."

Aşağıya uzandı ve ben de elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı.

Kulaklarım çınliyordu ve dar koridor boyunca bakarken aşırı adrenalini yüklemesi altındaydım. Tavan ışıklarının çoğu sönmüştü. Beş adım ötede, başından ölümcül bir yara almış gibi görünen bir FBI ajanı duvara yaslanmış oturuyordu. Diğer ajan omzuna bir kurşun yemişti. Ortağını hayata döndürmeye çalışırken kan fişkırıyordu.

Hemen destek ve ambulans çağırdım. Olayların nasıl geliştiğinden emin değildim ama kaotik ortamdan toplayabildiğim kadarını topladım ve az önce olanları bir araya getirmeye çalıştım. 6R numaralı odanın kenarında durmuş SWAT'ın kapıyı kırmasını bekliyordum ki koridorda silah sesleri duyuldu -ilk silah sesleri *arkamızdan* gelmişti- ve Conklin kendini üzerime atmıştı.

Resepsiyon görevlisi bize profesyonel vurucu Chris Dietz'in 6R, arka tarafta olduğunu söylemişti. Ama görünüşe göre 6F, *ön taraftaymış*.

Dietz iki oda tutacak kadar paranoyak mıydı? Bizi duymuş muydu?

merdivenlerden koşarak çıkıp başkasının alanına girerek savunma eylemine mi geçmiştik? Ya da -en basit açıklama- korkmuş resepsiyon görevlisi bize yanlış oda numarası mı vermişti?

6F'nin kapısı neredeyse menteşelerinden vurulmuştu. İçerideki ölü adam, bizim geri dönüşümüzle ve daha yoğun silah ateşiyle yere serilmiş, eşiği kapatmıştı. Loş ışıktaki fayansların üzerinde biriken kanını görebiliyordum. Ben, Conklin, Komutan Covington ve iki adamı 6F'ye ve cesede gittik.

Bir SWAT memuru ölü adamın silahını kenara itti ve Conklin'le birlikte onu yuvarladılar. Arka cebinden bir cüzdan çıkardım. Ehliyetinden Christopher Dietz olduğunu öğrendim, beyaz erkek, düzeltilmiş görüşü yok. Boyu 5-10; gözleri ela; 1985 doğumlu. Boise'de bir adres. Mesleği için bir yer olsaydı, sanırım *serbest vurucu* yazardı.

Öldüğüne sevinmişim ama onu sorgulama şansım olmayacağı için çok ama çok üzgündüm.

Covington 6F'nin açık kapısından içeridekilerin kendilerini göstermeleri ve ellerini başlarının üzerine koymaları için bağırdı. Kimse cevap vermeyince, o ve ekibi küçük odaya saldırdı ve köşelere kadar temizledi.

Conklin ve ben ölü adamın etrafından dolaştık ve yandaki içki dükkanından gelen kırmızı neonların ara sıra yanıp sönmesiyle aydınlanan 6F'ye baktık.

Covington ışık düğmesine bastı ve oda aydınlandı.

İki süt kasası ve bir tahtadan yapılmış bir sehpa ve köşede çıplak bir yatak gördüm. Açık dolapta bir gömlek paçavrası asılıydı. Her yerde boş bira ve içki şişeleri vardı ve havaya dışkı kokusu sinmişti.

Hiçbir şeye dokunmadık, hiçbir şeyi bozmadık, sadece Chris Dietz'in polis tarafından görkemli bir şekilde intihar etmeye karar vermeden önce ne yaptığını ortaya çıkaracak bir şeyler aradık.

Eğer bir ipucu varsa bile, ben göremedim.

Altıncı Cadde'de siren sesleri duydum, ambulanslar ve polis arabaları. Conklin ve ben kapıdan geri çekilip binanın arka tarafına döndük ve yaralı FBI ajanına dayanmasını, ambulansların yolda olduğunu söyledim.

Covington 6R'nin kapısına çarptı, içeri girdi ve bir dakika sonra

açıkça ifade etti.

Sağlık görevlileri bir sedyeyle merdivenlerden koşarak çıktı. Üniformalı polisler de onları takip etti. Conklin onlara koridorun her iki ucundaki odaları kordon altına almalarını ve diğer kapıların ardındaki yaralı sakinleri kontrol etmeye başlamalarını söyledi.

Brady'yi aradım, onu bilgilendirdim ve kötü haberi verdim: "Noel Günü soygunuyla ilgili en iyi ve tek ipucumuzun süresi doldu."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 11

Yuki ve Brady o akşam evdeydiler, DA Len Parisi ve bir avuç iş arkadaşıyla birlikte Noel öncesi yemeği için giyiniyorlardı. Birlikte bir ağaç seçeceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi. Hâlâ zaman vardı.

Yuki jet kolyesinin tokasını taktı ve kolye küçük siyah elbisesinin yuvarlak yakasının üzerinde düzgünce kıvrıldı. Saçlarını taradı ve sonra yatağın kenarına oturarak Brady'nin hazırlanmasını izledi.

"Dışarı çıkıp insanlarla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bunca yıldan sonra hala cazibem kaldı mı diye merak ediyorum." "Hâlâ var, tatlım. Yedek cazibe."

Yuki'nin düşüncesine göre, çekiciliğini hafife alıyordu ve onu bir gece için giyinirken görmek bir zevkti. Parlak vücudu ve beyaz-sarı saçları için tatlı bir tamamlayıcı olan pembe gömleğini beğendi. İncelemesi için üç kravat uzattı ve zıplayan yunus desenli bir tanesini seçti.

Brady aynanın önünde kravatını düğümlerken, "Burası tıklım tıklım olacak," dedi.

Gidecekleri restoran LuLu's'un yeni ve havalı halefiydi; yerel deniz ürünleri, domuz eti ve odun ateşinde tuğla fırınlarda pişirilen gurme pizzalar konusunda uzmanlaşmıştı. Yuki, LuLu's'ta Len Parisi ile yediği ilk akşam yemeğini düşündü.

Yuki ve yeni patronu, bir feribot yolcusunun silahını çekip diğer yolcuların üzerine boşalttığı ve altı masum insanı öldürdüğü bir davayı tartışıyorlardı. Brinkley davası Yuki'nin bir seri katil hakkında açtığı ilk davaydı ve kişiseldi: Katil, arkadaşı Claire Washburn'ü ve onun genç oğlunu vurmuş, her ikisi de Tanrı'ya şükür hayatta kalmıştı.

Len ile şarap ve pizza eşliğinde derin bir sohbeta dalmışlardı ki, Len aniden göğsünü tuttu ve restoranın zeminine doğru geriye doğru devrildi.

Len o günden beri hayatını kurtardığı için onu takdir ediyor. Sadece bir telefon görüşmesi yapmıştı, ama Len onun sağduyulu davranışları sayesinde - onu hastaneye götürmek için gönüllü olan lokantacı arkadaşına el sallayarak, 911'i arayarak, yanında kalarak, ambulansa onunla birlikte binerek - bugün hayatta olduğu konusunda ısrar etti.

Yuki'ye göre Len ona hiçbir şey borçlu değildi. Tam tersi geçerliydi. Ondan çok şey öğrenmişti ve onu seviyordu da.

Brady'yle birlikte Len ve arkadaşlarıyla sosyal bir akşam geçirmeyeli en az bir yıl olmuştu ve unutulmaz bir etkinlik olacağını bildiği bu akşam için ileriye düşünüyordu.

Telefonu titrediğinde Brady ayakkabılarını bağlıyordu. Yuki akşam sekizden sonra telefon etmeme kuralı koymayı denemişti ama bu bir gün bile sürmemişti. Onu arayanlar oluyordu. O da aranıyordu. "O lanet şeyleri" lavaboda boğmak eğlenceli bir fikirdi ama kesinlikle pratik değildi.

Brady şifonyerden telefonunu aldı ve Yuki konuşmanın sonunu onun ağzından dinledi.

Dedi ki, "Bana her şeyi anlat, Boxer. Ama hepiniz iyi misiniz? FBI ajanının adı lazım. Tamam. Tamamdır. Tüm kiracıları altıncı kattan alıp lobiye götürmelisin. Katılıyorum. Adli tabibi bekle. Belediye başkanını arayacağım. Kesinlikle. Yirmi dakika, trafik izin verirse."

Yuki bundan sonra ne olacağını biliyordu. İç çekti.

Telefonu kapattı, belediye başkanını hızlıca aradı ve acil bir mesaj bıraktı.

"Özür dilerim," dedi Yuki'ye. "Soruşturmamız bir anda İki ölümlü çatışma. Olay yerinde insanlar var, daha fazlası da yolda ve bir sürü yerinden edilmiş kiracının yatacak bir yere ihtiyacı var."

Yuki hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu belli etmedi. Akşam yemeği akşam yemeğiydi. Bu ölüm kalım meselesiydi. Brady Lindsay ile konuşuyordu ve bu da arkadaşının tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Yuki tekrar kocasının söylediklerine kulak kabarttı.

"Gitmek zorundayım. Yuki, Red Dog'a üzgün olduğumu söyle." "Anlayacaktır," dedi. "Dikkatli ol. Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Anthony'deki korkunç çatışmayı **yaşadıktan sonra** dizlerimin bağı çözülmüştü, titriyordum ve uyumaya, duş almaya, kucaklaşmaya ve akşam yemeğine hazırdım, bu sırayla olması gerekmiyordu.

Asansörle dairemize çıktım ve kapı açıldığında anahtarımı ön kapının kilidine birkaç kez sokmuştum. Joe, "Hey, sadece ne olduğunu merak ediyordum... oh, adamım, şu haline bak, Sarışın." dedi.

"O kadar iyi, ha?"

Sarıldım. Joe'ya tutundum, bir kez daha işime olan sevgimin bana her şeye mal olabileceğini düşündüm. Herhangi bir gün. Her an.

Joe'ya onu sevdiğimi söyledim, sesim arada çatlıyordu. Dedi ki, "Hey, hey, artık evdesin. Sugarpuss ve benim neler yaptığımıza bir bak."

Sugarpuss, nam-ı diğer Julie Anne Molinari, "Anne-meee," diye bağırdı ve antreye koştu. Joe onu yakaladı, böylece ben de ceketimi çıkarıp silahımı Julie'nin kıvrıcık saçlı başının üstündeki antika silah kasasına kilitleyebildim.

Martha havlayarak ve paytak paytak içeri girdi ve patilerini dizlerimin üzerine koydu. Hepimiz taba rengi deri mobilyaları ve büyük televizyonuyla büyük oturma-yeme-dinlenme odasına yöneldik.

Ve orada, Lake Caddesi'ne bakan iki yüksek pencerenin arasında, Julie'nin ulaşabildiği dallarda yoğun bir şekilde süslenmiş, göz kırpan ve yanıp sönen güzel bir Noel ağacı duruyordu. Ağacın tepesindeki yıldız pencere kenarında duruyordu ve Joe'nun büyük baba sandalyesinin koltuğunu bir yığın paketlenmiş hediye doldurmuştu.

"Aman Tanrım," dedim. "Bütün bunları ikiniz mi yaptınız?" "*Ben* yaptım, anne!" dedi Julie.

İçimde hâlâ kulaktan kulağa bir gülümseme kaldığını bilmiyordum. Julie'yi aldım ve bana ağacı gezdirdi: kar taneleri ve buz sarkıtları, küreler

ve kız kardeşim Catherine'in artık gelenekselleşmiş, bir yüzüne *İlk Noel*, diğer yüzüne *Julie* yazılmış gümüş yıldızı.

Turdan ve Joe'nun sabah yıldızı ağacın tepesine yerleştirme sözünden sonra küçük kızımızı yatağına yatırdık. Işığı söndürdük, birkaç öpücük kondurduk ve kapıyı kapattık. Oturma odasına geri dönerken Joe, "Senin yerinde olsaydım..." dedi.

"Hmmm?"

"Yerinde olsam bir kase mantarlı arpa çorbası içerdim. Sonra bir duş. Sonra da dondurma."

"Çorbamız var mı?"

Ona sokak köpeği gözleriyle bakıyor olmalıydım, çünkü Joe uzun uzun güldü. "Çorba ikram edip de içmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Sıfırdan mı yaptın?" Dedim. "Bayan

Rose yaptı."

Julie'nin yarı zamanlı dadısı Bayan Rose harika bir aşçıydı.

"Tekrar ısıtıyorum," dedi Joe. "Bu da sayılır."

"Kesinlikle öyle."

Beni oturttu ve çorbanın altındaki ateşi yaktı. Bir elimde kaşık, diğer elimde tereyağlı bagetin yarısı ile kaseye yumulduğumda kocama günümü anlattım.

Cindy için Noel alışverişi ile başladım, sonra Grant Avenue boyunca kovalamaca, Julian Lambert'in yakalanması ve onunla Salon'da yaptığımız soru-cevap ile devam ettim.

"Bir anlaşma istedi," dedim kocama. "Yaklaşan bir 'on yılın soygunu' hakkında bilgi karşılığında takas. Beyin takımının adının Low-man olduğunu söyledi."

"Humph."

"Ya da

Loman."

"Willy Loman gibi mi? *Satıcının Ölümü*'ndeki baş karakter gibi mi?"

"Hmm. Belki. Julian nasıl heceleyeceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey Chris Dietz adında profesyonel bir vurucunun ekipten biri olduğuydu. Dietz Anthony Otel'de kiracıydı."

Joe, "Orayı düşünmek bile beni kızartıyor," dedi.

Başımı salladım ve "Bir de bana sor." dedim. Dietz'i köşeye sıkıştırdığımızı düşündük ama o bir oyun oynadı. SWAT'ın onu biçmesine karar verdik."

Joe sorular sordu. Ona bildiklerimi anlattım ve ben sıcak bir duş alırken konuşmaya devam ettik. Kuruyup pijamalarımı giydiğimde, bir kase çikolatalı dondurma beni bekliyordu. Joe, Martha ve ben ağacın yanına gittik ve Joe'nun çoğu Noel Baba'dan gelen hediye etiketlerini yazmasını izledim. Küçük, düz bir kutuyu salladı. "Cat Teyze'den," dedi. "Eminim Julie'nin yıllık Noel yıldızıdır."

Bir sonrakini görebilecek miyim? Yine iş ve yaşam arasındaki çatışmayı düşünüyordum. Tanıdığım herkes, özellikle de en yakın arkadaşlarım, her gün bu çatışmayı dengelemeye çalışıyordu.

Joe beni okudu. "atışmayı mı düşünüyorsun?"

"Ağaca top asan J-Bug'ı kaçırdığım için kendimi kötü hissediyordum."

"Başka Noel ağaçları da olacak," dedi.

"Biliyorum." Vurgulamak ve belki de şans için tekrar söyledim.

"Biliyorum." Ama *Tanrı'nın izniyle* diye düşünüyordum.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

22 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Cindy Thomas *Chronicle*'daki ofisinde dizüstü bilgisayarını açmış, kahvesini yudumlarken gelen kutusuna yeni düşen ödevi inceliyordu.

Gazetenin yayıncısı ve genel yayın yönetmeni Henry Tyler, ondan Yaşam bölümü için San Francisco'daki belgesiz göçmenlerin Noel tatillerini nasıl kutladıklarıyla ilgili bir yazı yazmasını istemişti. Belgesiz göçmenler her zamanki suç haberlerine teğet geçiyordu ama Cindy bu haber fikriyle heyecanlanmıştı. Bir kez olsun bombalamalar, toplu katliamlar ya da bebeklerini sıcak arabalara kilitleyen ebeveynler hakkında haber yapmayacaktı.

Cindy yeni bir klasör oluşturdu ve çevresindeki sesleri -kahveci kadının zili, ofisinin önünden geçerken gülüşüp sohbet eden iş arkadaşları ve aşağıdaki caddeden gelen trafik gürültüsü- kapattı.

Araştırmasına Meksika ve Orta Amerika'dan insanların Noel gelenekleriyle başlayacak ve temel bir soruya odaklanacaktı: Bir gölge altında yaşarken kültürel gelenekleri canlı tutmak mümkün müydü? Bazen bu gölge onlarca yıl sürüyordu.

Cindy, Meryem ve Yusuf'un çocuklarının doğumunu beklerken kalacak güvenli bir yer bulmak için yaptıkları yolculuğu kutlayan dokuz günlük bir Meksika Noel geleneği olan Las Posadas - "Hanlar"- hakkında okumaya başladı. Bu festivali nasıl daha önce hiç duymamıştı? Kulağa çok neşeli geliyordu. Her yıl 16 Aralık'ta ana caddede kostümlü bir geçit töreniyle başlar, ardından arkadaşlar, aileler ve komşular sırayla "hancı" rolünü üstlenir, 24 Aralık'a kadar her gece bir ev bir posada'ya ev sahipliği yapardı. Geleneklere göre, kalabalık bir evin içinde toplandığında, iyi vakit geçirmeden önce dualar edilir ve İncil okunurdu. Cindy, piñataların, sıcak içeceklerin, nefis yiyeceklerin ve kutlama için eve götürülen şekerleme torbalarının fotoğraflarını buldu.

Bugün ayın yirmi ikisiydi. Cindy, San Francisco'nun bazı yerlerinde Las Posadas'ın tüm hızıyla devam ettiğini, ama yakında sona ereceğini anladı. Hikâyesini bunun üzerine kuracaksa hızlı çalışması gerekiyordu. Araştırma tek başına bir hikâye oluşturmuyordu.

Cindy haftanın beş günü okurlarının yorumlarına açık bir suç blogu yayınlıyordu. Suç blogu sayfasına tıkladı ve ICE'den ilham alan bir tuzak gibi görünmeden Latin göçmenlerden nasıl yardım isteyeceğini merak etti.

"Eğer Güney ya da Orta Amerika veya Meksika'dan geliyorsanız ve Noel geleneğinizi okuyucularımızla paylaşmak isterseniz, lütfen bana yazın. Gerçek isminiz gerekli değildir."

Bir saat içinde sorgusuna gelen düzinelerce yanıtı bakıyordu ve içlerinden biri kışkırtıcıydı.

Ama Las Posadas'la hiçbir ilgisi yoktu. Hem de hiç.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Cindy'nin dikkatini çeken **yanıt** Maria'dan geldi: "Kocam işlemediği bir cinayet yüzünden hapiste. Biz belgesiziz ve o iki yıldır hapiste, duruşması bile yok. Kaybolmuş durumdayım. Lütfen yardım edin."

Cindy, "Mesajın için teşekkürler Maria. Buluşabilir miyiz?"

Maria birkaç dakika içinde cevap yazdı. "Evime gelebilir misin? Öğlen çalışmam gerekiyor."

Bir saatten kısa bir süre sonra Cindy, Latin Amerika'dan gelen İspanyolca konuşan göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı bir mahalle olan Mission'dan geçiyordu.

Bayan Maria Varela'nın ona verdiği yer işaretlerini kontrol etti - bir köşede dövme salonu, diğer köşede bir *mercado*, Maria'nın yaşadığı Osage Caddesi'ndeki üç katlı ahşap çerçeve binanın kenarlarındaki canlı renkli tabelalar ve duvar resimleri.

Cindy bir jetonlu çamaşırhanenin önüne park etti, bir blok batıya Osage'a yürüdü ve üzerinde VARELA yazan düğmeye bastı. Geri dönen bir vızıltı sokak seviyesindeki kapının kilidini açtı. Cindy biraz korkuyla içeri girdi ve iki kat merdiveni tırmandı.

Maria daire kapısının dışında onu bekliyordu.

"Geldiğin için seni *seviyorum*," dedi. "Çok teşekkür ederim."

Cindy Maria'nın kırklı yaşlarında, orta boy ve kiloda, saçlarını topuz yapmış biri olduğunu düşündü. Tayt ve düz ayakkabıların üzerine bol çiçekli bir bluz giymiş, pembe ruj sürmüş ve kahverengi gözlerindeki hüznle çelişen bir gülümseme takınmıştı.

Küçük daire düzenliydi; televizyonun karşısında güzel bir koltuk, sahte şöminenin üzerinde bir Çarmıha Geriliş baskısı ve pencerelerin üzerindeki duvar boyunca dizilmiş Noel ışıkları vardı. Mutfakta küçük bir Noel ağacı duruyordu.

ve her yerde çerçevesiz aile fotoğrafları vardı.

Cindy kahve teklifini reddetti, kanepeye oturdu ve İngilizcesinin mükemmel olduğunu fark ederek Bayan Varela ile röportaj yapmaya başladı.

"Bana kocandan bahset," dedi Cindy.

Maria lamba masasından bir fotoğraf kaldırdı ve Cindy'ye gösterdi. Bu, kendisinin ve kocası Eduardo Varela'nın birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Maria'nın saçları omuzlarının altına kadar dökülmüştü, Eduardo beyaz keten bir gömlek giymişti ve ikisi kollarını birbirlerine dolamış, sevgi ve umut saçıyorlardı.

Maria, "Guadalajara'da on sekiz yaşındayken evlendik. İlk beş yıl üç çocuğumuz oldu. Sonra çalıştığımız çiftlik yandı. İş bulamadık. Burada bir kuzenimiz vardı. Amerika'ya gelebilmek için kendimize ve çocuklarımıza vize almaya çalıştık. Evraklar hiç gelmedi."

Maria, *Chronicle*'in sayfalarında ve ülkenin her yerinde neredeyse sıradan hale gelen türden üzücü bir hikaye anlattı. O ve Eduardo bir "çakala" sahip oldukları her şeyi ödemişlerdi ve o da onları tıka basa dolu bir kamyonla sınara götürüp oradan kaçırmayı ayarlamıştı. Bu süreçte en büyük çocuklarından ayrı düşmüşlerdi.

"Ama Tanrı dualarımızı kabul etti. Roberto'yu dört ay sonra bir barınakta bulduk. Altı yaşındaydı."

Kuzeni Eduardo'ya domates tarlalarında iş bulmuş, Maria da çamaşır yıkıyormuş. Kıt kanaat geçiniyorlardı.

"Yasadışıydık. Yeşil kart için başvuramıyorduk."

"Roberto, Elena ve Geraldo şu anda lisede okuyor. Ben Trident Otel'de çalışıyorum. Temizlik yapıyorum. Eduardo hepimizi geçindirmek için iki, bazen üç işte çalışıyordu ve sonra kabus başladı."

Maria, Cindy onu devam etmesi için cesaretlendirene kadar o kâbusun anısına takılıp kalmış gibiydi.

Maria kederli görünüyordu. Cindy'ye, "Sokakta bir çocuk vuruldu. Diğer bazı çocuklar Eduardo'nun yaptığını söyledi. Onu tanıyorlarmış, adını biliyorlarmış ve bunu polise söylemişler. Bayan Thomas, Eduardo arabasındaydı, uyuyordu. Gece vardiyasına giderken bizi uyandırmak istemedi. Silah seslerini duymuş ama olayla *hiçbir* ilgisi yokmuş. O gece iş yerinde cinayetten tutuklandı ve iki yıldır tutuklu yargılanıyor."

"İki yıl mı? Bunu yapabilirler mi?"

Maria üzüntüyle başını salladı. Cindy'ye kocasının vurulmadan önce de tutuklandığını söyledi. "Hız yaptığı için durdurulmuş. Ve sahte bir ehliyeti vardı. Çalışması gerekiyordu, gündüzleri temizlediği oto-kaporta dükkanından gece vardiyasında çalıştığı benzin istasyonuna gitmesi gerekiyordu," dedi. "Ama dünyada hiç kimseyi incitmedi. O çok iyi bir koca ve babaydı. Tatlı. Nazik. Hiç silah kullanmadı."

"Maria, avukatın var mı?"

"Yaptık. Tüm paramızı aldı ve Eduardo hala hapiste. Şimdi mücadele edersem sınır dışı edileceğimden korkuyorum ve o zaman çocuklarımızı koruyacak kimse kalmayacak."

"Ailenizin daha fazla fotoğrafını görmek isterim," dedi

Cindy. Maria bir albüm getirdi ve Cindy'nin yanına oturdu.

"Resimler çok iyi değil ama bizim için çok değerli."

Sayfaları yavaşça çeviriyor, etkinlik, doğum günü ve toplantı fotoğraflarında kimin kim olduğunu söylüyordu. Osage Caddesi'ndeki bir geçit töreninde çekilmiş, köylüler ve melekler gibi giyinmiş ailenin Las Posadas'ın Noel gösterisinde çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı.

"Ama bu yıl Las Posadas'ı kutlamayacağız." "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Cindy sordu.

"Yazdıklarınızı gördüğümde, Tanrı'nın sizin bir can simidi olduğunuzu söylediğini hissettim. Gidecek başka yerim yok."

"Söz veremem," dedi Cindy, Maria'nın ellerini tutmak için uzanarak. "Ama yardım edebilecek bir arkadaşımla konuşacağım."

Bölüm 15

Cindy *Chronicle*'a geri döndü ve Yuki'yi arayıp olaya dahil olması için yalvarmadan önce ne yapabileceğini düşündü. Maria gibi umutsuz, korku içinde yaşayan pek çok insan vardı. Ve bu ailenin acısını hissedecek daha pek çok kişi olmalıydı. Kolayca "*Tanrı'nın lütfuyla ben de varım*" diye düşünebilecek insanlar.

Arabayı sürerken Cindy, Maria Varela'nın üzüntüsünü ve çaresizliğini düşündü. Zihninde Henry Tyler'a Maria'nın ailesi ve içinde bulundukları trajik durum hakkında bir sunum hazırladı.

Tyler onaylarsa, Cindy bu aile hakkında dikkat çekecek bir hikâye yazabileceğini düşündü. Bir bürokratin kalbini eritebilir ya da sistemden bir ısıruk alabilecek yasal bir pitbulun ilgisini çekebilirdi. Birdenbire Varelalar hakkında etkileyici bir hikâye yazmanın yanı sıra Las Posadas'la ilgili yazısını da Noel baskısına yetiştirmek için üzerinde büyük bir baskı hissetmeye başladı.

Sadece odaklanması ve parmaklarını tuşların üzerinde tutması gerekiyordu. Önce araştırma.

Chronicle'a döndüğünde, Cindy kahve arabasını buldu, bir fincan kakao ve bir kek getirdi, ikisini de masasına götürdü ve karmaşık ve bazen keyfi olduğunu bildiği göçmenlik yasası hakkında kaynaklara bakmaya başladı. LexisNexis'ten birkaç makale aldı ve saatlerce okudu. Kolluk kuvvetleriyle ilgili olarak, ICE'nin izinsiz bir göçmeni göçmenlik mahkemesine çıkarabileceğini, burada büyük olasılıkla sınır dışı edileceğini ve on yıl veya daha uzun bir süre Birleşik Devletler'e yeniden girmesinin yasaklanacağını öğrendi. Suça bağlı olarak, kişi kendi ülkesindeki yasalar uyarınca da yargılanabilir.

Eduardo'nun durumunda, memurlar onu cezai suçlamalarla tutmayı tercih etmişlerdi. Büyük bir jüri tarafından suçlanmış ve sonra San Francisco'da hapisyanede bırakılmıştı.

Francisco'da yargılanmayı bekliyordu - ne zaman olursa olsun. Cindy artık uzun süreli tutuklu yargılamaların düzenli olarak yapıldığını biliyordu. Mahkemelerde yığılmalar vardı ve tutukluluk, mahkemeye çıkmayı sağlıyor ve kamu güvenliğini koruyordu. Ancak pek çok kişinin hapiste kalmasının asıl nedeni, belgesiz göçmenlerin çoğunun kefalet ödeyecek durumda olmamasıydı.

Maria, Cindy'ye silah seslerini duyduğunda Eduardo'nun arabasında uyuduğunu söylemişti. Tanıkların yalan söylediğini, Eduardo'nun silahı olmadığını ve hiç ateş etmediğini söylemişti. Belki de Eduardo'yu gördüklerinde, ateş etme suçunu onun üzerine atmaya karar vermişlerdi.

Cindy bir duruşmanın olası sonuçlarını düşündü. Bu tanık ifadeleri çürütülebilir miydi? Yoksa bu cinayetten iki yıl sonra, göçmen nüfusun yaşadığı geçici bir mahallede kimsenin Eduardo'yu savunmak için ifade vermemesi daha mı olasıydı? Ve eğer dava mahkemeye taşınır ve Eduardo yarım yamalak kanıtlara rağmen cinayetten suçlu bulunursa, muhtemelen ömür boyu hapse girecekti.

Eduardo'nun durumunu ve neyle karşı karşıya olduğunu yeni anlayan Cindy, Tyler'a hikayeyi sunmanın ve eğer onaylarsa Yuki Castellano'yu görmeye gidip onu da ikna etmeye çalışmanın zamanının geldiğine karar verdi.

Bölüm 16

Cindy kapıya geldiğinde Yuki ofisindeki düzenli masasının arkasındaydı. Cindy'ye, "İçeri gel. Otursana. Ayaklarını uzat. Neler oluyor?"

Yuki genellikle grubun hızlı konuşmacısıydı ama Cindy heyecanlandığında biraz hızlanabiliyordu. İki arkadaş küçük kanepeye geçtiler ve Cindy Yuki'ye Maria'yla yaptığı görüşmeyi ve yaptığı araştırmayı anlattı.

Eduardo Varela hakkında önerdiği makale bir araştırma raporu değildi. Bu bir fikir yazısı, bir insan hikayesiydi. Polislerle ya da adli tabiple görüşmemiş ya da olay yeri fotoğraflarını incelememişti.

Eduardo'nun hikayesini yayıncı ve genel yayın yönetmeni Henry Tyler'a sunmuş ve ailesiyle yaptığı görüşmelere dayanarak bu belgesiz göçmenin haksız yere suçlandığına ve iki yıl boyunca yargılanmadan hapiste tutulduğuna *inandığını* söylemişti.

Cindy Tyler'a bir haksızlık yapıldığına ikna olduğunu söylemiş ve Tyler'la Varela ailesinin geçmişini tartışmışlardı.

On yoğun dakikadan sonra Tyler "Devam et" dedi. Ve Noel baskısının ön sayfasında onun için yer tutuyordu.

Şimdi yazmak zorundaydı, hem de hızlıca. Yuki Eduardo'ya yardım edebilir mi?

Yuki, "Benden bir savcı yardımcısına yaslanmamı ve bu adamı hapisten çıkarmamı mı istiyorsunuz? Bugün mü?"

"Yapabilir misin?"

"Tabii ki hayır."

Cindy güldü. "Her şeyi yapabileceğini sanıyordum."

"Tam olarak değil," dedi Yuki. "Bu adamı savunmak için *hiçbir şey* yapamam. Ben bir savcıyım, unuttun mu? Ama size bazı sorularım var."

"Ateş et," dedi Cindy.

Yuki mağdurun, tutuklayan memurların ve Eduardo aleyhindeki tanıkların isimlerini istedi. Cindy notlarına başvurdu.

"Kurban Gordon Perez, yirmi yaşında, cesedi Bartlett Caddesi'nde Eduardo ve Maria'nın dairesinden iki blok ötede bulundu. Tutuklayan memurların ifadelerinin dökümü burada," dedi Cindy polis raporunu telefonundan Yuki'ye e-postayla gönderirken.

"Bir bakayım," dedi Yuki. Dizüstü bilgisayarına gitti, raporu okudu, sonra başını kaldırdı ve "Polis silahı bulamadı," dedi.

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Eğer Eduardo'ya ait bir silah bulsalar, işte size kesin mahkumiyet. Eğer cinayet silahını bulsalar ve silah başka birine kayıtlı olsaydı ama üzerinde Eduardo'nun parmak izleri olsaydı, aynı şekilde. Slam dunk. Silahı bulsalar ama parmak izi olmasaydı, bu Eduardo'nun lehine olurdu. Silah olmadan, tetikçinin o olduğunu kanıtlamak çok daha zor. Eduardo kurbanı tanıyor muydu?"

"Evet. Tanışıyorlardı." "Nasıl anlaşıyorlardı?"

"Maria'nın bana söylediğine göre, sadece aynı sokakta yaşıyorlarmış. Hepsi bu."

Yuki dedi ki, "Tamam. Eduardo Varela'nın Gordon Perez'i vurmak için bir nedeni olmadığını varsayarsak, ona karşı açılan dava tanık ifadelerine dayanıyor. Varela'nın berbat bir mazereti var. Burada yazdığı gibi, arabasında uyuyormuş, silah sesleri duymuş, dışarı çıkmış ve bazı çocukların kaçtığını görmüş."

"Polisi aramadı," dedi Cindy. "Sadece ikinci işine gitti." "Hmm. Ya da devletin söyleyeceği gibi, adamı vurdu ve silahından kurtuldu, sonra da ikinci işine gitti."

Yuki kar amacı gütmeyen bir avukatlık örgütünde çalışmıştı. Cindy, şimdi arkadaşı olan Savunma Birliği başkanına yardım ederken birkaç belgesiz göçmeni savunduğunu biliyordu.

Yuki, "Şu çok konuşulan büyük davayı düşünüyorum. Jorge Alvarez beş kez sınır dışı edildikten sonra San Francisco'ya geri dönmüş ve bir otel lobisinde bir adamı ölümcül şekilde bıçaklamıştı. Bu talihsiz bir suç kariyeriydi," diyor Yuki, "ancak kamu vicdanında büyük bir etki yarattı ve mahkemeleri yasadışı göçmenlere karşı sertleştirdi."

"Alvarez'e ne oldu?" Cindy sordu.

"Duruşmayı bekliyor. Bildiğimiz kadarıyla senin adamın hücre arkadaşı olabilir."

Ama az önce okuduğum başka bir adam var, cinayetten hüküm giymiş bir göçmen, Jaime Ochoa. Ochoa yirmi yıl sonra tahliye olmuş."

"Yirmi mi?"

"Tek ve biricik tanık ifadesini geri çekti. Polisler o sırada emin olmadığını söylediğini iddia etti, ancak devlet tanığın ifadesini kullandı ve mahkumiyet kararı aldı. Yirmi yıl sonra, tanık yanlış adamı teşhis ettiğine yemin etmeye hazırды."

"Vay anasını. Yirmi yıllık hayat boşa gitti."

"Ochoa özgür bir adam olarak çıktı. Sınır dışı edilmedi ve mahkemeye teşekkür ederek evine, ailesinin yanına gitti," dedi Yuki. "Belgesizdi ama daha önce sabıkası yoktu."

"Öte yandan Varela burada sadece yasadışı olarak bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda cinayet suçlamasıyla sabıkalı."

"Yani hiç umut yok mu?"

"Savunma Birliği'nde birlikte çalıştığım avukat Zac Jordan'ı arayacağım. O iyidir, Cin. Olabildiğince akıllıdır. Yine de, ben olsam Eduardo Varela'nın bu işten sıyrılacağına güvenmezdim. Adil yargılanma hakkı var. Ama çok iyi bir avukatı yoksa ve devlet dikkatini veremeyecek kadar bunalmışsa, büyük ihtimalle hayatının geri kalanını hapiste geçirecek."

"Lütfen arkadaşın Yuki'yi ara," dedi Cindy. "Ben mucizelere inanırım."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Anthony Hotel'deki çatışmanın ertesi günü, merkezimizden müfettişler ve Northern ve Central'dan temsilcilerle birlikte duvardan duvara dolu olan bekleme salonunda sadece ayakta durulabiliyordu.

Brady acil toplantı çağrısı yapmıştı. İki FBI ajanı vurulmuştu; biri ölmüş, diğeri ise kan kaybından ölmek üzereydi. Odadaki gerginlik, gergin vücut dili ve gergin konuşmalarla ifade ediliyordu.

Brady'nin arka taraftaki ofisinden çıkıp kalabalığın arasından geçmesini izledim. Ön tarafa geldiğinde bir sandalye kaptı, üzerine çıktı, tavana tutturulmuş cicili bicili bir çelenkle oynadı ve sonra onu yırttı.

"Herkesse günaydın." dedi.

Konuşmalar hemen kesildi ve teğmenimiz ile şef vekilimiz hemen işe koyuldular.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde büyük ve muhtemelen ağır silahlı bir soygun olacağına dair ihbar aldık. Bunun önüne geçmek istiyoruz.

"İşte bildiklerimiz."

Brady, yeni mırıldanmalar üzerine konuşarak, küçük hırsız Julian Lambert'in takibi ve yakalanması, yaklaşan soygun için tutulan bir tetikçi hakkında bize verdiği bilgiler ve tetikçinin Anthony Otel'de kaldığına dair ipucu hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

"O vurucu," dedi Brady, "şu anda morgda yatıyor. Buradaki herkes dün gece ne olduğunu duydu mu?"

Odada bir "Evet, efendim" mırıltısı yükseldi. Tek kişilik pusu ve Dietz'in altıncı katta tamamen yok edilişinin hikâyesi, önce polis ve itfaiye kanalları, sonra kulaktan kulağa, sonra internet ve son olarak da "Kaynaklar bize söylüyor" haberiyle hızla yayılmıştı

yayın haberlerinde.

Conklin ve ben birbirimize baktık, ikimiz de hâlâ şoktaydık ve cevaplar bekliyorduk. Bundan sonra Anthony'ye geri dönmeyi ve CSI direktörü Charlie Clapper ile buluşmayı planladık. O ve ekibi bütün gece olay yerini incelemişlerdi ve Chris Dietz'in kiraladığı odadan neler öğrendiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Julian Lambert hâlâ gözaltımızdaydı ve Brady onu tekrar sorgulayacaktı. Eğer Lambert bir şeyler saklıyorsa, Brady'ye anlatacağından emindim.

Brady dedi ki, "Bu soygun planı hakkında bildiklerimiz şunlar. İddiaya göre bu işin arkasında Loman adında bir adam var ve soygun Noel günü yapılacaktır."

Durakladı ve herkes bekledi.

"Tüm bildiğim bu kadar," dedi Brady. "Hedefin ne olduğu, şehrin hangi bölgesinde olacağı, başka kimlerin işin içinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Loman, dün geceki eylemle ilgili tüm kamuoyunu göz önünde bulundurarak bu operasyonun fişini çekmeye karar vermiş olabilir."

"Ama diyelim ki hala ilerliyor. Eğer bir şey duyarsanız, bir şey söyleyin."

Ayaklar kaydı. Bir ses, "Buradayım patron," diye seslendi. "Bentley," dedi Brady. "Elinde ne var?"

Çavuş Roger Bentley Hırsızlık Bölümünden geliyordu. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bir soygunla ilgili söylentileri duymak için iyi bir konumda olduğunu biliyordum.

Bentley, "Loman ismini duydum. İnsanlar ondan korkuyor, sanki bir uyuşturucu baronu ya da kaptanmış gibi. Ama bundan daha fazlası değil. Sordum ve aldığım cevap 'Onun hakkında konuşmak istemiyorum' oldu."

Bir el daha kalktı ve Brady üst kattaki Kriminal Araştırma Birimi'nden Anderson'ı çağırdı.

Anderson, "Söylentilere göre Vegas'taki kumarhane soygununun arkasında Loman varmış. Black Diamond'daki. Net dokuz milyon. Neredeyse paçayı kurtarıyordu ama ekibinden üç kişi, yani malı taşıyan adamlar, kaçış arabaları şehir dışına çıkarken bir benzin kamyonunun altında kalınca ölmüşler."

Yanlış giden soygunu hepimiz duymuştuk; bir TV filmi de bu olaydan uyarlanmıştı. Hatırladığım kadarıyla, benzin kamyonunun patlaması ağır çekimde gösterilmişti ve büyüleyici bir özel efektti. Ama ters giden soygunun arkasındaki adamın adının Loman olduğunu bilmiyordum.

Brady, "Olası hedefler hakkında bazı fikirler edinelim," dedi.

Odada eller havaya kalktı; insanlar bankaları, müzeleri, kuyumcuları önerdi. Black Diamond Casino'dan çalınan dokuz milyon gibi potansiyel olarak büyük vurgunlar için fırsatlar.

Beyin fırtınası sona erdiğinde, Brady orada bulunanlardan kendi birimlerindeki muhbirleri ve üniformalıları üzerinde çalışmalarını ve olası tüm ipuçlarını kendisine iletmelerini istedi.

"Biz Loman'ın peşindeyken suç tatile çıkmayacak. İzinli olanları geri çağırıyorum, böylece güvende olacağız. Bu kişilerden biri de emekliliğini isteyerek Boxer ve Conklin ile birlikte bu birimde çalışmaya gönüllü olan Şef Warren Jacobi."

Jacobi kapıdan içeri girdiğinde altmış kadar polis tarafından büyük bir alkışla karşılandı ve emekli olduktan sonra bile onun çok iyi bir polis olduğunu biliyorlardı.

Eski ortağımı, eski patronumu, yakın arkadaşımı gördüğüme çok sevindim. Conklin ve ben birbirimize sırttık.

Çetenin hepsi buradaydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Dün gece Anthony Hotel'deki çatışmadan dolayı **hâlâ** adrenalin yüklemesi altındaydım ve şimdi Brady'nin tam kadro toplantısı beni ters köşeye yatırmıştı.

Bu gizemli büyük soygunla ilgili zaman azalıyordu ve cevaplara ihtiyacımız vardı, hem de hızlıca. Conklin ekip arabamızı Anthony Otel'i'nin önüne, üç polis memuru ve CSI minibüsünün arkasına park etti. O minibüsü gördüğüme sevinmiştim. Bu lağım çukurundaki çay yapraklarını okuyabilen biri varsa o da Charlie Clapper ve ekibiydi.

Rüzgarlığımın fermuarını yeleğimin üzerine çektim ve rozetimi tutan zinciri ceketimin dışında asılı kalacak şekilde yukarı çektim. Arabadan indim ve etrafı seyre daldım. Altıncı Cadde'de sabah, Büyük Buhran'a geri dönüş gibi görünüyordu. Bulutlar güneşi engelliyordu. Çöpler kaldırımdan havaya uçuyor ve oluklarda toplanıyordu. Yayalar amaçsızca sürükleniyor, sürücüler CSI minibüsünü görünce trafik yavaşlıyordu.

Üniformalı polisler araçlarına yaslanmış, çevreyi koruyorlardı. Diğerleri kapı görevindeydi, basını engelliyor ve otel sakinlerinin kimliklerini kontrol ediyorlardı. İçki dükkanının yanındaki ara sokakta yaşlı bir adam kustu.

Ortağım "Hazır mısın?"

dedi. "Elbette.

Sabırsızlanıyorum."

Bükülmüş kaldırımı geçerek otelin girişine vardık, kokuşmuş lobiye girdik ve gece vardiyasında çalışan memurdan yirmi yaş büyük olan resepsiyon görevlisine kendimizi tanıttık. Şüphesiz kendisine bilgi verilmişti. "Burayı dağıtmayın, tamam mı?" dedi.

Conklin, "Anladım," dedi ve atılmış uyuşturucu şişeleri, prezervatifler, Thunderbird boşlarından oluşan engelli bir parkur olan merdivenlerden çıktık. Yangın kapısından altıncı kata çıktık.

İki kapı dışında tüm girişler bantlanmıştı; kiracılar başka yere taşınmıştı

ve odaları temizlendi. Şimdi fark ettim ki o kapılardan birkaçının gözetleme deliklerini çevreleyen çelenkler vardı. Bir diğerrinin koluna *Mia* adında bir çorap dikilmişti. Mutlu bir Noel geçirme umutları suya düşmüştü.

Uzun koridorun önündeki 6F numaralı oda dün gece gördüğüm gibiydi; Dietz'in askeri sınıf otomatik silahlarla donanmış eğitimli SWAT komandolarından oluşan bir ekibe yaptığı sürpriz saldırının ardından kurşun delikli kapı tek menteşeyle asılı kalmıştı. Dietz'in vücudunun kanlı hatları kapının önünde istenmeyen bir paspas gibiydi. Kazanamayacağı bu kadar açık olan bir kavgayı neden seçmişti ki?

Koridorun sonunda, 6R'nin kapısı ardına kadar açıktı. Charlie Clapper'a seslendim ve o da bizi karşılamak için dışarı çıktı. Clapper Olay Yeri İnceleme müdürüydü, derin bilgisi olan ve tavırsız eski bir LVPD cinayet masası polisiydi. Her zaman bir iş toplantısı için giyinmiş gibi görünürdü ve ayakkabılarının üzerindeki patiklere ve giydiği mavi lateks eldivenlere rağmen bugün de bir istisna değildi. Blazer ceketini ve kravatı şıktı ve kırlaşan saçları tertemiz kesilmiş ve taranmıştı.

"Ertesi sabaha hoş geldiniz," dedi.

"Seni görmek her zaman bir zevk, Charles," dedim.

Clapper sahneyi kapı aralığından izlememizi söyledi. "Yakından görmek istediğiniz her şey için," dedi, "ben sizin gözleriniz olacağım."

Oda birkaç halojen ışıkla aydınlatılmıştı ve içindeki her şeyi eşikten görebileceğimiz kadar küçüktü. Eldivenli, patikli, ellerinde kameralar ve kanıt torbaları olan üç olay yeri inceleme görevlisi odanın çevresinde dikkatle dolaşıyordu.

Doğru yapıldığında, bir olay yerinin incelenmesi yavaş, metodik bir dokümantasyon ve analiz prosedürüdür, çünkü olay yerinin bozulmaması gerekir. Loman'ın planlarına dair ipuçları varsa, burada olabilir.

Etrafıma bakındım ve eski moda televizyonun üstünde açık bir kutu bira, mutfak masasında yarısı yenmiş bir tabak sparerib gördüm. Dolabın kapısı açıktı ve içinden iki erkek montu ile çeşitli gündelik kıyafetler çıkıyordu. Sarkık bir kanepenin önündeki sehpa, pahalı kameralar ve tanımlayamadığım teknik ekipman gibi görünen şeylerle doluydu.

"Peki elimizde ne var?" Clapper'a sordum.

"Görünüşe göre burada yalnız yaşıyormuş," dedi Clapper. "Ve pek de helal olmayan bir şey üzerinde çalışıyormuş. Bunlar onun ticaretinin araçları: kameralar, sofistike dinleme cihazları. Hiçbir masraftan kaçınılmadı. Tuhaf bir şekilde,

iki odasında da laptop yok ama telefonu var.

"Alakası yok, şurada bir porno zulası vardı," dedi, kanepenin genel yönünü göstererek. "Ve banyoda. Ve yatağın altında."

"Normal porno mu yoksa özel bir şey mi?"

"Büyük memeli kadınlar. Dolapta iki yarı otomatik silah ve mermi vardı. Silahları ve telefonu laboratuvara gönderdim. Bunu yapmadan önce, bunu onun telefonundan benimkine postaladım. İlginç bulabilirsin."

Conklin ve ben Clapper olay yeri fotoğraflarını karıştırırken yanında durduk. Bir tanesinin üzerinde durdu ve görebilmemiz için ekrana açtı verdi: Golden Gate Park'ın bir haritası. Büyüttü. Parkın içinde bulunan De Young Müzesi kırmızı daire içine alınmıştı.

Vay anasını.

Sonunda. Bir ipucumuz vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Conklin ve ben yangın merdivenlerinden Anthony'nin lobisine doğru ilerliyorduk ki, dördüncü katın sahanlığındaki gölgelerin arasından kıvrımlı genç bir kadın çıktı.

Dedi ki, "Hey. Müfettişler. Size Savage hakkında bir şey söyleyeceğim. Yani Chris hakkında."

Yirmi yaşlarında görünüyordu ve yıpranmış siyah tayt ve yakası pullu dar kırmızı bir üst giymişti. Saçları dalgalı kesilmişti ve yüzünde çiviler, kulaklarında halkalar vardı. Bir kolundaki dövmede BITE ME yazıyordu. Ellerinden birinde ANGEL yazan bir pankartın altında bir bebek yüzü vardı.

Adını sordum.

"Adım Dancy."

"Peki Savage?"

"Oğlunuz. Chris Dietz," dedi bize.

Boğuk bağırışlar, Noel şarkıları ve kapı çarpmaları merdiven boşluğunda yankılanıyordu, sanki bitişik dairelerin ince duvarlarından sesi yukarı çekmek için akustik olarak tasarlanmıştı.

Ona "Chris Dietz'i ne kadar iyi tanıyordun?" diye sordum.

"İki ay boyunca onunla yan yana yaşadım. O taşındığından beri," dedi. "Odamdan atıldığımda alt katta boş bir oda buldum. Evime ne zaman dönebilirim?"

Dedim ki, "Olay yeri ekibi işini bitirdiğinde. Muhtemelen bir gün daha sürer."

"Kapımdaki tüm delikler ne olacak?"

Özür dileyerek omuz silktim ve "Bu otel yönetimine ve Nationwide'a bağlı. Bizim için bir şeyiniz var mı?"

Kaşlarını çattı. "Yüz dolara ihtiyacım var. Savage benim kira paramdı."

Conklin, "Yüz mü? Bu biraz fazla, değil mi?"

"Sana vereceğim şey için çok ucuz," dedi. "İşimiz bittiğinde benimle konuşurdu. Bana planlarını anlatırdı."

Elimden gelse yangın merdivenlerinde tanık ifadesi almak istemezdim. Dancy'nin elinde bir şey varsa, sorgu odasında kamera karşısında olmasını istedim.

Elimizde Dietz'in telefonundan çıkan, müzenin etrafını daire içine alan bir Golden Gate Park haritası vardı. İyi bir başlangıçtı. Belki de yeri bulmuştuk. Ama ben daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Saatler, tarihler, isimler, bu kabataslak hikâyeyi ete kemiğe büründürmek için gereken tüm ayrıntılar. Eğer Dancy'nin cevapları varsa, doğru cevaplar, yüz dolar ucuzdu.

Dedim ki, "Bunun için patrona imza attırmam lazım. Hadi istasyona gidelim."

Alay etti ve lobiye doğru yürüdü.

Arkasından bağırdım, "Dancy. Parayı alacağız."

Etrafında döndü. "Beni kilitlemek istiyorsun."

"Hayır," dedim. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum-"

"Dinle ve beni duyduğundan emin ol," dedi. "Seninle lanet olası bir karakola gitmeyeceğim."

Altımızdaki katta bir kapı açıldı. Merdiven boşluğunda çocuk sesleri çınlıyor ve ayak sesleri takırdıyordu.

İç çektim. Potansiyel muhbirimiz dans ederek uzaklaşıyordu.

"Geri gel," dedim. "Üzerimde ne varsa sana vereceğim."

Genç fahişe sahanlığa doğru yürüdü ve avucunu uzattı.

Conklin arka cebinden cüzdanını çıkardı ve ben de ceketimde bozuk para aradım.

Ona küçük tomarımı uzattım.

Conklin banknotlarını saydı ve "Altmış tane var. Hep birlikte yetmiş beş dolar ve otuz beş sentimiz var."

Dancy ona baktı ve homurdandı. "Üstü kalsın," dedi. Conklin'in elindeki banknotları aldı ve kırmızı pullu bluzunun korsajının içine soktu.

"Dietz bana belediye başkanını vuracağını söyledi." dedi. "Caputo mu?"

Aptalca söyledim.

"O belediye başkanı, değil mi?"

"Dietz neden belediye başkanını öldürecek?"

"Nedenini söylemedi. Savage her zaman büyük bir adam olmak ister. Vurulduğunda büyük bir maaş çekinin olması gerekiyordu. Belediye başkanının nerede ve ne zaman olduğunu bildiğini söyledi. Sadece a r a m a y ı bekliyormuş, sonra da iş olacaktı."

"Kimden telefon bekliyorsunuz?" Conklin sordu.

Dancy ona aptalmış gibi baktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" dedi. "Loman. Savage, Bay Loman için çalışıyordu."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Conklin ve ben, Brady'nin arka taraftaki küçük, cam duvarlı ofisinde onun karşısında oturuyorduk.

Teğmenimizin önünde birkaç yapılacaklar listesi vardı, kırmızı bir yağlı kalemle işaretlenmiş sarı pedler. Lambasını ve duvarlarını bir sürü post-it notu kaplamıştı. Telefon konsolundaki her ışık kırmızı yanıp sönüyordu.

Birkaç ay süren çifte görevin stresi Brady'nin yüzünden ve duruşundan okunuyordu. Buna daha ne kadar dayanabileceğini, Jacobi'nin yerine yeni bir şefin işe alınmasına ya da Brady'nin daha büyük bir işe terfi etmesine ne kadar kaldığını merak ediyordum. Şef olmak için gerekli yeteneklere sahipti ama bu pozisyon yüzde 100 idari ve siyasi bir görevdi.

Hoşuna gideceğini düşünmemiştim.

Brady telefon konsolundaki bir düğmeye bastı ve "Brenda, telefonun şarjı bitmeden bu aramaları temizleyebilir misin?" dedi.

Bize dedi ki, "Bunu çabuk yapmalısınız."

Conklin ve ben ona Anthony'de Clapper'la geçirdiğimiz sabahı anlattık ve iki parlak nesneyi ortaya attık: Dancy'nin belediye başkanıyla ilgili bir anlaşma hakkındaki ipucu ve tetikçinin telefonundaki daire içine alınmış müze.

Brady sandalyesinde arkasına yaslandı ve otoyoldaki trafiğe baktı.

Geri döndüğünde, "Bahşişler içinde yüzüyoruz, hiçbiri kanıtlanmadı. Loman'ın ekibi iki bankadan birini, bir kuyumcuyu ya da yukarıdakilerin hepsini soyacak.

"Şimdi de belediye başkanını hedef alıyoruz. Neden belediye başkanı? Bu siyasi mi?

Bu terörizm mi?"

Conklin, "Dancy bize Dietz'e bir sözleşme verildiğini söyledi. Elimizdeki tek şey bu."

Brady, "Belediye başkanına ulaşacağım. Kendini bu işin önüne koymaya çok istekli.

mikrofonlar. Kameralar. Halkın karşısına çıkmayı iptal etmeli. Güvenliğini artırabilirim."

Ayağa kalktı, yedek kulübesine doğru bağırdı, "Brenda, lütfen Wroble'ı hatta bağla."

Ike Wroble İç Güvenlik Birimi'nin başkomiseriydi ve şimdi geçici polis şefi olarak Brady'ye rapor veriyor.

Brady oturdu, parmaklarını hukuk defterine vurdu.

"De Young'daki bir soygun hakkında," dedi Brady. "Zengin bir hedef. Alışveriş çantası hırsız Lambert bir soygun olacağı konusunda haklıysa, bu belediye başkanını öldürmekten daha iyi bir yol gibi görünüyor. De Young'da bir servet değerinde sanat eseri var.

"Her iki durumda da, bu işin üstesinden gelmek için üç günümüz var. Size söylememe gerek yok, kaynaklarımız sınırlı ve tek bir güvenilir bilgi bile yok."

On değerli dakika daha tartıştık. Conklin, Dancy'ye yaslanmamız gerektiğini savundu. "Dietz'in ona güvendiğini söylüyor. Ürkek biri ama parayla motive oluyor."

"Tamam," dedi Brady. "Yedek kulübesinden bir ortak bul ya da birkaç üniformalı bul ve onu al. İşbirliği yapmazsa, onu önemli bir tanık olarak tutun. Conklin, sen de onu yalnız sorgula. Sihrini konuştur. Boxer, Lambert hala yukarıda mı?"

"Evet, yarın mahkemeye çıkacak."

"Güzel. Sen ve Jacobi onu sıkı sıkııştırın. Dietz ve Loman hakkında başka neler biliyor ve örneğin yerel politikacılara yönelik olası suikastlar hakkında bir şey biliyor mu? Ve de Young'daki güvenlikle bağlantı kurun. Elimizde ne olduğunu söyle."

Brady'nin telefon hatları kuduz yarasa sürüsü gibi yanıp sönüyordu ve Brenda kapısında idi.

Conklin ve ben onun yolundan çekildik ve işe koyulduk.

Bölüm 21

Conklin Soygun'da **bir** ortak **buldu** ve Bayan Dancy'yi getirmek için Salon'dan ayrıldılar.

Jacobi içeri daldı, Conklin'in boş sandalyesini aldı ve dizüstü bilgisayarını taktı.

"Bu karmaşanın içine tekrar sürüklenmek berbat olmalı" dedim. "Hiç de değil, Boxer. Asıl berbat olan *emeklilik*."

Bizim için birinci görev Golden Gate Park'taki de Young Müzesi'ydi. Büyük Amerikan sanatının yanı sıra paha biçilmez mücevherler ve özel sergilerden oluşan kalıcı bir koleksiyona ev sahipliği yapan bu geniş ve modern gösteri mekânını ikimiz de biliyorduk. Yıllık tatil esnaf fuarının açılışı ve özel görüntüleme saatleri ile yaya trafiği artacaktı.

"Müze güvenliğini ara," dedim. "Ve tuşlara bas."

Ona sııttım. Eski dostumla yeniden ortak olmak harika bir duyguydu. Her zaman birbirimizin zihnini okuyabilmiş ve birbirimizin cümlelerini tamamlayabilmiştik. Bu yeteneğimizi kaybetmemiştik.

Bilgisayarımı açtım. Eğer hedef de Young ise, galerilerin her yerinden silah sesleri yükseldiğini hayal edebiliyordum. Bir kan banyosu hayal edebiliyordum.

Jacobi, "Son kontrol ettiğimde James Karp adında biri güvenlik şefiydi. Eskiden onu tanırdım."

Jacobi telefonu kapatırken ben de tuşlara basıp yazılımımıza müze soygunlarını sordum. Sayfalar ekranımda açıldı.

İlk linke tıkladım ve Boston'daki cüretkâr bir müze soygununu okudum. Bu vakada, birkaç silahlı polis müze kapandıktan sonra gelmiş ve güvenlik görevlisine bir rahatsızlık ihbarı aldıklarını söylemişlerdir. Güvenlik görevlisi kuralları çiğneyerek sözde polislerin

İçeri girdiler ve hemen onu kelepçelediler, başka bir güvenlik görevlisini tehdit ettiler ve beş yüz milyon dolar değerinde on üç yüksek değerli tabloyu alıp kaçtılar. Çatışma olmamıştı. Kargaşa yoktu. Sadece iyi planlanmış ve uygulanmış bir soygun.

Yatırımın geri dönüşü, açıkçası, inanılmazdı. Sahte polislerin kimlikleri asla tespit edilemedi ya da yakalanamadı ve mallar asla geri alınamadı.

İsviçre'deki bir müzede de benzer bir olay yaşanmıştı. Kar maskeli iki kötü adam zorla içeri girmiş, güvenlik görevlilerini koli bandıyla bağlamış ve arka taraftan tüm yıldız ustalar kulübünün dört tablosunu alıp gitmişti: Cézanne, Degas, Monet ve van Gogh.

Boston soygununda olduğu gibi, iyi bir planlama yapılmış, ekipteki adam sayısıyla orantısız büyüklükte bir vurgun gerçekleştirilmiş ve şaşırtıcı bir şekilde hiç kan dökülmemiştir.

Jacobi yüksek sesle içini çekti ve telefona, "Evet, beklemeye devam edebilirim," dedi.

Çok az insan gerektiren ve muazzam ödemeleri olan bu soygunların güzelliğini gördüm. Patlayıcılar ve kazılması yıllar süren tüneller içeren daha sofistike, üst düzey B-filmi tipi soygunlar hakkında okumaya devam ettim. İsveç'teki bir müze soygununda bir ekip başyapıtları kaldırırken bir diğeri şehrin diğer bölgelerindeki arabaları patlatmış ve polisin tam olarak müdahale edememesi için yolları kapatmıştı.

Bunu düşündüm. Kod 3, adrenalize olmuş polisler ışıklar, sirenler ve diğer şeylerle her noktadan içeri doluyor ve her yerde gridlock'a çarpıyordu. Lanet olsun. *Sinir bozucu* bunun için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Jacobi ahizeyi kulağına dayamış, kabloyu parmaklarının arasında döndürüyordu ama hâlâ beklemedeydi, ben de ona araştırmamın önemli noktalarını anlattım.

Dedim ki, "Anladığım kadarıyla, vantuzlu ve cam kesicili bir iple tavan penceresinden gelmek ya da lazer ışınlarının altında sürünmek zorunda değilsin. Bir müzeyi soymak istiyorsan, gece git. Sivil yok, küçük bir güvenlik ekibi var. Korumaları tehdit edin ve korkutun, onları koli bandıyla bağlayın, anahtarları ve şifreleri alın, göz önünde asılı duran ganimeti kaldırın ve defolup gidin.

"Acaba Loman'ın planı bu mu? Bize inandırıldığı gibi Noel günü değil, Noel *arifesinde* müze saatlerinden sonra. O zaman pek fazla güvenlik görevlisi çalışmaz."

Jacobi, "Düşünceni beğendim," dedi ve dikkatini tekrar telefona verdi. "James Karp? Ben Warren Jacobi. Evet, biliyorum, uzun zaman oldu. Dinle Karp, de Young'ın soyulacağına dair aldığımız bir ihbar üzerine Güney İstasyonu'nda yardımcı oluyorum."

"Hoparlöre ver," dedim.

Jacobi düğmeye bastı ve güvenlik şefini tanıtarak, "Boxer, Karp ve ben sen lisedeyken devriye geziyorduk," dedi.

Kıbarca güldüm ve "Bu doğru olamaz" dedim. Karp'a Noel arifesi ya da Noel günü müzeye silahlı bir saldırı düzenlenebileceğine dair henüz doğrulanmamış ipucumuzdan bahsederek sadede geldim.

Memur Bubbleen Waters yedinci kattaki hapisaneden mesaj atınca görüşmemiz yarıda kesildi. *Çavuş. Tutuklunuzu bir kutuya koydum. Lambert, Julian.*

Jacobi, Karp'a kendisini arayacağını söyledi ve imzayı attı.

Hapishanenin üst katına çıktık. Julian Lambert ile konuşmaya hazır ve hevesliydim. Arkadaşı Dietz hakkında ona haberlerim vardı.

Lambert'i de bize işe yarar haberler verene kadar bırakmayacaktık.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Julian Lambert bir günlük sakal bırakmıştı ve dün Conklin'le birlikte onu tutukladığımızda da yüzünde aynı tuhaf ifadeyi fark etmiştim. Hapishanenin küçük toplantı odasındaki masada bir sandalyeye oturdu, sanki nezarethane moralini bozmuş gibi solgun ve bitkin görünüyordu.

"Çavuş Boxer, değil mi?"

"Nasılsın, Julian?"

İyi polis olacağımı anladım; Jacobi'nin yaşı ve sorgulama tarzı onu doğal olarak ağırlaştırıyordu. Onu Şef Jacobi olarak tanıttım ve hepimiz bir öğle yemeği tepsisinin iki katı büyüklüğündeki masaya oturduk.

Lambert konuşur mu? Onunla yaptığımız anlaşmanın bedeli yarın ödenecekti. Bize Dietz'i verecekti ve karşılığında mahkemeye çıktığında savcı yardımcısı saldırı ve hırsızlık suçlamalarını düşürecek ve o da serbest kalacaktı.

Julian anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti.

Elimizde hiçbir koz yoktu. "Anthony'de Chris Dietz'i bulduk." dedim.

"Dediğim gibi. Umarım isimden bahsetmemişsinizdir."

"Onu bulduk Julian, ama onunla konuşmadık. Silahını çekti ve bize ateş etti. Karşılık ateşinde öldü."

"Oh, hayır. Onu sen mi *öldürdün*?" Neşeli ifade gitmişti.

Jacobi atladı, tamamen işle ilgiliydi.

"Bay Lambert, yardıma ihtiyacımız var. Loman'ın ekibinin neyin peşinde olduğuna dair çeşitli ipuçları alıyoruz."

Lambert, "Dietz'i öldürdüğüne inanamıyorum. Bu *benim* hatam. O *benim yüzümden* öldü, *sana* söylediklerim yüzünden."

İyi polis rolümü geçici olarak bıraktım. "Öldü çünkü polise ateş etti. Öleceğini biliyordu."

Jacobi oyalanmayı reddetti. Lambert'a dedi ki, "Yaptığımız aramalar

Loman'ın bir bankayı, müzeyi ya da başka bir yüksek değerli hedefi vuracağını söylemek-"

"Vay canına. Hiç şaşırmadım. Loman'ın büyük düşünme konusunda bir ünü var."

Jacobi, "Sana bazı sorularım var Lambert, işte sana teşvik. Bize bilmek istediklerimizi söyle, yoksa bu anlaşmayı sonlandırmak için ihtiyacımız olanı bize verene kadar seni önemli bir tanık olarak tutacağız."

"Hayır. Bekle. Yarın serbest bırakılmam gerekiyor."

Jacobi, "Loman'ı nasıl bulacağız?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla uzayda yaşıyor olabilir."

"Bunu biliyorum," dedi Jacobi. "Bilgileri saklıyorsun."

"Jezusss. Çavuşa söyledim. Chris'in Loman için çalıştığını duydum. Ne Loman'la ne de Chris'le konuştum. Sanırım artık çok geç."

Lambert gerçekten üzgün görünüyordu. Jacobi'nin umurunda değildi.

Jacobi'ye bir bakış attım ve sandalyesini masadan geriye itti. Dedim ki, "Julian, beni dinle. Daha fazla insan ölebilir. Bunun senin üzerine kalmasını mı istiyorsun?"

Lambert, "Bildiğim *her şeyi* anlattım. Noel'de *büyük* bir *soygun* olacakmış. Patron Loman. Tanrı'ya şükür onunla hiç tanışmadım. Kim olduğumu sanıyorsun, CIA mi?"

"Muhbiriniz kim? Dietz'in Loman'la bir işi olduğunu ve bir soygun yapılacağını sana kim söyledi?" Ben sordum. "Bana bir isim ver, Julian."

"Söyleyemem. *Söyleyemem*. Söylesem de sana bir faydası olmaz. Bir telefon konuşmasına kulak misafiri olan birinden aldım."

"Hikayen değişiyor, Julian. Sen mi duydun? Ya da başka biri mi duydu? Gerçek ne?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi olmaya başladı. Ben uyumuyorum. Yemek yemiyorum. Artık düşünemiyorum bile."

Ya Lambert kazıyordu ya da gerçekten boştu.

Masadan kalktım, kapıya doğru yürüdüm, elimin tersiyle kapıya vurdum ve "Gardiyan" diye seslendim.

Jacobi, Lambert'e "Akıllı ol. Şimdi konuş, yoksa seni önemli bir tanık olarak tutacağız. Ek suçlamalar yöneltirken seni tutmamızın bir sakıncası yok. Aklıma adaleti engellemek geliyor."

Lambert irkilmiş görünüyordu. "Bakın, bunu doğrulayamam."

dedi. Kapı açıldı ve iki muhafız odaya girdi.

Jacobi muhafızlara, "Bir dakika bekleyin," dedi. Sonra da Lambert'e, "Dinliyoruz."

"Duyduğuma göre darphaneyi vuracaklarmış."

"San Francisco Darphanesi mi? Bunu sana kim söyledi?"

diye sordum. Başını salladı, hayır, hayır, hayır.

"Bana bir isim ver."

"Marcus, tamam mı? Onun hakkında bildiklerim bu kadar. Kendine Marcus diyor, bilinen bir adresi yok. Zararsız biri, o yüzden onu öldürmemeye çalış, tamam mı?"

"Başka ne var?" Dedim ki. "Bir müzenin vurulmasıyla ilgili bir şey var mı? Hedef alınan siyasi figürler var mı?"

"Hayır," dedi Lambert. "Marcus nane şekeri dedi."

Bir ordunun darphaneye girebileceğini sanmıyordum. Aşağı Haight'taki Hermann Caddesi üzerinde bulunan gri taş yapı halka tamamen kapalıydı. Artık burada para üretilmiyordu ama darphane hatıra paraları, özel sikkeler ve setler basıyordu; burası altın ve gümüş külçelerle dolu son derece müstahkem bir kaleydi.

"Adımı kullanma," diye yalvardı Lambert. "Adımı bu işin dışında tutun."

Jacobi ve ben Lambert'i muhafızlarla bırakıp asansöre binerek ekip odasına indik.

Jacobi'ye dedim ki, "Bu doğru olabilir mi? Darphaneye girilemez. Silahlar ve kar maskeleri bunu engelleyemez. Saçmalık detektörün sana ne söylüyor?"

Jacobi, "Gizli Servis'i aramanın zamanı geldi." dedi.

Üçüncü Bölüm

23 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Julian Lambert, Bryant Caddesi'ndeki Adalet Sarayı'ndaki hapisneden omzunda sırt çantası, üzerinde kırmızı ceket ve tutuklandığında üzerinde olan kirli giysileriyle **çıktı**.

Mahkemede kendini bir serseri gibi hissetmişti ama polisler sözlerini yerine getirmişlerdi. Savcı yardımcısı, "Suçlamaları geri çekiyoruz, Sayın Yargıç." demişti.

Fırtınalı bir sabaha karşı serbest bırakıldı. Kuzeybatıya, yüksek ve nemli bir rüzgara doğru yürüdü, kelepçelerin ve parmaklıkların hissinden, floresan ışıkların ve psikopat gardiyanların her yerde yankılanan parıltısından, mahkumların yankılanan bağırışlarından kurtulmaya çalıştı.

Hücrede sadece iki gece geçirmişti ama bir yıl gibi gelmişti. Ve şimdi hayatının geri kalanı önündeydi.

Rüzgâr saçlarını savururken Lambert sırt çantasını düzeltti ve Victoria Manalo Draves Park'a doğru ilerledi, yapacağı işi düşünüyordu. Bunun iyi işleyen bir süreç olacağından emindi ve tıpkı bir casus hücresinde olduğu gibi, ekipteki diğer kişileri tanımayacaktı ve onlar da onu tanımayacaktı.

İş bittiğinde, Loman ona bir pasaport, yeni bir isim ve adres verecek ve kıyı şeridi olan bir şehirde bir banka hesabı açacaktı. Anlaşma buydu. Biraz iş yaptırabileceğini düşünüyordu. Gözlerinin altındaki torbaları yok etmeyi, burnunu tıraş etmeyi. San Francisco, ABD'de özleyeceği hiçbir şey yoktu.

Columbia Meydanı'nı henüz geçmişti ki arkasından bir arabanın kornası çaldı. Döndü ve mavi Ford sedanın yanına yanaşıp yavaşlayarak durmasını izledi.

Arabada tek kişi vardı, şoför yolcu tarafındaki camı indirip ona seslendi. "Lambert, değil mi?"

Lambert arabaya doğru yürüdü ve içeri baktı. "Peki sen kimsin?" "Dick Russell. Loman'ın adamı."

Lambert, "Loman geliyor sanıyordum." dedi.

"Seninle öğle yemeği yemek istiyor," dedi Russell. "Atla." Lambert yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapattı ve araba hareket etti.

Loman'ın adamı bir suçluya hiç benzemiyordu. Yaşlı adam kıyafetleri giymiş, ağzı düğmeli bir kasket, haki bir rüzgârlık ve delikli deri sürücü eldivenleri takmıştı. Yüzü çizgisiz ve mürekkepsizdi ve belinde yedek bir lastik taşıyordu. Lambert'in gözünde Russell bir muhasebeciye benziyordu.

"Öğle yemeği, ha?" Lambert dedi ki. "Üstümü değiştirebilmem için beşiğime uğrar mısın?"

Bu kadar kötü kokmamayı tercih ederim, anlıyor musun?"

Russell, "Zamanımız yok, ayrıca buna gerek de yok. Loman çok etkilendi. Sakıncası yoksa bana kendini nasıl tutuklattığını anlat."

Lambert rahatladı. Hafif bir yağmur ön cama vuruyor ve silecek lastikleri yağmuru yumuşatıyordu. Hikâyesini birilerine anlatabildiği için çok heyecanlıydı ve Dick Russell çok hevesli bir dinleyiciydi.

Lambert, "Bay Loman'ın ilhamıydı" diye söze başladı.

Sonra Russell'a koşarken hamlelerini nasıl planladığını, yaşlı adamı nasıl yere serdiğini ve çantayı nasıl kaptığını, çalımlarını, kaçışlarını, yavaşlamasını, böylece polisin onu yakalayabileceğini anlattı.

Russell esprilere güldü, sonra polisler onu kutuya koyduktan sonra ne olduğunu sordu.

Lambert ona talimatlar doğrultusunda Dietz'i ele verdiğini söyledi. "Polisler bana Dietz'in öldürüldüğünü söyledi. Haberin var mıydı?"

Russell başını salladı, Howard Caddesi'ndeki ışıklara doğru yavaşladı. "Duydum. Duydum.

kanser olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Onu çok iyi tanı mıyordum."

"Üzücüydü. Terminal. Beyninde. Dietz bir hücrede zihni pelteye dönmüş bir şekilde ölmek istemedi, bu yüzden şan şöhret içinde ölmeye karar verdi."

"Yok artık."

Russell sözlerine devam ederek Dietz'in payının Newark'taki kızına gideceğini açıkladı. "Parayı onun banka hesabına aktarıyoruz."

"Güzel," dedi Lambert. "Dietz'in bıraktığı park haritasındaki polisler

Telefonu, sanırım bu da planın bir parçasıydı?"

"Kesinlikle," dedi Russell. "Peki Julian, polislerle işleri nerede bıraktın?"

Lambert, Loman'ın adamına ikinci sorgunun tüm hikayesini anlattı - tehditler, baskı, iki büyük polisin sonunda onu nasıl "gerçeğe" sürüklediğini.

Lambert, "Onlara Loman'ın ekibinin darphaneyi vuracağını duyduğumu söyledim" dedi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Russell, Lambert'a dönüp sırıtarak. "Bu çok zekice. Darphaneyi korumak onların kaynaklarını kurutacak. Bu da nereden aklına geldi?"

Lambert şimdi gülüyordu, yolculuğun ve arkadaşlığın tadını çıkarıyordu. "Hep darphaneye gitmek istemişimdir. Orada altın külçelerle dolu paletler ve sikkelerle dolu kasalar olmalı. Oldukça iyi bir kasa hırsızıyım. Ama durun, hedef bu değil, değil mi?" diye sordu. "Yanlışlıkla ele vermedim değil mi?"

Russell, "Hiç de değil. Loman'a bundan bahsetmeyi unutma; buna bayılacak. Beş dakika içinde bizimle buluşacak. O asla geç kalmaz."

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Russell yağmur altında trafikte ilerlerken ve birkaç dakikada bir saatine bakarken Lambert ile Russell arasındaki konuşmada **bir** durgunluk **oldu**. Lambert Russell'ın düşüncelerini bölmek istemedi, bu yüzden kendi düşüncelerine odaklandı.

Tekrar Dietz'i düşündü. Adam hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Dietz'in spor balıkçısı olduğunu, *Mai Tai* adında bir teknesi olduğunu, ondan çok bahsettiğini ve Debbie adında on yedi yaşında bir kızı olduğunu öğrenmişti. Dietz'i tanıdığında ona henüz kanser teşhisi konmamıştı. Kahretsin. Sadece kırk yaşlarındaydı.

Lambert polislerin kendisine Dietz'in silahlı SWAT ekibine ölmek istercesine ateş etmesiyle ilgili anlattıklarını gözünde canlandırmaya çalıştı. Dietz ve Loman'ın bu "zafer ateşini" Dietz'in kızına yapılacak bir ödeme karşılığında planladıklarını bilmiyorlardı. Loman'ın bu işe kalkışması çok cömertçe. Ama Dietz ölürken bile Loman'a yardım etmişti.

Lambert, Loman'ın oyun planını takdir ediyordu; polisin yoluna çivili şeritler gibi sahte ipuçları atarak dikkatlerini gerçek plandan uzaklaştırıyor ve aynı zamanda rastgele kaotik olaylarla vatandaşları korkutuyordu. Bunu yapmak muazzam bir beceri ve özgüven gerektiriyordu.

Lambert'in kendi gücü, tam bir sporcu, neredeyse bir oyuncu-antrenör olmasıydı. Koç öngörü sahibiydi; oyunların şemasını çıkarabilir ve onları ne zaman çağıracağını bilirdi. Oyuncu ise tüm sahayı görür, olayları *önceden tahmin eder* ve o anda ne yapacağını bilirdi. Hareketleri hızlı ve içgüdüsel. İcra ederdi.

Lambert bu becerilerini futbolda ve hayatta kullanmış ve onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Bu iş için Loman'ın oyun kitabıyla çalışacak ve oyunlarını dikkatlice yazacaktı. Gol çizgisini -bu durumda parayı- iyi koklardı. Ve

son bölgeye nasıl gideceğini bilirdi.

Şu anda Lambert kendini güzel bir restoranda, manzaralı bir masada, üç çeşit yemek yerken ve Loman ona yüzyılın soygununda kendisinden neler beklediğini anlatırken görüyordu.

Russell Büyük Otoyol'a saptı ve Lands End'e doğru giden tabelaları takip etti. Orada, açık bir günde kayalık blöfün ötesinde 180 derece okyanusu görebileceğiniz Cliff House adında iyi bir restoran vardı.

"Yapacağımız şey," dedi Russell, "El Camino del Mar'daki Lands End Lookout'ta durmak. Loman bizimle orada buluşacak ve sen de onunla birlikte arabasına bineceksin. Ben bir süre etrafta dolaşıp takip edilmediğimden emin olacağım ve sonra seninle restoranda buluşacağım. İşte sapağımız."

Russell sola döndü ve ağaçlarla çevrili asfalt bir park alanına ve ileride USS *San Francisco* Anıtı'na doğru ilerledi. Sol tarafta nefes kesici bir Pasifik manzarası, sağ tarafta ise Golden Gate Köprüsü vardı.

"Biraz yardıma ihtiyacım var," dedi Russell. Arabayı arkası park bariyerine dayanacak ve önü yola bakacak şekilde eğdi ve geri çekti. Lambert havanın turistleri içeride tuttuğunu fark etti. Genellikle kalabalık olan park yeri boştu.

"Elbette, Dick. Neye ihtiyacın var?" Lambert sordu.

Şimdi Russell'ın sinirli görüldüğünü fark etmişti.

"Her şey yolunda mı?" Lambert sordu.

"Bagajda bir sürü silahım var. Spor çantalarındalar, yani endişelenmeyin. Onları Loman'ın arabasına aktaracağız ama şimdi çıkaralım."

Russell bagaj kapağını açtı ve dışarı çıktı. Lambert yolcu koltuğundan indi ve rüzgâra doğru yürüyerek yaşlı adamdan önce arabanın arkasına ulaştı. Mandalı çekti. Bagaj kapağı yukarı fırladı.

Kargo bölümü siyah halıyla kaplanmıştı. Lambert bir spor çantası gördü ama düzdü; içinde "bir ton silah" varmış gibi görünmüyordu. Eğilip çantayı okşadı.

Çanta boştu. Bariz olanı mı gözden geçiriyordu, yoksa Russell abartmış mıydı?

Lambert sormak için doğrulurken bir korku sarsıntısı hissetti.

Hayvani bir içgüdüydü, bu oyunu tamamen yanlış okuduğunun farkına varmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Adının Dick Russell olduğunu söyleyen **adam** Lambert'in ensesine bir el ateş etti.

Russell onu açık bagaja ittiğinde Lambert ölmüştü. Silahlı adam öyle görünmüyordu ama Lambert'in cesedini üzerine kan bulaşmadan arka bölmeye kolayca katlayacak kadar güçlüydü.

Ölü adamın üstünü arayıp cüzdanını aldı, arka cebinden çıkardı, bagajı kapattı, sonra da Lambert'in hâlâ ön koltukta duran sırt çantasını karıştırdı. Başka kimlik bulamayınca sırt çantasını bıraktı ve arabayı kilitleti. Şimdiye kadar çalıntı ihbarı yapılmış olmalıydı ama buraya bırakılan bir arabanın ihbar edilmesi ya da fark edilmesi bile günler sürerdi.

Ford'un arkasında duran eski elbiseli adam arabanın anahtarlarını, cüzdanını ve ruhsatsız silahını birbiri ardına uçurumdan aşağı fırlattı ve her birinin keskin kayaların üzerinden sekip yere düşmesini izledi.

Sonra kullan-at telefonuyla bir arama yaptı.

"Dick, neredesin?...Güzel. Şimdi park alanından ayrılıyorum. Umarım kıyafetlerimi getirmişsinizdir. Tamamdır. Yakında görüşürüz."

Telefon, cüzdanı, silahı ve anahtarları takip ederek yaklaşık iki yüz metre aşağıya, dalgaların üzerindeki kayalıklara indi. Park alanında kimsenin olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra Loman, El Camino del Mar'ın kenarı boyunca yürümeye başladı.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki arkasından bir korna çaldı ve siyah Escalade durdu. Russell ön koltuğa uzandı ve ona kapıyı açtı.

Loman bindi.

"Dostum, ıslandım. Ve açım," dedi Loman iki numarasına.

Russell, "Giysiler arka koltukta ve rezervasyonum var," dedi. "Puslu manzaralı bir masa."

"Sizin tarafta işler nasıl gidiyor?" diye sordu Loman.

"Saat gibi işliyor," dedi Russell.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi Loman.

Russell'a sırtıttı, o da ona sırtıtarak karşılık verdi ve gaza bastı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Cindy şafak sökerken evindeki ofisinde harıl harıl çalışıyor, San

Francisco'nun varoşlarında Noel'le ilgili makaleyi **hazırlıyordu**.

Belgesiz göçmenlerle yaptığı görüşmeler onu üzgün hissettirmişti. Noel'i karanlıkta kutlayan, bir sürçmenin ya da bir trafik çevirmesinin sınır dışı edilmeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak eden insanlar için moral verici hiçbir şey yoktu. On yıllarca sürebilecek gölgeler içinde yaşarken kültürel gelenekleri canlı tutmak mümkün müydü?

Dosyasına, altında el yapımı kâğıttan yemlik bulunan bir Noel ağacının fotoğrafını ekledi. Yazıya "Feliz Navidad" adını verdi ve yayıncı ve baş editör Henry Tyler'a gönderdi.

Cindy üçüncü kahvesini de içti ve Yuki'ye mesaj attı. *Hala devam ediyor muyuz?*

Yuki cevap verdi, *8'de ofiste olacağım. Yakında görüşürüz.*

Cindy dizüstü bilgisayarını kapatıp giyindikten sonra Richie'yi dürterek uyandırma çağrısı yapmasını istediğini söyledi.

Onu öptü, yatağa yatırmaya çalıştı.

"Yapamam. Sonra görüşürüz. Seni seviyorum." Kulağını öptü ve kaçtı.

Puslu sabahta, ışıklarla kaplı sokaklardan ve parıldayan Noel karakterleriyle süslenmiş evlerden geçerek Adalet Sarayı'na doğru ilerledi. Yuki'yle buluşacağı için gergin olan ruh halini hiç de düzeltmiyorlardı.

Evden ayrıldıktan yirmi dakika sonra Cindy anahtarlarını Bryant'taki All-Day otoparkının görevlisi Brad'e fırlattı. Ona omzunun üzerinden, "Bir saat içinde döneceğim," diye bağırdı.

Yaya geçidine doğru koştu ama köşeye vardığında Brad'in ona seslendiğini duydu.

"Ciiiiiiindyyyy. Bunu düşürdün."

Eşarbını tuttu. Koşarak geri döndü ve "Kahretsin. Teşekkürler, Brad," ve

tekrar yola koyuldu. Bileğini döndürdükten sonra bile yeşil ışıktaki durdu.

Granit basamakları koşarak çıktı, güvenlikten geçti, lobiye geçti ve asansöre bindi, aklı hâlâ Eduardo Varela ve sevimli karısı Maria'daydı. Tyler'ın hapisteki belgesiz göçmen hikâyesine yeşil ışık yakmasından sonra Cindy, Maria ile o kadar çok zaman geçirmişti ki Eduardo'nun masumiyetine tamamen ikna olmuştu.

Ancak birinin masumiyetine inanmak onu yayınlanabilir bir hikaye yapmadığı gibi hapisten de kurtarmazdı.

Yuki, bir savcı olarak bu davaya kendisi bakamayacak olsa da yardım etmeyi teklif etmişti. Yine de birkaç saat içinde Yuki, Eduardo'yu son iki yıldır tutuklu bulunduğu hapishanede ziyaret edecekti.

Cindy onunla gelememişti ama Yuki yalnız olmayacaktı. Kâr amacı gütmeyen Savunma Birliği'nde çalışan eski patronu Zac Jordan'ı da getirecekti. Zac, Harvard hukuk diplomasına sahip, iyiliksever bir süper yıldızdı. Eduardo'nun davasını alıp almayacağına ve onu mahkemede savunup savunmayacağına o karar verecekti.

Cindy düşüncelerini şimdiki zamana geri döndürdü, asansörden çıktı ve savcının süitinin kapısını açtı. Ofis tatil nedeniyle resmi olarak kapalı olmasına rağmen, resepsiyon alanı ön masadaki deveboynu lamba ve köşedeki ağacın mavi-altın pırıltısıyla aydınlanıyordu.

Tam Yuki'yi arayacaktı ki, posta odası gömleği giymiş bir adam yan kapıdan resepsiyona girdi ve içeri girmesi için kapıyı açık tuttu.

Cindy ana koridor boyunca ilerledi ve Yuki'nin açık kapısının çerçevesine vurdu. Arkadaşı başını kaldırdı ve "İçeri gel, içeri gel, Muhabir Kız. Otur bakalım. Çok hızlı çalışmamız gerekiyor. Kahve ister misin?"

Cindy, "Hayır, teşekkürler." dedi. Zaten maksimum düzeyde kafein almıştı. Yuki, "Gazeteleri getirdin mi?" diye sordu.

Cindy çantasını açtı ve dosyayı Yuki'nin önüne koydu. Yuki tutuklama tutanağını, polis raporunu, mahkeme tutanağını ve iki tanık ifadesini gözden geçirdikten sonra dosyayı kendi çantasına aktardı.

Cindy, "Benim için neyin var?" diye sordu.

Yuki, "Bunun için merkezi bir veri tabanı yok Cin. Bu yüzden gerçek kapsamlı verilere ulaşamıyorum. Yapabileceğim en iyi şey size otuz bin fitten genel bir bakış sunmak."

"Sorun değil, Yuki. Şu anda sıfırdan daha az şey biliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Cindy, Yuki'nin karşısına oturmuş, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, alamet-i farikası olan bir dikkatle arkadaşına bakıyordu.

Yuki, "Sana kahve getiremeyeceğime emin misin?"

dedi. Cindy, "Yalnızca havalandığımı görmek istiyorsan," dedi.

Yuki, "Tamam o zaman Cindy, işte temel bilgiler. Eğer belgesiz bir göçmenseniz, yani vatandaşlığınız, yeşil kartınız ya da vizeniz olmadan burada yaşıyorsanız ve herhangi bir suç işlerseniz, ICE sizi gözaltına alabilir."

Cindy başını salladı. O biliyordu.

Yuki devam etti. "Gözaltına alındığınızda, ICE sınır dışı işlemlerinin başlatılıp başlatılmayacağına karar verir. Eğer ağır bir suçla suçlanıyorsanız, ICE sizi sınır dışı edebilir ya da yerel veya federal kolluk kuvvetleri sistem üzerinden işlem yapabilir. Prosedürü biliyorsunuz: duruşma, sonra kefalet, eğer alabilirseniz, ya da mahkemeye kadar hapiste kalırsınız."

Cindy, "Eduardo cinayetle suçlanıyor ve *iki yıldır* tutuklu olarak yargılanmayı bekliyor" dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Yuki. "Bu gerçekten berbat bir şey."

"Öyle değil mi," dedi Cindy, açıkça tam bir haçlı seferi modundaydı. "Ve daha da kötüsü, karısına göre Eduardo'ya karşı açılan dava *tamamen* yanlış ifadelere dayanıyor. Ona komplo kurulmuş."

"Bildiğiniz gibi, bu yüzden ceza savunma avukatları var."

Cindy, "Görünüşe göre Eduardo'nun bir zamanlar bir avukatı varmış ama artık yok" dedi.

"Ne oldu?"

"Varelalar bilmiyor. Adama ulaşamıyorlar. Telefonlarına cevap vermiyor. Paralarını alıp kaçtığını düşünüyorlar."

Yuki iç çekti. "Bu çılgınlık."

"Katılıyorum," dedi Cindy. "Bunun daha önce hiç yaşanmadığı hissine kapılıyorum."

daha önce de oldu. Eminim bu, bir göçmenin avukata para ödeyip sonra da başından savıldığı ilk olay değildir. Bana kaç tane belgesiz göçmenin fazla ücret aldığı ya da kötü savunulduğu konusunda bir fikir verebilir misiniz?"

Yuki, "Hey, araştırma asistanınıza benziyor muyum?"

dedi. Cindy güldü. "Kusura bakma. Çok yoğunum."

Yuki, "Eğer bu yardımcı olacaksa, bir şeyler bulmuşsunuz demektir. ABD vatandaşları bile uygunsuz bir şekilde gözaltına alınıyor ve bazıları haklarından feragat etmeleri ya da suçsuz oldukları halde itirafta bulunmaları için korkutuluyor. Sabıka kaydı olmayan göçmenler sınırdan otobüslerle geçiriliyor ve geniş açık alanlarda evraksız ve parasız bir şekilde terk ediliyor."

Cindy başını salladı. "Geçen yıl Kaliforniya'da gözaltında tutulan seksen kişinin yaralanma ya da tedavi edilmeyen hastalıklar nedeniyle öldüğünü okudum. Ve ABD'de her yıl dört yüz bin kişi gözaltından geçiyor."

"Gördün mü, araştırma asistanına bile ihtiyacın yok," dedi Yuki. "Ama şu anda öncelikli ilgi alanınız Eduardo Varela."

"Doğru."

"Peki neden onun masum olduğuna bu kadar eminsin?" Yuki arkadaşına sordu. "Karısına inanıyorum. İşte bu ve benim som altın, ödüllü bağırsağım içgüdü." "

Yuki güldü. "Zac ve ben onunla tanışana kadar içgüdüsel fikirlerini kamuoyuna açıklama, tamam mı? Tutuklanan tüm belgesiz göçmenler masum değildir."

"Biliyorum ama Eduardo'nun sicilinde sadece bir trafik ihlali ve sahte kimlik var. O bir suçlu değil."

"Yardım edeceğimi söylediğimi duydun mu?"

"Evet. Yuki, sen en iyinin de iyisisin."

Cindy ayağa kalktı, arkadaşına sarıldı ve "Keşke ben de seninle gelebilseydim" dedi.

Kapı çalındı ve baktıklarında uzun boylu bir adamın orada durduğunu gördüler. Yuki, "Zac, içeri gel ve Cindy ile tanış. Cindy, Savunma Birliği'nden Zac Jordan. Zaman zaman Zac'in günü kurtardığı bilinir."

"Harika," dedi Cindy. "Tanıştığımıza memnun oldum, Zac. Bence bugün kurtarılmaya değer bir gün. Ne de olsa neredeyse Noel'deyiz."

Bölüm 28

Yuki, Zac'in bebek mavisini eski BMW'sine bindi ve San Bruno'daki 5 numaralı Bölge Hapishanesine doğru yola çıktılar. Onu bir yıldır görmemişti ve ne kadar değişmiş olduğunu fark etti. Kulağı delikti ve bir sürü ip bileziği vardı, kordonlarını ve deve tüylerini kotla değiştirmişti. Uzun saçlarının kesilmesi gerekiyordu.

Onun kıyafetine baktığını gördü ve gülümsedi. "İzin günüm," dedi.

"Daha genç görünüyorsun," dedi, bunu kast ederek.

Yolculuk Yuki'nin eski arkadaşıyla hasret gidermesi için harika bir fırsat oldu. Zac'e en son davasından bahsetti. "Kurbana inandım ama tanıştığımız andan itibaren bana yalan söyledi."

Zac onunla dertleşti ve "son derece berbat bir yıl" olarak adlandırdığı durumu paylaştı. Zac kazandığından daha fazla dava kaybetmekle kalmamış, karısı da ayrılmak için dava açmıştı. Ardından, Savunma Birliği'nin ışıklarının yanmasını sağlayan mega zengin bağışçı Mike Stoddard elli iki yaşında ölmüştü.

"Ani oldu," dedi Zac. "Mike bizim için çok iyi bir arkadaştı. Onu özleyeceğim, sadece para için değil. O benim iyi bir mücadele vermeme sağladı."

"Ama Savunma Birliği'ne vasiyetinde yer verdiğine emin misiniz?" "Hayır. O sadece... büyük bir kalp krizi geçirmeyi hiç beklemiyordu."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra Yuki dedi ki, "Zac? İyi misin? Savunma Birliğini devam ettirebilecek misiniz?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Benden bu kadar bahsettiğin yeter, Yuki-san. Bana Eduardo Varela'dan biraz daha bahset."

Yuki bu işe girmekten memnundu. Cindy'nin anlattığına göre Eduardo, hız sınırını on mil aştığı ve sahte ehliyetle araba kullandığı için tutuklanmış, ailesi olan, çalışkan ve belgesiz bir göçmendi. Sonra da yanlışlıkla cinayetle suçlandığını iddia etmiş.

"Eduardo'nun arkadaşları ve ailesi onun masum olduğuna tanıklık edecektir."

"ve şimdi *San Francisco Chronicle*'dan yılmaz Cindy Thomas da onun tarafında. Eğer davayı kabul ederseniz, beraat etme ihtimali 'hiç yoktan' 'belki bir şans'a yakınlaşacak."

"Böyle söylemen çok hoş," dedi Zac. "Göreceğiz bakalım."

Elbette Zac yargılamakta haklıydı. Altın gibi bir insan, müthiş bir avukat ve meşgul biriydi ama Noel'den birkaç gün önce bu üzücü ve muhtemelen umutsuz davaya bakmasını isteyerek bir risk almıştı. Zac'e yaptığı teklif sadece Cindy'nin hevesine ve içgüdülerine dayanıyordu. Elbette, Yuki'nin naçizane görüşüne göre, Cindy zamanın yaklaşık yüzde 90'ında haklıydı. O araştırmacı bir muhabirdi. İçgüdülerini her zaman araştırmalarla desteklenirdi.

Maria Varela, Cindy'ye Eduardo'dan gelen mektuplarla birlikte gigabyte'larca aile fotoğrafı içeren büyük bir paket vermişti. Cindy çocuklarıyla tek tek ve özel olarak tanışmıştı. Ayrıca Eduardo'nun yıllardır çalıştığı Stop 'n' Shop benzin istasyonu ve marketindeki işverenini de ziyaret etmişti.

Bu küçük bir örneklemdi ama Cindy'ye göre hepsi Eduardo'nun takımındaydı ve aynı fikirdeydiler. Eduardo *asla* kimseyi vuramazdı.

Cindy ikna olmuştu. Ve Yuki'nin avukatça çekincelerine rağmen, Varela trenindeydi ve Zac'i de trene bindirmek istiyordu.

Salondan ayrıldıktan yarım saat sonra, Zac ve Yuki San Bruno'daki güvenlik sistemlerinden geçerek küçük bir görüşme odasına getirildiler. Tam yerlerine oturmuşlardı ki kapı tekrar açıldı ve iki gardiyan turuncu bir tulum ve parmak arası terlik giymiş kırk sekiz yaşında zincirsiz bir Meksikalıyı odaya soktu.

Morarmış gözlerine, şişmiş burnuna ve sağ kaşının üstündeki dikişlere bakılırsa, Yuki yakın zamanda dayak yediğini tahmin ediyordu.

Yuki kendini ve Zac'i tanıttı ve kim olduklarını ve neden geldiklerini açıkladı.

"Sen karımın Noel hediyesisin," dedi Varela başını sallayarak, "Yemin ederim." Sonra Zac'e, "Ama eğer avukatım olacaksan, hiç param yok."

Zac, "Davanızı alıp almayacağıma konuştuktan sonra karar vereceğim Bay Varela," dedi. "Eduardo. Lütfen."

"Eduardo," dedi Zac. "Sadece on beş dakikamız var. Bana cinayeti anlat."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

"O adamı **ben öldürmedim**. Ben kimseyi öldürmedim," dedi Varela Yuki'ye ve avukat Zac Jordan'a.

Acı çekmiş, yenilmiş görünüyordu. Maksimum güvenli bir hapishanede iki yıl geçirmek herkeste bu etkiyi yaratır. Masumsa iki katı.

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" Yuki sordu.

Varela, "Bana bunu yapan o üç lanet gangsterden biriydi," dedi. "İsimleri dosyamda var. Pablo Esteban, Miguel Perez, Antonio Vasquez. Bizim sokaktaki gangsterler. Polisler benim yaptığımı söylediler."

Zac ondan en baştan başlamasını istedi. Eduardo başını salladı ve kendini topladı.

"Üç işim vardı. Hafta içi oto kaporta tamirhanesini temiz tutuyordum, sonra geceleri Stop 'n' Shop benzin istasyonunda ve markette çalışıyordum. Hafta sonları da ev boyardım. Bu olay bir Çarşamba gecesiydi."

Zac başını salladı. *Devam et.*

Varela, oto tamirhanesindeki günlük işinden ayrıldığını ve elini yüzünü yıkamak için eve gittiğini söyledi. Karısı ve çocuklarıyla akşam yemeği yemiş. Sonra arabasına yürümüş, koltuğu arkaya yatırmış ve gece işine gitmeden önce biraz kestirmiş.

"Bir patlama sesi duydum," dedi Varela. "Hâlâ rüyalarımıydım. Biri arabaya boruyla mı vurdu? Ama sonra bir patlama daha. Sonra iki tane daha."

Şimdi ağır ağır nefes alıyordu.

"*Ne oluyor?*" diye düşündüm. Kalktım ve dışarı baktım. Köşeye yakın sokakta bir adam yatıyordu. Bakmak için dışarı çıktım ve mahalleden tanıdığım üç haydut beni gördü ve çok hızlı bir şekilde sokağa doğru koşmaya başladılar. Sanki şeytan onları kovalıyordu."

Varela paniklemiş görünüyordu ve şöyle dedi: "Ben yerde yatan adamın yanına gidiyorum."

Sokak. Karanlık. Kanının içinde yüzüstü yatıyor. Kafasının arkası gitmiş. Beynini görüyorum." Adamın vurulduğu yeri göstermek için başının arkasına dokundu. "Belki de yardım çağırmalıyım diye düşünüyorum ama o *öldü*. Polisle konuşmak istemiyorum. Belki beni içeri alırlar. Benim bir ailem var. Hapse giremem. Bu yüzden işe gidiyorum."

Başını eğdi ve salladı: *Hayır, hayır, hayır*.

"Polis Stop 'n' Shop'a geldi ve beni tutukladı. Bana üç gangster olduğunu söylediler-"

"O kelimeyi mi kullandılar, *gangsterler*?" Zac sordu.

"Adamların polisi aradıklarını ve katil olarak benim adımları verdiklerini söylediler. Polisler beni karakola götürdüler. Parmak izimi ve resmimi aldılar, form doldurdular ve bana 'Silah nerede?' diye sordular. Ben de onlara 'Silahım yok. Benim hiç silahım olmadı.

"Bütün gece bana aynı soruları sordular. Bana ölen adamın komşum olduğunu söylediler. İlk defa öğrendim."

"Sana avukat tutma hakkın olduğunu söylediler mi?" Zac sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"Haklarınızdan feragat ettiniz mi?"

"Bilmiyorum. Sordukları tüm sorulara cevap verdim. Bana ölen adamın Gordon Perez olduğunu söylediler. Onu tanıyorum. Sokağın karşısında oturuyor. Arabalarımızı nereye park ettiğimiz konusunda tartıştık. Önemli bir şey değildi. Biraz bağırış çağırış. Ama kavga etmedik, anladın mı? Ben de onlara bunu söyledim. Bütün gece bunu yaptıktan sonra beni bir hücreye koydular."

Zac dedi ki, "Eduardo, bu önemli. Silahın yok muydu? Hiç silahın olmadı mı? Kimse üzerinde parmak izlerinin olduğu bir silahla ortaya çıkmayacak mı?"

"Hayır, hayır. Asla."

"Size barut kalıntısı testi yapıldı mı?"

"Bilmiyorum. Bütün gece kötü bir rüya gibiydi. Polislerden çok korkuyordum. Sınır dışı edilen çok fazla insan gördüm. Tek düşünebildiğim buydu. Beni çölde bırakacaklar."

Varela başını masaya koydu ve ağlamaya başladı. Gardiyanlar odaya girdi.

Zac, "Bir dakikaya daha ihtiyacım var." dedi.

Gardiyanlardan biri, genç bir kadın, "Bir dakika" dedi. Zac dedi ki, "Eduardo. Avukatın kim?"

Eduardo ağlamayı kesti. "Peter Bard. Paramı aldı. Kefaletimi ödemedi. İstifa ettiğini söylemedi, bu yüzden ondan haber bekliyorum. Belki bir kamu avukatına ihtiyacım vardır ama bu konuda hiçbir şey söylemediler."

"Tamam. Tamam," dedi Zac. "Eğer istersen, avukatın olurum. Ücretsiz."

Eduardo yine ağlamaya başladı. Zac ellerini okşadı ve ona kartvizitini verdi.

Yuki, "Senin için Maria'yı arayacağım, Eduardo. Ona artık bir avukatın olduğunu söyleyeceğim. İyi bir tane."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Noel arifesinden **bir gün** önceydi ve ben evimde değildim.

Benim masamın karşısındaki masada Conklin kendi kendine mırıldanırken internet bağlantımız önce kesildi, sonra da tamamen koptu. Etraftaki masalardan küfürler yükseldi. Bir çöp sepeti tekmelendi. Brady ofisinden çıktı, etrafına bakındı ve asansöre yöneldi.

"Neden şimdi?" Conklin söyledi.

Cevap vermeme gerek yoktu çünkü her şey ortadaydı. Salon eskiydi. Sinyalimiz zayıftı. Bina "sismik olarak dengesizdi." Bir sonraki depremde granit moloz yığınının dönüşebilirdi.

Bu benim ruh halimi özetliyordu.

Richie en teknoloji meraklısı iş arkadaşımız Michaels'ı buldu. Onlar Wi-Fi hakkında konuşurken ben de duvar saatinin saniye ibresinin kadranının etrafında dolaşarak dakikaları ve saatleri ileri almasını izledim.

Saat 10:00'da gizemli Loman'ın kimliğini öğrenmeye ya da hedefini saptamaya Julian Lambert'in büyük bir soygun yapılacağı haberini verdiği andan daha yakın değildik.

Lambert'in uydurduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bu sabah, Hırsızlık, Narkotik, Cinayet ve Ahlak Masası'ndan mevcut tüm müfettişlerin bir başka endişeli toplantısıyla başlamıştı. Kolluk kuvvetlerindeki profesyoneller evde oturup şekerli kurabiye yemek ve aileleriyle maç izlemek yerine söylentiler üzerinde çalıştıkları için hayal kırıklığına uğramış, bilgisiz ve kırgındı.

İtiraf etmeliyim ki ben de öyle hissediyordum. Bir çocuğum ve bir kocam vardı ve Loman soygunu *potansiyel* bir soygundu. Lambert'e inanılacak olursa, bu son dakika haberini, bir telefon konuşmasına kulak misafiri olan Marcus adlı bir sokak adamından almıştı. Bu ihbar ölü bir FBI ajanı ve ölü bir

Dietz adında bir tetikçi ölmeden önce de Young Müzesi'ni harita üzerinde daire içine almıştı. Tek bildiğimiz, de Young'ın tetikçinin görülecek yerler listesinde olduğuydu.

Özetle, henüz gerçekleşmemiş bir suç üzerinde çalışıyorduk. Olası bir suç, potansiyel olarak. Belki de. Ve şu anda, ben rastgele parçalardan oluşan bir bulmacayı çözmeye çalışırken, baş dadımız Bayan Gloria Rose evde benim yerime bakıyordu.

Bayan Rose'a bayılırdım. Koridorun karşısındaki dairede yaşayan, gelmiş geçmiş en sevgi dolu büyükanneyi hayal edin. Yemek yapabilen, köpekleri ve bebekleri seven ve neredeyse her an müsait olan bir kadın. Hatta biraz OKB'si vardı, bu da eve geldiğimde ve silahımı antika silah kasasına kilitlediğimde dairenin düzenli olması anlamına geliyordu.

Bayan Rose'a çok minnettardım. Ama o anda onunla yer değiştirmeyi, Julie ile ren geyiği oyunları oynamayı çok isterdim. Oysa Joe gibi ben de işteydim ve eve ne zaman döneceğimi bilmiyordum.

Etrafımdaki tezahüratlardan Wi-Fi'nin geri döndüğünü anladım. Ve bir saniye sonra Brady'nin sesi beni korkuttu.

"Conklin, fahişeden Dietz hakkında bir şey öğrendin mi?" dedi.

"TMI," dedi ortağım. "Dietz'in kafası karıştı ama ona Loman hakkında söylediği tek şey onu Noel'de bir iş yapması için tuttuğuydu."

"Harika," dedi Brady asık suratla. "Bir şanslı gün daha. Sanırım dışarı çıkıp bir piyango bileti alacağım. Bir sürü var."

"Conklin ve ben güvenlik şefiyle prosedürleri gözden geçirmek için müzeye gidiyoruz. Jacobi San Quentin'e doğru yola çıktı."

"Çünkü mü?" Brady sordu.

"Ted Swanson'la konuşmak istiyor."

"Tamam. Bu akıllıca."

Onu haberdar etmemi söyledi.

Ona gülümsedim ve "Evet, patron."

dedim. Ofisine geri döndü.

Conklin ve ben giyindik ve Golden Gate Park'a doğru yola çıktık. Ruh halim yine değişmişti. Maaş çekimi alıyordum. İşteydim.

Mümkünse, Conklin ve ben o muhteşem, hazine dolu müzenin kurşun geçirmez olduğundan emin olacaktık.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Eski şef Warren Jacobi, Golden Gate'ten on iki mil kuzeye, Kaliforniya'nın en eski hapishanesi olan San Quentin'e gitti. San Francisco Körfezi'nde 432 dönümlük güzel bir arazi üzerine kurulu olan bu hapishane, otuz beş yüzden fazla mahkûmun dönüşümlü olarak kaldığı bir yerdi.

Q aynı zamanda Kaliforniya'da idam sırası olan tek erkek hapishanesiydi. Ama Ted Swanson'ın şansı yaver gitmişti; vali ölüm cezasına moratoryum getirmişti. Eğer öyle olmasaydı, Swanson şimdiye kadar kesinlikle idam edilmiş olurdu.

Mükemmel bir gündü ama Jacobi bunun farkına bile varmamıştı. Kafasının içinde, kirli polislerin en kirlisi olan Swanson'ı düşünüyordu. Bu unvan ona aitti. Gelecekte kim onunla boy ölçüşebilirdi?

Swanson, Jacobi'nin daha önce hiç görmediği ya da duymadığı bir şey yapmıştı. SFPD'nin Güney İstasyonu'nda komuta ettiği Soygun Bölümü'nden iki ekip oluşturmuştu; bu ekiplerden biri SFPD Rüzgarlıkları ve domuz maskeleri takarak Western Union satış noktalarına ve maaş günü kredi dükkanlarına saldırmış, anneleri, babaları ve parayla aralarında duran herkesi vurmuş, ikinci ekip ise daha sofistike ve daha tehlikeli soygunlar gerçekleştirerek Kingfisher olarak bilinen bir uyuşturucu baronunun dağıtım noktasını ele geçirmişti. Swanson'ın polislerden dönüşen silahlı soyguncuları on beş dakikalık soygun sırasında milyonlarca dolar nakit para ve büyük miktarda uyuşturucu çalmış, bu sırada dört kişiyi öldürmüştü.

Bunun intikamı alınmıştı. Kingfisher, Swanson'ın kendisi olmasa da tüm kuvvetlerini yok etmişti.

Ted Swanson'ın çetesi öldürülmemiş olsaydı, hala uyuşturucu satıcılarını ve çek bozdurma merkezlerini soyuyor, arkalarında cesetler bırakıyor ve yozlaşmış ve kirli benliklerini emeklilik hesaplarında saklayacakları milyonlarca dolar ile zenginleştiriyor olabilirlerdi.

Katliama kadar kimse soygunların arkasında Swanson'ın olduğunu tahmin etmemişti. Hiçbir sızıntı olmamış, kimse öne çıkmamıştı. Ama polis şefi olarak Jacobi sorumluluktan kaçamazdı ve kaçmaya da çalışmamıştı. Olaylar onun gözetiminde gerçekleşmişti. Ancak Swanson'ın yolsuzluğunun onurunu zedelemesine izin vermeyi reddetmiş olsa da, bu durum kariyerini lekelemişti.

Bunu değiştiremezdi. Ama belki gelmekte olan şeyi durdurabilirdi.

Jacobi'ye göre Swanson felaketinden çıkan tek bir değerli şey vardı. Swanson soygunu her iki taraftan da biliyordu. Kullanılabilir bir bilgiye sahip olabilirdi. Ve eğer varsa, Jacobi bunu elde edebilirdi. Ama bu Swanson'ın şu anda kim olduğuna bağlıydı. İşbirlikçi mi olacaktı? Pişman olmayacak mıydı? Beyin hasarlı mı?

Jacobi yakında öğrenecekti. Resmi otoparka park etti, ana binaya girdi ve aileler, küçük çocuklar ve bebeklerle dolu olan resepsiyon alanına yürüdü. Mahkûmlara Noel ziyareti yapan aileler.

Sırada bekledikten sonra masadaki gardiyanlardan biriyle konuştu. Ona adını ve mensubiyetini, neden orada olduğunu ve kimi ziyaret ettiğini söyledi ve Müdür Jason Blau'dan önceden onay aldığını belirtti.

SFPD'nin eski polis şefi kendisine söylendiği gibi ceplerini boşalttı, cüzdanını, rozetini, silahını, telefonunu ve kalemmini bir tepsiye bıraktı ve elektronik güvenlik taraması için kollarını kaldırdı. Bir gardiyan bir makbuz karaladı ve Jacobi'ye uzatarak eşyalarını hapisneden çıktığında alabileceğini söyledi.

Jacobi elektronik olarak çalıştırılan kapılardan geçirildi, mahkûmların bağırışları ve metal kapıların şangırtısıyla gürültülü koridorlardan geçirildi ve bir görüşme odasının kafesine götürüldü.

Kapı arkasından kapandı.

Jacobi karşılıklı duran iki sandalyeden birini çekti ve ağır ağır oturdu. Ted Swanson'ı bir yıl önceki mahkûmiyetinden beri görmemişti. Şimdi kafasının içindeki kasayı açıp ona Loman hakkında bir şeyler vermesi gerekiyordu.

Swanson'ın ona borçlu olduğunu düşündü.

Bölüm 32

Ted Swanson ayaklarını sürüyerek görüşme odasına girdi, bacak zincirleri takırdıyor ve yere sürtünüyordu.

Jacobi onu zor tanıdı.

Katliamdan önce Swanson tipik bir komşu çocuğu gibi görünüyordu: kumlu saçlar, ortalama bir yapı, mavi-gri gözler; geleceği olan çok inandırıcı bir kariyer polisi. Sonra bir uyuşturucu baronunu yanlış değerlendirdi, bir çatışmada pusuya düşürüldü, sayısız ameliyat geçirdi, altı ay rehabilitasyon gördü ve yakıcı bir cinayet davası boyunca acı çekti. Jacobi Swanson'ı son gördüğünde, bir hapishane minibüsüne bindiriliyordu, cılız görünüyordu, dayak yemiş ve ezilmişti.

Ama San Quentin'de, az sayıda ziyaretçi, daha az ayrıcalık ve özgürlük umudu olmadan idari tecritte geçirdiği bir yıl ona iyi gelmişti. Swanson kilo almış ve yüzü yontulmuş görünüyordu. Zinde, sağlıklı, hatta saygıdeğer görünüyordu.

Swanson genişçe sıırttı ve "Tanrım, Şef Jacobi. Seni gördüğüme çok sevindim, dostum."

Kelepçeli bileklerini uzattı, böylece bir gardiyan onları masadaki bir kancaya zincirleyebilecekti.

Jacobi, "Nasılsın Swanson? Konaklama senin için uygun mu?"

"Fena değil, fena değil. Hayatımda ilk kez düşünecek zamanım oldu. Tabii ki çok fazla ziyaretçim olmuyor, bu yüzden sizinle buluşmak benim için bir ay oldu. Sizi buraya getiren nedir, Şef?"

"Resmi olarak emekli oldum. Brady beni bir davaya yardım etmem için tuttu." "Emekli mi oldun? Nasıl gidiyor?"

"Dediğiniz gibi, hayatımda ilk kez düşünecek zamanım oluyor."

Swanson takdirle başını sallarken, Jacobi şu dürtüyle mücadele etti

yüzüne yumruk at. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. "Peki nasıl yardımcı olabilirim?" Swanson sordu.

"Durum şöyle Swanson. Bir işle ilgili bazı bilgilerimiz var, ancak muhbirimiz sınırlı bilgiye sahipti ve bir sonraki en iyi ipucumuz öldü."

"Sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

Jacobi başıyla onayladı. "Eğer hâlâ bağlıysanız."

"Peki karşılığında ne alacağım?" Swanson sordu.

Piç herif bir anlaşıma istiyordu.

"Eş ziyaretine ne dersin?"

"Ha. Bayıldım," dedi Swanson. "Ama eski karımın kolunu bükmekten biraz daha fazlasını yapman gerekecek. Oh, anlıyorum. Nancy'nin benden boşandığını bilmiyordun."

"Peki ne istiyorsun?" Jacobi sordu. "Bir fahişe mi? Kantin hesabına yüklü bir para yatırmak mı?"

"Olay şu. Mektup arkadaşımın bir 'evlilik ziyareti'. Ben de depozitoyu kantine götüreceğim. Bir yıl boyunca ayda 100 dolar olur mu?"

Jacobi yavaşça başını salladı, "Bunu yapabilirim," dedi.

Swanson ellerini zincirinin uzunluğuna doğru uzattı.

o.

Jacobi bunu kabul etmedi. "Bakalım hala yeteneğin var mı? Hiç duydun mu Loman adında bir adamdan mı?"

"Bunu yapan o mu?"

Jacobi, "Adı soruşturma sırasında ortaya çıktı," dedi.

"Bakın, onu tanımıyorum ama hakkında biraz bilgim var. Yaklaşık beş yıl önce Los Angeles'ta bir zırhlı araç ve bir banka soygunu gerçekleştirmiş.

"Yanlış hatırlamıyorsam yaklaşık beş ya da altı ölü vardı. LAPD onun adını son nefesini vermekte olan ekibinden birinden aldı. Birkaç yıl sonra Vegas'ta Loman'a benzeyen bir kumarhane işi vardı. Dokuz milyon dolara yakın bir vurgun."

Jacobi, "Black Diamond Casino, değil mi?" dedi.

"Evet, işte bu," dedi Swanson. "Cesetler çukuru dolduruyordu. Soygun ekibi mega skorlarıyla dışarı çıktı ama sonra kader araya girdi. Bir benzin kamyonu ile çarpışarak kül oldular."

Jacobi, "Peki ya Loman'ın kendisi? Bu onun adı mı yoksa takma adı mı?"

Nerede yaşıyor? Tanınan ortakları var mı?"

"Duyduğuma göre bir ya da iki iş için adam tutuyormuş. Onlar vazgeçilebilir. Tahminimce, Loman bu şekilde görünmez kalıyor. Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim. Bir önsezi, gerçekten."

"Devam et."

Swanson sırtıttı. "O hata yapmaz. Arkasında bıraktığı cesetlere bakılırsa, bu neredeyse imkânsız. Yine de görünüşe göre doğru."

"Tamam, Swanson. Bana bilmediğim bir şey söylemedin."

Jacobi ayağa kalktı, kapıya vurdu ve güvenlik görevlisini çağırdı. Swanson koltuğunda dönerek, "Anlaşmamız ne olacak Jacobi?" diye sordu.

Jacobi alay etti. "İşime yarayacak bir şey bulduğunuzda bana ulaşın."

Muhafızlar Jacobi için kapıyı açtı.

"İnsaflı ol, Şef. Sana hiçbir şeye mal olmaz. Hadi ama. Bir insan ol."

Jacobi'nin zihni Swanson'ın efsanevi suç çılgınlığıyla ilgili öfkeli cevaplarla doldu ama onları bastırdı. Bu hapishaneden çıkması ve hasta orospu çocuğu Swanson'dan uzaklaşması gerekiyordu.

Dışarı çıktığında Boxer'ı aradı ve ardından de Young Müzesi'ne gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

William Lomachenko garaj yolunda arabasını yıkarken karısı Imogene ön kapıya geldi ve ona seslendi.

"Willy.

Telefon." "Kim

o?"

"Ben Dick. Onu arayacağını söyleyeyim mi?" "Hemen geliyorum."

Lomachenko arabadaki sabunu hortumla yıkadı, kovayı yoldan çekti, ellerini pantolonunda kuruladı ve Avila Sokağı'ndaki iki katlı tuğla evinin merdivenlerini tırıs tırıs çıktı.

Imogene telefonu ona uzattı ve "Şunları bana ver." dedi.

Gözlüklerini mutfığa götürdü ve camsil ile temizledi. Kocasına döndüğünde, "Dick öğle yemeği için buluşmak istiyor. Ben üstümü değiştireceğim."

"Bir paket yumurtalı erişte getir. Bildiğin türden. Bir de lahana."

Dick Russell, Van Ness'te, evinden çok da uzak olmayan Danny G.'nin yerinde, arka masada Loman'ı bekliyordu. Selamlamak için elini kaldırdı ve Loman karanlık bar ve yemek salonundan geçerek masaya doğru yürüdü. Ceketini ve şapkasını bir kancaya astı ve koltuğa kayd.

"Bir sorunumuz mu var?" Loman iki numarasına sordu.

"Görebildiğim kadarıyla yok. T eksi kırk sekiz saatteyiz. Gözden geçirmek istiyorum."

Loman ve Dick Russell birbirlerini yirmi yıldır tanıyorlardı. Birlikte yarım düzine büyük iş yapmışlar ve hiç yakalanmamışlar, hatta sorgulanmak için bile getirilmemişlerdi.

Russell derin matematik bilgisine sahip bir kumarbazdı ve

ve MIT'de mühendislik doktorası yaptı. Bir sayı ineğiydi, zamanlamayı ve açıları hesaplayabiliyor ve Loman için anlaşılmaz olan bilimsel hesaplamalar yapabiliyordu.

Ama Russell da bir oyuncuydu -pazarlar, midilliler, şüpheli kadınlar. Planlama için Loman'a güvendi, sonra da uygulamayı oradan tasarladı.

Loman, Russell'a hiç benzemiyordu.

Büyük resmi görüyordu ve liderlik becerilerine sahipti. Kuyumculara bir dizi altın zincir satıyordu. Başını öne eğdi ve kazancını denizasırlı ülkelerdeki kasalarda saklanan külçe altınlara yatırdı. Bunu birkaç tuşa basarak sekiz para biriminden herhangi birine çevirebiliyordu. Ve herhangi biri ya da hepsi bir banka kartına yüklenebilirdi. Harika bir kaçış planı.

İki adam siparişlerini garsona verdi. Loman sağlıklı bir salata istedi; Russell ise kızarmış tavuk sepeti ve ekstra patates kızartması istedi. Her zaman kumarbazdır. Garson kız Russell'ın yanında durdu, kalçasını eğdi, saçıyla oynadı. Kadın gittiğinde Russell tabletini açtı ve en baştan başladı.

İlk dikkat dağıtma olayını listeledi: Lambert'ın kapıp kaçması, polisleri Dietz'e götürdü.

İkinci dikkat dağıtıcı olay ise Dietz'in polis tarafından intiharı oldu.

Üçüncü dikkat dağıtıcı şey Dietz'in telefonunda polisler için bıraktığı ipucuydu ve dördüncü dikkat dağıtıcı şey de Belediye Başkanı Caputo'nun vurulabileceği fikrini ortaya atmaktı.

Bu söylentinin yanı sıra, polislere sızdırmaları için serserilere, muhbirlere ve eski mahkûmlara para ödedikleri büyük bir soygunla ilgili sayısız rastgele ipucu vardı.

Russell, "Bir sonraki sahte baş bu gece için ayarlandı, Willy. Polisler sinirli ve fazla mesai yapıyorlar. Bu onları çileden çıkaracak."

Loman dedi ki, "Oh, hayır. Minik kemanımı çıkarayım." Russell güldü ve Loman da ona katıldı.

Loman cebinden yeni kullan-at telefonunu çıkarıp aradı ve telefona, "Evet, ben Loman. Devam et ve bir sonraki ekmek kırıntısını bırak." Adam dinledi, sonra da "Tamam. Tüm söyleyeceğin bu kadar. Seni arayacağım."

Kapattı ve Russell'a gülümsedi. Küçük kabuk oyununun tadını çıkarıyordu. "Beş numaralı dikkat dağıtıcı oyunda."

Russell gülümsedi ve "Biz iyiyiz" dedi. "Buna içerim."

Su bardaklarını tokuşturdular. Öğle yemeği geldi ve iki adam yemeklerine daldı.

Arkadaş mıydılar? Pek sayılmazlardı. Ama geçmişe ve sonuçlara dayalı iyi bir ortaklığın avantajlarından yararlandılar. Loman Russell'ı zengin etmişti. Russell da onun küçük katliamlarına izin veriyordu.

Loman bir domates dilimi sapladı ve iki gün içinde nasıl bu kadar zengin olacaklarını, ikisinin de bir daha çalışmak zorunda kalmayacağını düşündü.

Loman, eski bir borcunu kapatacak ve kendisine bir milyar dolar kazandıracak bir işi kolayca yapmasını sağlayacak kaos ve terörün sis perdesini tasarlamıştı. Bu onun hayatının işi olacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Conklin ve ben hala de Young Müzesi'nde güvenlik müdürü James Karp ile planları ve güvenlik sistemlerini gözden geçiriyorduk ki telefonuma olası büyük çaplı bir silahlı soygunla ilgili haber uyarıları düştü.

Basın artık hikayeyi biliyordu.

Dakikalar içinde 911 ve ihbar hatları teyit edilmemiş ihbarlarla dolup taşacak ve Loman'ın soygun hedefinin kimliğini çevreleyen kitlesel karmaşaya katkıda bulunacaktı.

Jacobi bizi Karp'ın ofisinde buldu, eski dostunu kucaklayarak selamladı ve ardından Swanson ile yaptığı görüşme hakkında bilgi verdi.

Jacobi, "Ona yumruk atmadım," dedi. "Ben istedim." Anladığımı başımla onayladım. Jacobi devam etti.

"Swanson, Loman'ın işlerinin kasıtlı olarak yüksek sayıda ölümle sonuçlandığını, çünkü ölü insanların konuşmadığını teorize etti. Bu yüzden Loman bir şifre. Bir hayalet. Kaydı yok, bu da onun kim olduğunu neden bilmediğimizi açıklıyor."

Conklin, Jacobi ve benim bildiğimiz gibi, Swanson'ın altı ay süren soygun serisinde on sekiz kişi ölmüştü, bu yüzden onun fikrinin gerçekten bir ağırlığı vardı. Refleks olarak silah kemerime dokundum, tek bir el bile ateş etmeden vardiyamı bitirebilmeyi umuyordum.

Jacobi, Karp'la birlikte kalmayı ve gece boyunca müzede çalışacak güvenlik ekibini eğitmeyi teklif etti. Conklin ve ben onları yalnız bıraktık.

Arabaya doğru giderken Rich'e müzenin güvenliği hakkında ne düşündüğünü sordum.

"Beklediğimden daha iyi."

"Katılıyorum," dedim. "Eğer bir soyguncu çetesi polis rozetleri ve koli bandıyla kapıya gelirse, içeri giremezler. Ama..."

"Ama ya Loman'ın daha büyük bir fikri varsa?"

"Patlayıcılar," dedim. "Çok fazla cam var."

"Helikopter," dedi Conklin. Telefonum çaldığında bu fikri, patlayıcıların nasıl atılabileceğini, adamların iplerden nasıl inebileceğini yüksek sesle araştırıyordu.

Brady, "Boxer, iki şey var. Golden Gate yakınlarındaki China Beach'te Julian Lambert'in kimliğinin bulunduğu bir cüzdan bulundu."

"Ne? Sadece cüzdanı mı? Cesedi yok mu?"

"Ceset yok. Sadece ehliyetinin, bazı makbuzların ve birkaç kartvizitin olduğu cüzdan. Senin kartın da oradaydı. Bu haber bize bu şekilde ulaştı."

Anthony Oteli'ndeki çatışmayla sonuçlanan kovalamacada bizi peşinden sürükleyen kırmızı kabarık paltolu hafif hırsız düşündüm.

"İnsanlar bölgeyi arıyor mu?"

"Cüzdanı kaybetmiş olabilir Boxer ya da Lambert'in öldüğünü düşünmemiz için çalınmış ya da oraya atılmış olabilir."

"Ya da öldürüldü ve cesedi dışarıda bir yerlerde."

Brady, "Bir bildirim talebi gönderdim," dedi. "Fotoğrafına uyan bir ceset bulunursa haberimiz olacak. Şu anda ceset araması yapacak kimsemiz yok."

"İkinci şey nedir?" Ben sordum.

"Nob Hill'deki bir galerinin hedef olduğuna dair isimsiz bir ihbar geldi," dedi iyi kalpli teğmen bana. Bana isim ve adres verdi.

Saat neredeyse altı olmuştu. Eve gitmek istiyordum. Tereddütlerimin esneyen sessizliğinde Brady, "Giderdim ama belediye başkanıyla birlikteyim. Kişisel koruma istiyor. Gönderebileceğim başka kimse yok."

"Sorun değil," dedim. "Kontrol edeceğiz."

Kapattım ve Conklin'e, "China Beach'te Lambert'in kimliğinin olduğu bir cüzdan bulundu. Ceset yok."

Conklin, "Lambert sahte bir ipucu mu veriyor?" dedi.

"Olabilir," dedim. "Aklıma birkaç olasılık daha geliyor."

Bilimsel değil ama dedektifler davaları önsezileriyle çözerler. Benim önsezim Lambert'in öldüğü yönündeydi.

Bölüm 35

Soigne Galerisi'nin uzun camlı penceresindeki **afişte**, isimsiz bir koleksiyoncunun nadir müzik aletlerinin özel bir Noel sergisi ve satışı duyuruluyordu.

Anlamadım.

Zırhlı kamyonlar, kumarhaneler, bankalar ve hatta müzeler mantıklı geliyordu ama bu ipucu gerçekse, Loman müzik aletlerini nasıl büyük para yağınlarına dönüştürebilirdi?

Conklin ve ben galeriye ana kapıdan girdik ve devam etmekte olan bir etkinliğin içine girdik. Şampanya ve kanepeler taşıyan servis elemanları vitrinlerin etrafında dolaşıyor ve iyi giyimli müşteri adaylarının arasında süzülüyordu. Hava parfüm kokuyordu ve asma kattan klasik ilahiler çalan bir yaylı çalgılar dördlününün ballı sesleri geliyor, rahatlatıcı ve pahalı bir hava yaratıyordu.

Ortağım ve ben, SFPD Rüzgarlıklarımızı chino pantolonların üzerine giymiştik, bir opera sahnesine dalıp gitmiş futbolcular gibi göze çarpıyorduk. Müşterilerin sert bakışlarını görmezden geldik ve manzarayı seyrettik. Galeri yarım şehir bloğu uzunluğundaydı ve caddeye bakan cam pencereleri vardı. Altı çıkış saydım, her birinin üzerinde bir kamera ve sergilere lazer ışınları gönderen, biri çok yaklaşırsa cıvılamaya ayarlanmış küçük hareket dedektörleri.

Dikkatimi vitrindeki bir klavsen çekti. Ahşap kakma mozaikleriyle özenle işlenmiş bir parçaydı. Bu köpek ne kadardı?

İçeri girdim ve yanındaki kaidenin üzerindeki kartı okudum. On beşinci yüzyılın ortalarında bilinmeyen bir İtalyan sanatçı tarafından yapıldığını öğrendim; iki milyon dolarlık fiyat etiketinin yanındaki kırmızı nokta bana satıldığını söylüyordu.

Gözlerimi geniş, açık odanın etrafında sergilenen ve her biri kraliçenin taç mücevherlerinden biri gibi sunulan diğer enstrümanlara kaydardım. Kırmızı noktalar

kartların çoğunu işaretledi ve bana paranın şampanyayla birlikte aktığını söyledi.

Anlamaya başlıyordum. Zırhlı kamyonlar ve bankalarla, hatta de Young Müzesi ile karşılaştırıldığında, Soigne Galerisi savunmasızdı ve güllü çikolatalı bir pasta kadar tatlı bir hitti.

Loman'ın ihtiyacı olan tek şey, binanın arka tarafına park etmiş birkaç kamyonet ile yarım düzine adamdı. Ayrıca bu pahalı ve sıra dışı ganimeti koleksiyonculara satabilecek uluslararası bağlantıları olan bir çitçiye, bir yeraltı galerisine ve yasadışı bir vurgunu kendisine saklayabilecek bir çitçiye sahip olması gerekirdi.

Düşüncelerim, otuzlu yaşlarının ortalarında, profesyonel bir gülümseme ve pahalı bir takım elbise giyen yakışıklı bir adamın "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslenmesiyle bozuldu. Yanımıza geldi. "Ben Charles Linden," dedi, "operasyon müdürüyüm. Biri arabasının farlarını açık mı bırakmış?"

Keşke öyle olsaydı. Ona isimlerimizi verdim ve işimizi anlattım, ardından isteksizce Soigne'nin sahibi Renata Fabiano'yu çağırdı.

Galerinin ortasında solumda duran Bayan Fabiano, elli yaşlarında, siyahlar giymiş, cilalanmış ve parlatılmış çarpıcı bir kadındı. On beşinci yüzyıl telleri hakkındaki bilgisini, meraklı bir çift zengine gösteriyordu.

Sözünün kesilmesinden hoşlanmadı. Müdürüne kaşlarını çattı ve sonra, ondan birkaç santim uzun olmama rağmen, sanki halısına köpek pisliği sürüyordum gibi bana tepeden bakmayı başardı.

Özür diledim, Bayan Fabiano'yu galerideki ölü bir noktaya yönlendirdim ve ona galerisinin silahlı bir soygunun hedefi olduğuna dair bir ihbar aldığımızı söyledim.

Bir an için tüm dikkati bendeydi. Conklin'e bir bakış bile atmadı. İlk defa bir kadının Müfettiş Ateşli'ye uzun uzun bakmadığını hatırlıyorum.

Ama bana olan ilgisi kısa sürdü. "Charles'la konuş," dedi Fabiano. "Güvenlik sistemlerimiz hakkında her şeyi biliyor." Sonra beklentilerine geri döndü.

Müdür işaretini aldı ve Conklin ile beni galerinin sergileme alanının hemen arkasındaki ofisine götürdü. Hepimiz oturduktan sonra, "Yaklaşan bu soygunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Conklin, "Bay Linden, *nasıl* bildiğimiz önemli değil. *Ne* bildiğimiz

bu galeriyi hedef alan tarafın bir profesyonel olması. Bir suikast düzenlediğinde, ne için geldiyse onu alır. Ve bir imzası var. Arkasında cesetler bırakıyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Charles Linden bize "*İnanılmaz* bir güvenliğimiz **var**" dedi. "Çıkışlarda kameralar, tablolarla titreşim sensörleri ve heykellerin çoğu ve alarmlar merkezi bir istasyona bağlı. Çalışanlarımız incelendi ve geçiş kartları kaydedildi."

Dedim ki, "Kapıda paketleri ve çantaları kontrol etmiyorsunuz. Tarama aparatınız yok."

Linden omuz silkti. "Müşterilerimiz buna izin vermez. Bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Conklin, "Çalışanlarınızın bir listesine bakmak istiyorum" dedi. "Buna neden ihtiyacınız var?"

Conklin, "Büyük çaplı soygunlar genellikle içeriden yapılan işlerdir," dedi. "Sizi zorlayamam ama o listeyi ve geçen yıl işinizden ayrılanların isimlerini bana vermelisiniz."

Linden Conklin'e soğuk bir bakış attıktan sonra klavyesine dokundu. Masasının üzerindeki yazıcı canlandı.

Dedim ki, "Başka ne gibi güvenlik önlemlerin var Bay Linden? Doygunluk hareket dedektörleri mi?"

"Evet, ana galeride, ama diğer kanatlarda değil. Her yeni sergi açtığımızda burayı nasıl yeniden düzenleyebileceğimizi anlamıyorum."

Conklin yazıcıya doğru yürüdü. "Bunu almamın sakıncası var mı?" Linden, "Buyur," dedi.

"*Ne salak herif*" diye düşündüm ama söylemedim.

Conklin tepsiden çalışanların isim listesini aldı ve bana "Geri döneceğim" dedi.

Conklin listeyi arabamızın bilgisayarında çalıştırırken Linden'a dedim ki, "İşte düşündüğüm şey. İyi bir sisteminiz var ama ciddi bir profesyonel saldırıya dayanamaz. Yerinizde olsaydım, güvenliğinizi arardım."

Şirket, önümüzdeki birkaç gün boyunca tesislere yirmi dört/yirmi yedi üç ya da dört koruma yerleştirsın. Köpekleri varsa, onları da bir gecede getirin."

"Renata ile konuşacağım."

"Ayrıca, kimin geldiğini ya da ne taşıdığını bilmediğiniz için dükkânı hemen kapatın derim."

"Müşterilerimiz, müşterilerimiz büyük alımlar yapıyorlar. Noel'den önce, önümüzdeki altı ay içinde satacağımızdan daha fazla satış yapabiliriz."

Ayağa kalkmak, saçını karıştırmak, kravatını çevirmek ve ona şöyle demek istedim: *Ya biri sis bombası getirirse? Ve otomatik silahlar? Ya o kişi ekibin geri kalanı için arka kapıyı açarsa?*

Ama ben bunu yapmadım.

Dedim ki, "Lütfen tavsiyelerimizi Bayan Fabiano'ya iletin. Bunları raporuma ekleyeceğim."

Yerimden kalktığımda neredeyse birkaç ay önceki kadar yorgun hissediyordum. Doktorun dinlenmem için izin vermesinden hemen önce. Eve gitmem gerekiyordu.

Tam Conklin sokaktan içeri girerken ana galeriye döndüm. Bana işaret etti.

"Neyin var?" dedim.

Bana telefonunu gösterdi.

"Bunu alacağım," dedim.

Bayan Fabiano'ya doğru yürüdüm, o da başka bir yüzde l'lik çiftle konuşuyordu, üçü de nadir bulunan bir kemana hayranlıkla bakıyordu. Böldüğüm için özür diledim ve "Bir dakikaya ihtiyacım var" dedim.

Yine bana bir rögardan çıkmışım gibi baktı ve ben de ona benzer bir bakış attım - cinayet masası müfettişi versiyonu.

"Eski kocanla hâlâ görüşüyor musun?" diye sordum.

"Royce'la mı? Ara sıra. Neden?"

"Üç yıl önce bir kuyumcuyu soymaktan tutuklandığını biliyor muydunuz? Ortağını ele verdi ve altı ay sonra şartlı tahliyle serbest bırakıldı. San Francisco'da yaşıyor. Ritz-Carlton'da çalışıyor."

Renata Fabiano'nun eski sevgilisinin, Loman'ın tek kullanımlık olarak gördüğü türden bir oyuncu olduğunu düşünüyordum. Bay Fabiano galerinin zayıf noktalarını biliyorsa, Loman'ın büyük vurgununa zemin hazırlıyor olabilir.

"Royce değil. Buna inanmıyorum. Bu bir hata."

Ama gözlerindeki bakış bana kocası hakkında bildiklerini gözden geçirdiğini söylüyordu. Ve aklıma başka bir şey geldi: Muhtemelen Renata Fabiano suikastta işbirliği yapıyordu. Daha garip şeyler de duymuştum.

Ona kartımı verdim ve sonra Conklin'le ayrıldık. Arabadan Brady'yi aradım.

"Hedef Soigne olabilir," dedim.

Ona Bay Royce Fabiano'dan, sicilinden ve Loman'a alet olabileceğinden bahsettim. Arabaların galerinin önüne ve yükleme rıhtımının dışına konuşlandırılmasını önerdim.

"Geçip gitmek bile caydırıcı olabilir." Brady,

"Elimden geleni yapacağım." dedi.

"Tamam. Kapatıyorum. Mutlu Noeller, Brady."

Üstüne basa basa söyledim. Eve gittiğimi ve kimsenin beni durdurmaya çalışmaması gerektiğini duymasını istedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Conklin ve ben arabalarımızı Harriet Sokağı'nda, Bryant'ın yarım blok ötesinde, salonun arka girişine yakın bir yere park etmiştik. Richie'ye üst geçidin altında iyi geceler dediğimde saat yediydi. Sarıldık, birbirimizin sırtını sıvazladık ve kendi arabalarımıza bindik.

En fazla yirmi dakika içinde evde olurdum. Ev. Güzel bir kelime, temiz kıyafetler, sarılmalar ve öpücükler, akşam yemeğinde günün haberlerinin paylaşılması ve ardından kutsanmış bir uyku.

Richie arabayı sürerken, Cindy'ye Noel için ne aldığını sormadığımı fark ettim. Union Square'deki alışveriş gezimiz Julian Lambert'in yanımızdan koşarak geçip "Mutlu Noeller" diye bağırmasıyla raydan çıkmıştı.

Sadece altmış saat önce miydi? Ve şimdi ölmüştü.

Joe'yu aradım, yolda olduğumu söyledim. Telefonu öptüm, kapattım, anahtarımı kontağa taktım ve çevirdim. Motor öksürdü. Küfrettim ve tekrar çalıştırmaya çalıştım.

Sıkıştığında iyi bir oto tamircisiyimdir, ama aletlerim olmadan ve karanlık bir sokakta değil.

Joe'yu geri aradım. "Joe," dedim telefonuma. "Aküm bitmiş. Araba aküsü."

"Oh, kahretsin," dedi. "Soba arızalandı. Bilmiyorum. Tavuk çığ kalmış."

"Beni eve bırakması için bir üniforma alacağım. Biraz erişte alabilirim-"

"Sen arabada kal," dedi. Şöyle dediğini duydum, "Jules? Bir şeyler yemek ister misin?"

Binmek mi?"

"Hayıııııı!" diye bağırdı. Martha da onunla birlikte havladı. Joe dedi ki, "Lindsay. Olduğun yerde kal. Yola çıkıyoruz."

Tüm bu yolculuk, paket erişte dükkânından yemek almak da dâhil olmak üzere bir saat sürdü. Julie arabada ağladı ve biz oraya vardığımızda

Ön kapıdan içeri girdiğinde, tam teşekkür, her şey benimle ilgili bir erime yaşıyordu. Noel ağacını beğenmemişti. Farklı bir şey istiyordu. Ve benden hoşlanmıyordu.

"Sen kötüsün, anne."

"Kötü derken ne demek istiyorsun?" Ona sordum.

Karnının üzerine yuvarlandı, ayaklarını tekmeledi ve ağladı. Joe bana baktı ve "*Bilmiyorum*" diye mırıldandı.

Dedim ki, "Julie. Bu bizim ağacımız. Onu seviyorum. Eğer sevmiyorsan, bana kızdığın için üzgünüm ama yatma vakti geldi."

"Nooooooooooooo."

En sevdiği kelime.

Joe, "Evet. Erişte yerine peynirli makarna ister misiniz?" dedi.

"Nooooooooooooo."

Joe, "Bu kadar o zaman," dedi. Onu kucağına alıp odasına götürdü ve omzunun üzerinden, "Bir duş al, Linds. Ben masayı hazırlayayım."

Joe için şarap ve Martha için mama koydum. Silahımı kilitledim, ayakkabılarımı tekmeledim ve kıyafetlerimi çıkardım.

Duşun altında durmak yeniden doğmak gibiydi. Bütün gün sıcak spreyin altında eriyip gitmişti - personel toplantısı, de Young Müzesi'ne gidiş ve Karp ve Jacobi ile konuşma, Soigne'in güvenlik incelemesi ve yarın galerinin saldırıya uğradığını duyacağıma dair kesin his.

Joe biftek ve erişte tabağını hazırlıyordu ki ben mutfakta yeniden belirdim ve telefonumun koridordan beni çağırdığını duydum. Joe dedi ki. "Hayır. Lindsay, hayır. Yapma bunu."

Telefona gittim, ekrana baktım. Tanrıya şükür. Brady değildi. Joe'ya seslendim, "Sorun yok. Ben Bayan Rose."

Joe dedi ki, "Sana söylemeyi unuttum. Bayan Rose bu akşam hediyelerimizi bırakmak için uğrayacak. Ona ne aldık?"

"Aman Tanrım," dedim. "Joe, gözümün önünde o lanet suç işlendiğinde ben Noel alışverişi yapıyordum."

"Her şey yoluna girecek. Bunu ona söyleyebilirsin."

Elimdeki telefon çaldı ve gülerek cevap verdim, "Gloria. Ocağımız arızalandı..."

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Arka planda bir sürü gürültü **vardı**, siren sesi mi? Tanımadığım bir ses "Bayan Molinari?" dedi.

"Evet. Kimsiniz?"

"Doris Dillon. Ben bir EMT'yim."

Siren sesini duyduğumda soğuk bir korku şoku hissettim. Acil yardım ekibi Bayan Rose'un telefonunu nasıl almıştı?

"Whole Foods'ta bir kadın düştü. Onu Metro'ya götürüyoruz. Sizi aramaya çalışmış olmalı. Telefonunu elime aldığımda yanlışlıkla 'gönder' tuşuna bastım."

"Sorun nedir? Onunla konuşabilir miyim?"

Doris dedi ki, "Bilinci yerinde değil. Şimdi gitmem gerekiyor." "Bekle. Ne oldu?"

Hat kesildi.

"Merhaba" diye bağırdım. Alo?" diye bağırdım. Ve tekrar arama tuşuna bastım. Cevap yoktu. Bayan Rose'un yere düştüğünü hayal ettim. Başını çarptığını. Ya da kalp krizi geçirip düştüğünü. Onu otobüsün içinde gördüm, bir sedyeye bağlanmıştı, kollarında çizgiler vardı, yüzünde maske vardı. Tek başınaydı.

Julie doğduğundan beri ona ne zaman ihtiyacımız olsa yanımızda olmuştu. Joe mutfakta ocağı tamir etmeye çalışıyordu. "Joe. Gloria düştü." diye bağırdım.

Bilinci yerinde değil ve hastaneye götürülüyor. Gitsem iyi olacak."

"Oh, hayır. Ama bekle, Linds. Onun için ne yapabilirsin?" Joe sordu.

"Benim için ne yaparsa yapsın. Kızına ulaşmaya çalışacağım. Becky New York'ta yaşıyor. Sence bu gece bir uçak bulabilir mi?"

"Sen kal, ben giderim," dedi.

Beni Harriet Sokağı'ndan eve bıraktığından beri Joe birkaç kadeh içmişti. Ben içmemiştim. Pijamalarımı giymiştim. O değildi. Son yirmi saattir çalışıyordum. O bir süredir evdeydi.

Bunları ileri geri konuşurken Julie uyandı ve çığlık atmaya başladı. Ben de çığlık atmak istedim.

Sonunda, iyi bir çözüm yoktu ama bir tanesinde karar kıldık.

Hepimiz gidiyorduk.

Joe mikrodalgadan erişte çıkardı ve beni biraz yemeye zorladı. Sonra giyindim ve Julie'nin soluk sarı yatak odasına gittim. Hâlâ yeni büyük kız yatağında yaygara koparıyordu.

"Julie, gezintiye çıkmak ister misin?" "Hayıuuuuuuur."

"Uçakları falan izleyebiliriz."

Üç yaşındaki çocuğum bana şüpheli bir bakış attı, sanki Mülakat 2'deymiş ve ben ona haklarından feragat etmek isteyip istemediğini sormuşum gibi. Kollarını kaldırdı.

Yaşlı köpeğimizi dairenin sorumlusu olarak bırakan Molinariler, kapıyı kilitleyip Metro'ya gittiler.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Metropolitan Hastanesi'nin acil servisinin önündeki **bekleme** salonu tıklım tıklımdı, sadece ayakta durulabiliyordu.

Körfez Köprüsü'nde yanlış yöne giren bir araba kazası ölümlere, çok sayıda yaralanmaya ve tüm şeritlerin yanan enkazla kapanmasına yol açmıştı. Ambulansların Metro'ya girip çıkması bir tür mucizeydi.

Telaşlı, ağzı sıkı bir acil servis hemşiresinden yaralıların bir kısmının hala acil serviste, diğerlerinin ameliyatta ve birçoğunun da yoğun bakım ünitesinde kritik durumda olduğunu öğrendim.

Noel partilerinden ya da yataklarından koparılan arkadaşların ve ailelerin kederli yüzleri yaşanan yıkımı söze gerek bırakmadan anlatıyordu.

Joe sırtını çocukların Noel resimleriyle süslü bir duvara dayamıştı. Ben de birkaç metre ötede, Julie'yi kucağıma almış, birbirine bağlı sandalyelerde oturuyordum. Yanımda oturan kadın benden birkaç yaş büyüktü. Kolu, kesik ve çürükleri olan ve doktora görünmeyi bekleyen oğlunun omuzlarındaydı.

Kadın şaşkın yüzünü bana çevirdi.

"En büyüğüm Jeffrey ön cama çarptı. O... ameliyatta... çok kötüydü..." Kadın ağlamaya başladı. Küçük oğlu kollarını ona doladı ve hıçkırarak, "O iyi olmalı. İyi olmak zorunda."

Bu bekleme odasında oturmak, kırık cam parçalarına sarılmak gibiydi. Hayatları trajik bir şekilde değişen ebeveynler ve çocukları için üzüldüm. Aynı zamanda on yıllara yayılan kendi korkunç anılarımla da dolup taşım.

Julie nadir görülen bir hastalığa yakalanmış bir bebekken, minik bebeğimizin ilk doğum gününü görebilecek kadar yaşayıp yaşayamayacağını bilmeden, Joe ve benim bu sandalyelerde uyuduğumuzu, bu odada el ele tutuştüğümüzü hayal ettim.

Vurulan polisler için yapılan bekleme odası nöbetlerine geri döndüm.

bir ortak. Ve kısa bir süre önce Joe'nun bilim müzesinin bombalanmasının ardından hayatı tehlike arz eden bir kafa travmasıyla San Francisco General'a getirildiği o korkunç günde de bir tane beklemiştim.

Romantik bir akşam yemeği ne kadar da çabuk hayatımın en kötü gününe ve onun son gününe dönüşmüştü. Şimdi onun varlığını arkamda hissediyor ve hayatı için Tanrı'ya şükrediyordum.

Julie'nin böyle anıları yoktu. Kocaman gözleri vardı ve cevaplayamadığım sorularla doluydu. Bu kadar çok insanın neden hıçkırığa hıçkırığa ağladığını, birbirlerine tutunduğunu ona nasıl açıklayabilirdim?

Joe'ya döndüm ve bakışlarımızı değiştirdik. Birden ona kadar olan kötü ebeveynlik skalasında, Julie'yi buraya getirmek ibreyi kadranın dışına göndermişti. Yine de Bayan Rose'a ne olduğunu öğrenmeden nasıl ayrılabilirdik?

Acil servise saldırmak dışında, durumunu öğrenmek için elimden geleni yapmıştım. Başhemşireyi sıkıştırdım, o da akrabası olmadığım için bana hasta hakkında bir şey söylemesinin kanunen yasak olduğunu söyledi.

Israr ettim. Rozetimi gösterdim. Ona bir sağlık görevlisinin beni ambulanstan aradığını, Tanrı aşkına, Bayan Rose'un Metro'ya götürüldüğünü söylediğini anlattım. Ona Bayan Rose'un en yakın akrabası kadar iyi olduğumu, San Francisco'da başka kimsesi olmadığını söyledim.

Hemşire başını hayır anlamında salladı. Ama sonra yumuşadı.

Bir kâğıda bir şeyler karaladı ve *Stroke* kelimesini görebilmem için kâğıdı çevirdi. Ben okuduktan sonra sayfayı kağıttan kopardı, top yaptı ve çöpe attı.

Joe'ya hemen döneceğimi söyledim, telefonumu sokağa çıkardım ve felç geçirenler için acil tedavi yöntemlerini araştırdım. Bayan Rose muhtemelen şu anda tomografi çektiriyordu. Ne öğrenilirse öğrenilsin, önümüzdeki birkaç saat ya da gün boyunca tedavi süreci belirlenecekti.

Eğer yaşasaydı.

Kızının numarasını kaydetmiştim ve Becky'nin giden mesajını tekrar almayı umarak numarayı tuşladım. Ama onun yerine gerçek sesini duydum, nefes nefese, çılgınca bir "Oh, Tanrı'ya şükür. Sana defalarca ulaşmaya çalıştım. Annem nasıl?"

Bürokratik bir duvara tosladığımı ama annesinin durumu hakkında bilgi alabileceğini söyleyerek onu bilgilendirdim. "Annenin dairesinin anahtarları bende," dedim. "Planlarınızı bana bildirin. "Planlarınızı bana bildirin.

yardım et."

Saat onu biraz geçe Joe, Julie ve ben Lake Street'teki evimize dönerken telefonum çaldı.

Conklin'di.

"Kapının nndeyim," dedi. "Neredesin?" "Yaklaşık on dakikadır dışarıdayım. Neyin var?"

"Bekleyeceğim," dedi. "Az önce sıcak bir Loman ihbarı geldi. Yakalıyoruz."

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Megan Rafferty bunun için fazla zekiydi ama yine de buradaydı.

Altı yıl önce, zengin ve ünlü olma ihtimali en yüksek kişi seçilerek liseden mezun olmuştu. Ondan sonraki iki yılı üniversitede geçirmiş. Sonra iki yıl rehabilitasyonda.

Şimdi bir çöplük alanının bitişiğindeki bir konut projesinde yaşıyor, kokuşmuş bir minibüste terliyor, bekliyor, bekliyor, şimdiki erkek arkadaşının uyuşturucu dolu beyni aracılığıyla tanımadığı birinden yol tarifi bekliyordu.

Bay Loman'ın çağrısı onu ya özgür bırakacak ya da devlet hapisanesinde bir süre kalmasına neden olacaktı.

Annesi onu göremediği için mutluydu.

Kullanıyorum. Corey ile yaşamak. Bir anne, bir öğretmen ya da bir doktor değil. Bu onun kalbini kırardı.

Megan lacivert nakliye kamyonetinde rafları düzenlemek ve domuz gibi davranan Corey'nin arkasını toplamakla meşguldü.

Minibüs, yeni bir motor ve harika bir pikap ile eski bir Chevy idi. Arka kargo kapıları ve yan panellerinde TANYA'NIN KEDİ VE KÖPEK BAKIMI: SİZE GELİYORUZ yazan çıkartmaları vardı. Telefon numarası yok. E-posta yok. Ama Megan'ın naçizane fikrine göre mükemmel bir kamuflajdı.

Donahue Caddesi'nde, arkasındaki inşaat çöplüğünün yanına park etmişlerdi.

yaşadıkları yeni konutlar. Arazi, buldozerlerle yıkılan eski tersanenin petrol, böcek ilacı ve ağır metallerle kirlenmiş radyoaktif toprak ve molozlarından oluşan dört şehir bloğuydu.

Ne çöplük ama.

Diğer araçlar Innes Caddesi'nin her iki tarafında birbirlerinden uzakta park edilmişti ve içlerinde bulunanlar camları buğulandırıyordu.

Minibüsün içinde Corey sürücü koltuğunda oturmuş, kulağından sarkan kulaklık kablosuyla çalma listesini kurcalıyordu. Bir vokalistle birlikte şarkı söylüyor, zaman öldürüyordu.

İkisi, Bay Loman'ı bekliyorlar. Bekliyorlardı.

Megan'ın rölantisi yüksekti. Beklemekten nefret ederdi.

Ön koltuğun arkasına tırmandı ve Corey'nin kulağındaki tomurcuğu çıkardı. Adam sanki silahını çekmeye hazırmış gibi döndü.

"Son durum nedir?" diye sordu.

"Sana bana asla gizlice yaklaşmamanı söylemiştim," dedi.

Corey yaşına ve kilosuna göre yakışıklıydı. Otuz sekiz. Boyu 1.80. Bir doksan. Yarı emekli bir uyuşturucu satıcısı ve fena bir yatak arkadaşı değildi. Ayrıca hırslıydı. Büyük bir gangsterle ilişkisi olduğunu söyledi. Büyük paranın gelecekte olduğunu.

Onun geleceği mi, onlarınki mi? Corey sır saklardı. Ve şu anda ona sahipti, her seferinde bir poşet.

Megan, "Bana bir saat önce aradığını söylemiştin," dedi.

"Sakin olur musun lütfen? Kahve yap. Thassagirl."

"Kendin yap."

Megan karartma perdelerinden birini çekti ve Donahue'ye baktı. Yolun karşısındaki apartmanlar aydınlanmıştı. Parıldayan ışıkları görebiliyordu.

85 model külüstür bir Mustang GT yolun yukarısına park etti ve içinden birkaç çocuk indi. Caddenin ortasında yürüyorlar, sigara içiyorlar, şakalaşıyorlar ve onlara doğru gidiyorlardı. Birinin başında Noel Baba şapkası, yüzüne doğru çekilmiş ve gömleğinin üzerinden önlük gibi sarkan takma bir sakal vardı.

Noel Baba şehre geliyordu. Ha.

Diğeri -erkek mi kız mı, anlayamadı- dar kot pantolonunun üzerine ince bir etek giymişti.

"Corey. Bu ikisi sana gizli görevdeymiş gibi mi görünüyor? Corey?"

"Ne? Hayır. Etekli olanı tanıyorum. Sakin ol Meggy, olur mu?"

Beni delirtiyorsun. İstediyin bu mu? Beni delirtmek mi?"

Uzun, bıkkın bir iç çekti, minibüsün arkasına döndü ve kendini duvara dayalı ranzaya attı.

Nasıl sakinleşmesi gerekiyordu?

Bir yanda özgürlük. Diğer yanda hapisane.

Yüzünü bir tişörtle kapatmış ve geriye doğru sayıyordu.

Corey gürleyerek minibüsü boydan boya geçtiğinde yüz kişi vardı. "Ayağa kalk," dedi.

"Kalkın *lütfen*. Bay Loman mı aradı?"

Corey ranzanın üzerinde durmuş, baş üstü dolabındaki spor çantalarını karıştırıyordu.

"Al," dedi ve ona bir yarı otomatik tabanca uzattı. Birini kendisi için aldı, ikincisini beline soktu. Karartma perdesini çekştirerek açtı.

Arkalarından bir dizi araç yola çıktı, bazıları caddenin karşısındaki sarkık tel örgüler boyunca durdu. Farları kapalı bir SUV hızlanarak minibüslerinin yanından geçti. Nereye gittiğini göremedi. Bir itfaiye aracı durdu, geri geri giderek arkalarına park etti.

"Neler oluyor?" diye bağırdı.

Corey'den cevap gelmedi.

Megan araçlardan inen koyu renk giysili adamları seçebiliyordu. Uzun silahlar gördü.

Corey'nin yüzü onunkinin yanındaydı; o da Donahue'deki hareketliliğe bakıyordu. Sonra komando tarzında bağırarak minibüsün önüne doğru koştu.

Tamamen kafayı mı yemişti? Ne yapıyordu? Kaçacaklar mıydı?

Cam kırıldı.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Megan Rafferty'nin hayatının bu şekilde gitmemesi gerekiyordu. Tanrım.

Ölmek üzere miyim?

Bölüm 41

"Evden çıktığımda **ağlıyordu**," diye bağırdı Conklin siren sesinin üzerine.

"Başka bir gece ve akşam yemeği için evde değilim ve ne zaman *olacağımı* söyleyemem evde ol."

Arabayı o kullanıyordu.

Octavia Bulvarı'nı 101 Güney rampasına doğru takip ederken kendimi kapının iç tarafına yaslamış ve ayak boşluğunda hayali frenler üzerinde duruyordum. Solumuzda ufuk çizgisi göz kırıyor ve önümüzde arabalar sağ şeride geçerek yolumuzdan çekiliyordu.

"Bunun benim seçimim olmadığını anlıyor. Yapmak zorunda olduğum şeye saygı duyuyor. Ama bundan hoşlanmıyor."

"Bir nota ihtiyacınız var mı? Size kefil olabilirim."

Conklin güldü. İronik, yorgun bir kahkahaydı ama içinde neşe vardı.

Aklıma bir not aldım: Rich ve ben geceyi atlatırsak, dördümüz - Joe, Rich, Cindy ve ben - kendimizi birinci sınıf bir gezintiyle ödüllendirmeliydik. Dört gözle beklenecek bir şey.

Düşüncelerim elimizdeki konuya ve Hunters Point'e Kod 3 müdahalemizi başlatan "sıcak Loman ihbarına" geri döndü. Brady'nin kendi muhbirlerinden birinden Loman'ın bu gece bilinmeyen bir hedefe nakliye araçlarından oluşan bir karavan gönderdiği bilgisi gelmişti. Hedeflenen vuruş büyük olacaktı. Brady'nin muhbirine göre, yarı karavan yarı cephanelik olan koyu mavi 2009 Chevy nakliye minibüsündeki iki kişi ağır silahlı bir saldırı ekibine öncülük edecek ve bilinmeyen bir yerde Loman'ın ekibinin geri kalanına katılacaktı. Neyin içine girmek üzere olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Corey Briggs ve ortağı-kız arkadaşı hakkında biraz bilgi aldık,

Megan Rafferty.

Briggs haneye tecavüz, küçük çaplı hırsızlık ve kasıtlı bulundurma suçlarından hapis yatmıştı. Rafferty ise uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmış, mahkeme kararıyla rehabilitasyona gönderilmiş ve sonra serbest bırakılmıştı. İkili birbirlerini bulmuş ve şu anda yeniden geliştirilmekte olan bu düşük kiralı, yüksek suç oranına sahip bölgede bir konut projesinde yaşıyorlardı.

Suç dehası olarak düşünebileceğim bir çift değillerdi ama Loman hakkında bildiklerimize göre, manipüle edebileceği uşaklara ihtiyacı vardı.

Diğer polisler bankalara, bir müzeye ve sanat galerisine giderken, ortağım ve ben büyük hedefleri olan bir çift küçük çaplı suçluyu yakalamakla görevlendirildik.

SWAT komutanı Reg Covington ve ekibi bizi Donahue'de bekliyordu, yedek konutların yakınında trafiğin az olduğu bir ara sokak. Covington'ın birimi plakasız araçlarla gizlice yaklaşacaktı.

Ortağım ve ben sadece dört mil uzaktaydık ve o da sürüşüne konsantre olmuştu. Otoyoldan çıktık, Cesar Chavez Caddesi tabelalarını takip ettik ve Evans'taki ışıklara yaklaşırken yavaşladık.

Adrenalin yorgunluğumu atmış ve zihnimi odaklamıştı. Evi, yatağı, Julie'yi, Joe'yu ya da Gloria Rose'u düşünmedim. Ortağımı düşündüm. Ve her ne boktan fırtına kopacaksa ona karşı sinirlerimi sertleştirdim. Bu iki serseriye canlı yakalayabileceğimizi umuyordum.

Kanlı bir soygunun önüne geçip Loman'ı ele geçirebileceğimizi umuyordum.

Telsizden Komutan Reg Covington'ın sesi geldi. Donahue Caddesi'nin iki yüz metre ilerisinde, sağ tarafta Corey Briggs adına kayıtlı koyu renkli minibüsün yerini tespit etmişti. Işıklarımızı söndürmemizi söyledi. Ekibi minibüsü izole edip saldırıya geçecek, bizim aracımız da arkadan gelecekti.

Covington, "Boyle sizi bekleyecek ve ilk yardımı yapacak," dedi. Conklin,

Evans'ın olduğu virajın hemen etrafında bir ciyaklama astı

Hunters Point Bulvarı'nda yerel trafik için yavaşladık, ardından Innes Caddesi boyunca inşaat alanını çevreleyen bir mil boyunca sürünerek ilerledik. Covington ile telsiz temasını sürdürdüm ve o da bizi yönlendirdi.

Dört muhtelif kamyon ve SUV, bir küçük arazi itfaiye aracı ve Conklin'in eski Bronco'su ilerideki köpek bakım minibüsüne yaklaştı.

Olaya karışan herkes ağır silahlıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

SWAT komutanımızın talimatıyla Conklin Bronco'yu Donahue'ye doğru sürdü ve buldozerlerle yıkılmış alanı çevreleyen çukurlu asfaltta yarı yolda fren yaptı.

Reg Covington'la en son çalıştığımızda -tam iki gün önce- Anthony Otelindeki tüm o merdivenleri çıkarken bize liderlik etmişti. O zaman da, şimdi olduğu gibi, amaç şüpheliyi canlı ele geçirmektir. Ama Chris Dietz son sözü söylemiş, bir FBI ajanını öldürmüş, bir diğerini yaralamış ve Loman'ın planları hakkında bildiği her şeyi de yanına alarak intihar etmişti.

Başarısız bir takas tekrarlanamazdı.

Corey Briggs ve Megan Rafferty'nin, Loman'ın büyük ve kanlı soygununu engellemek için hâlâ umut varken konuşmalarına ihtiyacımız vardı. Aslında, bu iki küçük çaplı dopingci tek umudumuz olabilir.

Covington'ın saldırı planı klasikti: Sıradan görünümlü araçlar ve kamyonlar kullanmak, böylece deneklerin minibüsüne onları ürkütmeden yaklaşabileceklerdi. Minibüsü izole edin ki hareket edemesin. Etkisiz hale getirme taktikleri uygulayın ki denekler kendileri de dahil olmak üzere kimseye zarar veremesin.

Briggs'in eski Chevy minibüsünü otuz metre ileride gördüm. Covington telsizdeydi ve ona aracın görüş alanımda olduğunu teyit ettim.

"Boyle'u görüyor musun?" diye sordu bana.

Omzunda spor çantası taşıyan bir adam kendi kendine şarkı söyleyerek caddeden aşağı indi. Onu tanıdım ve Covington'a söyledim.

Bir an sonra Boyle parmaklarını camıma vurdu. Vızıldayarak indirdim ve ağır çantayı bana uzattı.

"Al bakalım, Boksör. İhtiyacın olan her şey."

Boyle'a teşekkür ettim ve onun bir araca binişini izledim; araç yolda sürünerek ilerledi ve gözden kayboldu. Sanki onu hayal etmiştim.

Işıksız bir kamyonet Donahue'ye döndü ve minibüsün arkasına yavaşça yanaştı. Başka bir araç, bir SUV, minibüsün bir düzine metre önüne park etti ve geri geri gitti.

Tanya'nın damat arabası şimdi tampon tampona kilitlenmişti. Taktik teçhizatlı kadın ve erkekler hacizli araçlarından inerek bizim Bronco ile mavi minibüsün arasında durdular.

SWAT'ın ellerinde silahlarla minibüse doğru ilerleyişini izledim. Ekipten biri bir kamyonun kaputuna yaslandı ve 40 mm'lik bir bomba atarı destekledi. Mavi minibüse nişan aldı.

Ateş etti.

Bir biber gazı bombası on metre ilerledi, minibüsün yan camlarından birini delip geçti ve arka duvara isabet etti.

Minibüsün içindeki yaşam kalitesi cehenneme dönmek üzereydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

El bombası patladığında refleks olarak **eğildim** ve doğrulduğumda her şey hareket halindeydi.

Maskeli taktik ekip minibüse doğru ilerledi. Arka kargo kapıları patlayarak açıldı ve genç bir kadının kıvranan figürü dışarı yuvarlandı. Kadını hantal dış giysiler içinde çılgılık atan bir adam takip etti.

İkisi de yere düşmüş, yanan gazdan kör olmuş, mukoza zarları iltihaplanmış ve boğuluyormuş gibi hissetmişlerdi. Bu ikisi Briggs ve Rafferty olmalıydı. Ayağa kalkmaya çalışmalarını izledim ama hiç şansları yoktu. Arazi tipi bir itfaiye aracı arazi lastiklerinin üzerinde ilerledi ve bir SWAT komandosu tazyikli suyu çifte doğrultarak onları asfalta yapıştırdı.

Covington'ın "Başla" demesi üzerine Conklin ve ben Bronco'dan dışarı fırladık, ben spor çantasıyla, Conklin ise uluyan, yerde kıvranan deneklerimizi kelepçeleme taktik ekibinin arasından bize bir yol açtı.

SWAT ekibinin arasından geçerken Conklin, "Bize biraz yer lazım," dedi. Olay yerine bu yüzden gitmiştik: Bu iki iti cezalandırma operasyonundan kurtarmak, onlarla arkadaş olmak ve konuşmalarını sağlamak için.

Elleri kelepçeli olan ve acı içinde bir o yana bir bu yana yuvarlanan Rafferty'nin yanına çömeldim. Spor çantasını yanına bıraktım ve ona yakında iyileşeceğini söyledim. Bir bez parçasına soğuk su döküp yüzünü sildikten sonra şişedeki suyu doğrudan gözlerine döktüm.

Sadece birkaç metre ötede Conklin de Briggs'e aynısını yapıyordu.

Rafferty'ye dedim ki, "Megan, ben Çavuş Lindsay Boxer. Minibüste ceketin var mı? Seni buradan çıkaracağım."

Beni duyup duymadığına ya da anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Minibüsün içindeki her şey biber gazına maruz kalacaktı ama arama izni beklemeden minibüse birini göndermek için ondan izin istedim. Belki de

Loman'ın iletişim numarası bir duvarda yazılı olabilir. Ya da belki bir cep telefonunda bir harita olurdu. Daha önce de olmuştu. Ya da şöyle güzel olurdu: Buzdolabının kapısına yapıştırılmış, Loman'ın şu anki konumunu gösteren bir not.

"Ne?" dedi.

"Cekete ya da çantanıza ihtiyacınız var mı? Size minibüsten bir şey getirebilir miyiz?"

İnledi. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Biber gazı üzerime yayıldı. Gözyaşları geldi.

"Biliyorum. Biliyorum, Megan. Seni karakola geri götürelim, orada sana kuru giysiler bulalım."

Ona su şişesinin kalanını uzattım. Suyu aldı, höpürdeterek içti ve sonra pantolonuma ve ayakkabılarıma kustu.

"Sorun yok," dedim. "Sorun yok. Şimdi kalkmana yardım edeceğim." Tekrar kasıldı.

Üniformalı bir memur Rafferty'nin ayağa kalkmasına ve bir cipin arkasına binmesine yardım etti.

Conklin'e "Salonda buluşalım." diye bağırdım. Ben ön koltuğa yerleştim, şüphelilerim arkada çömelmişlerdi. Megan Rafferty için gün iyi geçmiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

Koridorun sonundaki tuvaleti **kullandım** ve yüzümdeki, kollarımdaki ve gövdemın üst kısmındaki biber gazı kalıntılarını yıkadım. Kağıt havlularla kurulandım, tişörtümü ve rüzgarlığımı poşetledim ve dolabımda sakladığım eşofman ve pantolonu giydim.

Nemliydim ve saçlarımdan hâlâ biber gazı kokusu geliyordu ama şu anda yapacak bir şey yoktu. Masama gittim ve Joe'yu aradım.

Kızgındı, bunu söyleyebilirim.

"Arabayı geri aldım," dedi, gece henüz yeni başlamışken Harriet Caddesi'nde bıraktığım komadaki Explorer'ımdan bahsederek. Ona içtenlikle teşekkür ettim ve o da benim üzerimden konuştu.

"Oto tamircisinin arabayı atlatıp Lake Street'e götürmesi iki yüz yirmi dokuz dolara mal oldu."

Telefona doğru iç çektim.

"Yapma bunu, Lindsay," dedi kocam. "Burada mağdur olan taraf benim. Bu arada Bayan Rose'un kızı aradı. SFO'ya gitmek için kırmızı gözle uçacakmış. Sabah onu ben alacağım. Annesinin dairesinin anahtarları nerede?"

"Mikrodalgaın yanındaki dolabın içinde bir kancada. Üzgünüm, Joe, ama biraz merhametli ol, olur mu? Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Sen istiyor musun?"

Homurdandı, sonra dedi ki, "Yarın Noel Arifesi. Bu gece için çıkış yapsan nasıl olur? Seni eve bırakacak bir üniformalı bul. Ayrılırsan kovulacağını mı düşünüyorsun? Çünkü böyle bir şey olmayacak, ama olsaydı da çok kötü olmazdı."

"Artık gitmem gerekiyor," dedim. "Kutuda bir şüpheli beni bekliyor."

"Konuşmamız gerek," dedi bana.

"Tamam," dedim. "Sadece şimdi değil."

Gözlerim şişmişti, cildim yanıyordu ve SFPD eşofmanlarımın altında iç çamaşırım tazyikli sudan dolayı hala ıslaktı. Ve şimdi kocam bana kızgındı.

Öfkesinde haklıydı.

Ama yine de bu benim için parkta ördeklere ekmek attığım bir gün olmamıştı.

İpuçları ve ipuçları bizi hiçliğin kara deliklerine çekiyordu. Ve yine de Loman hala oralarda bir yerdeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Kahveyi kâğıt bardaklara doldurdum ve Megan Rafferty'nin, yine polis departmanının eşofmanlarını giymiş, kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş hıçkıra hıçkıra ağladığı Mülakat 2'ye geri döndüm.

Kontrol ettim ve tavanın köşesindeki kameranın hâlâ kayıta olduğunu gördüm. Masadan bir sandalye çektim ve oturdum.

Dedim ki, "Hey, Megan. Buraya bak."

Başını kaldırdı, önüne koyduğum kahve kabını gördü ve kapağını açtı. "Teşekkürler," dedi. "Eve ne zaman gidebilirim?"

Koridorun karşısında Rich Conklin, Corey Briggs olarak bilinen, küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısı ve muhtemelen gizemli Loman'ın ekibinin bir parçası olan çöplük yığınıyla konuşuyordu.

Conklin'in Briggs'e karşı bir kozu vardı.

Üzerinde ve minibüsünde uyuşturucu ve ruhsatsız silahlar bulunmuştu. Conklin'in işbirliği ve işe yarar bilgi karşılığında savcıyla bir anlaşma yapması mümkündü. Deneyeceğine söz verebilirdi.

Burada, Mülakat 2'de, yirmi iki yaşında bir uyuşturucu bağımlısından, ailesinin hayallerini ve kendi geleceğini mahvettiğine şüphe olmayan eski bir üniversite kızından bilgi almaya çalışıyordum. Ama yine de onun için umut vardı. Minibüs erkek arkadaşına aitti. Silahlı değildi ve onu getirdiğimizde üzerinde uyuşturucu yoktu. Aksini kanıtlayacak bir şey bulmadığımız sürece, hiçbir suç işlememişti.

Eğer tehlikeli bir suçluyu yakalamamıza yardım ederse, belki de SFPD ile olan çatışmasını hayatını yeniden gözden geçirmek ve temizlenmek için kullanabilirdi. Düşüncemin temenni olduğunu biliyordum ama onun için üzülüyordum.

Megan, "Corey bana bir telefon beklediğinden başka bir şey söylemedi," dedi.

"Kimden?"

"Söylemedi. Bana hiçbir şey söylemedi, Çavuş, yemin ederim. Lütfen bana inanın."

Dedim ki, "Onunla yaşıyorsun. Minibüste silahları ve yasadışı maddeleri vardı. Neden minibüste kalıyordun Megan? İkiniz sadece birkaç blok ötede yaşıyorsunuz. Sana gerçekten yardım etmek istiyorum ama bu hiç mantıklı değil."

"Corey beni koruyordu."

"Tam olarak neyden?"

Omuz silkti. Gözyaşları döküldü. Sırtını sıvazladım. Dedi ki, "Hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen artık eve gitmeme izin verin."

"Korkarım bir süre bizimle kalmak zorundasınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni maddi tanık olarak tutuyoruz. İyi tarafından bak, duş alabilecek ve biraz uyuyabileceksin."

"Peki bir avukatla konuşabilir miyim?"

Tekrar iç çektim. Bir duş ve uyku bana oldukça iyi geldi. "Elbette.

Sadece ona tutuklu olmadığını söylemeyi unutma." "Çöküyorum,

Çavuş. Her yerim ağrıyor."

"Megan, onu neden koruyorsun? O bilinen bir suçlu. Katil olarak etiketlendi. Kendini düşünüp polise yardım eder misin ve bize Loman'ı nerede bulacağımızı söyler misin?"

"Kim olduğunu bilmiyorum."

Onun arkadaşı ol. Arkadaşı ol, diye öğüt verdim kendime. "Sana biraz Advil getireyim," dedim.

İki görüşme odası arasındaki kısa koridora doğru yürüdüm ve Rich'i Teğmen Brady'nin yanında görmek için kapıyı arkamdan kapattım.

Ortağımın saçları ıslaktı. Kıyafetlerini değiştirmişti. Ve o ve iyi arkadaşımız kışlarıyla gülüyorlardı.

Bölüm 46

Şu anda Brady ve Conklin'in homurdanmalarını ve kıkırdamalarını izlemek, yağmurda kopmuş bir elektrik hattını yakalamak gibi bir şeydi. İçimde beklenmedik bir öfke dalgası oluştu.

Bu da neydi böyle? Üç gündür aralıksız çalışıyordum. Kaç saat uyuduğumu bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Ve ikisi iyi vakit geçiriyorlardı.

Görüşme 2'ye doğrudan bakan aynalı gözlem penceresine baktım.

Rafferty'yi sorgularken beni mi izliyorlardı? Bana gülüyorlar mıydı?

Dedim ki, "Şaka mı bu? Geçen Perşembe'den beri hiç gülmedim."

Conklin karşı pencereyi, Corey Briggs'i sorguya çektiği Mülakat 1'e bakan pencereyi işaret etti. Kekeleydi, hâlâ gülüyordu, sonunda eğlenmediğimi anlamıştı.

"Briggs, Megan'la birlikte depremi beklediklerini söyledi. Sonra Union Meydanı'na gideceklermiş..." Daha fazla çaresiz gülme.

Brady ekledi, "Butiklere saldıracaklardı. Minibüs onların kaçış arabasıydı."

Bir başka öfke sarsıntısı beni neredeyse yakıyordu. "Onlara inanıyor musun?"

"Hayır," dedi Brady ve Conklin hep bir ağızdan.

Dedim ki, "Brady, Rafferty'den bir şey öğrenemedim. Belki Müfettiş Charming onu öttürebilir. Ben eve gidiyorum. Sakın arama. Yazma. Benden bu kadar."

At kuyruğumdaki bandı çıkardım, tişörtü boynumdan çekip buharı dışarı attım ve Cinayet Masası'na doğru yürüdüm.

Kahretsin. Eğer beni eve bırakacak bir polis bulamazsam

Joe beni almaya geldi. Benimle konuşacağını sanmıyordum ve muhtemelen günlerce kızgın kalacaktı.

Koridordan manga odasına doğru yürürken Brady'nin bana seslendiğini duydum.

"Boksör. Bekle."

Onu görmezden gelip kapıyı zorladım ve Jacobi'ye doğru koştum. "Boxer," dedi. "Brady, Conklin-siz de. İşler boka sarmak üzere fan."

"Loman?" Brady ona sordu.

"Bingo," diye yanıtladı Jacobi. "Henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

Bölüm 47

Loman arkasına yaslandı kanepesi ve takdirle iç çekti.

Karısı Imogene burayı çok sevecekti. Lüks bir semtte harika bir apartman dairesiydi, yüksek tavanlı, iyi modern sanat eserleriyle idareli bir şekilde döşenmiş ve Dick'in beş saniyeden kısa bir sürede söktüğü harika bir güvenlik sistemi de dahil olmak üzere yüksek teknoloji ürünü her şeyle donatılmıştı.

Ama Imogene lüks için zorlamadı.

Onun olduğuna inandığı kocasını seviyordu - büyük mağazalara altın kolyeler satan ve geçimlerine yetecek kadar kazanan çalışkan bir adam. Kendi kendine gülümsedi. Hafta sonuna kadar Zürih'te, harika bir kiralık evde, sahte isimlerle yaşayacaklar ve hiçbir şey istemeyeceklerdi. Tam da planladığı gibi.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

Loman açık planlı mutfakta bulaşık makinesinin devir daimini dinledi. Yemek odasındaki masanın üzerinde bir şarap şişesi ve yarısı dolu bir kadeh vardı. Ve oturma odasında, güverteye açılan sürgülü cam kapıların yanında modern, yapay bir Noel ağacı duruyordu. Güzel bir düzen.

Loman gözlerini pijamalı ve mavi kadife bornozlu, bir koltuğa bantlanmış orta yaşlı adama çevirdi. Eski dostuna, "Arnie, Noel'de çocuklarını görmeye gitmeyi planlıyorsun, değil mi?" dedi.

Arnold Sloane cevap vermedi. Düşüncelerini düzenliyor gibi görünüyordu, belki de bir son dakika konuşmasının provasını yapıyordu. Loman mantıklı bir adamdı ama Arnie'nin ihaneti mazur gösterecek bir açıklama yapabileceğini düşünemiyordu. Derin bir yara açmıştı.

Loman ayağa kalktı ve Sloane'un yanına gitti, tıkaç olarak kullandıkları tişörtü Sloane'un boynuna doğru çekti ve "Arnie. Bak. "Arnie, bak.

Seni daha iyi anlamak için. Bunu neden yaptın? Neden bundan kurtulabileceğini düşündün ki? Yüz otuz bin benim için fazla değil. Ben olsam sana verirdim. Ama sahte bir e-posta adresi kullanıp, otoparka bırakmayı mı seçtin? Baştan bana şantaj yapmamalıydın. Ama sonra ne oldu? Sen olduğunu anlamayacağımı mı sandın? Cevap ver bana. Aklından ne geçiyordu?"

Sloane, "Neden bu maskaralığı yapıyorsun, Lomachenko? Bitir şu işi. Kabul ediyorum. Sen kazandın."

Loman'ın sağ kolu Dick Russell, Sloane'un evindeki ofisinden çıktı ve oturma odasına girdi. Mor lateks eldivenler giymiş, ayakkabılarının üzerine mikrofiber patikler geçirmiş ve saç filesi takmıştı. Elektronik bir aletle kasa üzerinde çalışıyordu.

Sehpanın üzerine dört deste bantlı banknot koydu ve "Bu yaklaşık iki yüz bin dolar eder Willy. İşte yerde bulduğum bir çanta.

-Bu da Milano'daki kasanın şifresi. Para koleksiyonuyla birlikte bir kutuda saklıyordu."

Loman, "Şifreyi masanın üzerinde bırak, Dick. Polislere düşünecekleri bir şey ver."

Russell sandalyesine bantlanmış adama seslendi. "Nasılsınız, Bay Sloane? Bay Loman'dan özür dileyecek misin?" "Cehenneme kadar yolun var, Dick."

"Çok orijinal," dedi Russell. "Ama bunu sana bedavaya vereceğim. Sende taşak var."

Loman Sloane'un ağzını tekrar kapattı. Başının üstünü okşadı ve "Merak etme. Yakında bitecek."

Loman, Arnold Sloane'u, Sloane lüks bir mücevher mağazası olan Milano'nun müdürü olmadan önce, ikisi de satış işindeyken tanıyordu. Arnie yılda sadece yüz elli bin dolar kazanıyordu ama kaymağını yiyordu. Ve Loman için bazı şeyler ayarlamıştı.

Sonra açgözlülük yaptı.

Union Square mağazasındaki malların toptan satış değeri herhangi bir günde ortalama on altı milyon civarındaydı ama kasanın şifresi elinde olsa bile Loman Milano'ya gitmeye niyetli değildi. Çok riskliydi.

Loman, Sloane'un biriktirdiği para için yeterince mutluydu. Çalışmaları ve sessizlikleri için parayı ekibine dağıtacak. Ve bu haneye tecavüz

polislerin aklını karıştırır ve onları meşgul ederdi.

Birkaç dakika içinde, Dick'le birlikte Arnie Sloane'un evinden ayrıldıktan sonra, Loman yeni telefonuna Dick'in aygıtlarından birini daha takacaktı. Hem sesini hem de baz istasyonuna giden sinyalleri gizleyecekti. Polise, bu adreste silah sesleri duyulduğuna dair bir ihbarda bulunacaktı.

O zamana kadar Russell'la birlikte hayatının son yedi yılı boyunca planladığı *gerçek* işe başlamış olacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 48

Loman kanepede arkasına yaslandı ve Russell'a, "Devam et dostum. Keyfini çıkar."

Russell gülümsedi. İnşaat işinde yıkımdan daha iyiydi ama bu deneyime açıktı. Cebinden katlanır bir bıçak çıkardı ve işe koyuldu.

Önce birkaç soyut tabloyu parçaladı ve aşk koltuğunun döşemesini açtı, sonra birkaç sanat eseri cam vazoyu toplayıp teker teker taş ocağın üzerine bıraktı. Ortılığı güzelce dağıttı. Dağınıklık en sevdiği şey değildi ama bu eğlenceliydi.

Sonra koridordan geçerek ana yatak odasına gitti, tüm çekmeceleri açtı ve bazı eşyaları yere fırlattı. Sonra Sloane'un güzel takım elbiselerini ve kravatlarını parçaladı, televizyonu şifonyerden indirdi. Bu, polise nedeni olan bir haneye tecavüz gibi görünecekti.

Loman müziğin sesini açmış, sürgülerden güvertenin bahçesine bakıyordu.

"Willy. Sırada ne var?"

Loman onunla yüzleşmek için döndü. Elinde bir 45'lik tutuyordu. Patronu ona silah doğrultuyordu.

Russell dondu kaldı, şoktan felç olmuştu. Kurşunun kafasından geçtiğini, yere düştüğünü ve Loman'ın vahşi tablolarından birinin parçası olduğunu hayal etti.

Böyle bir şey olmayacak.

Russell artık kendisine ihtiyaç duyulmayana kadar işe yaradığını biliyordu. Ama Loman'ın ona hâlâ ihtiyacı vardı. İhtiyacı yok muydu?

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Şaka yapmıyorum, Willy. *Deli* olma."

Loman'ın yüz ifadesini izledi. Rotayı tersine çevirmek

Loman. Loman silahın yerini değiştirdi ve kabzasını Russell'a uzattı.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin, Dick? Duygularımı incittin. Şimdi silahı al."

On adım ötede, Sloane koli bandına doğru hamle yaptı, koltuğu ileri geri salladı ve ağzından inledi.

Loman Russell'a tekrar "Al şunu" dedi.

Russell yeniden odaklandı, kendini kanlı bir ceset olarak görmekten Loman'ın ondan ne yapmasını istediğini anlamaya çalıştı. Hiç kimseyi vurmayı kabul etmemişti ama belli ki Loman'ın aklında bu vardı.

İşi bitirmezse Loman'ın onu vuracağını, Sloane'u hapse atacağını ve kapıdan çıkıp gideceğini anlamıştı. Russell'ın geceyi sağ salim atlatması, paraya çevirmesi ve kendi şartlarıyla ortadan kaybolması için en iyi şansı bu emre uymasına bağlıydı.

Loman kibarca sordu, "Bir sorun mu var, Dick?"

Russell dedi ki, "Anlaşmamız var Willy. Bir anlaşmamız var. Ben Bay İçerde'yim, unuttun mu?"

"Arnie'nin kışına girmeden olabileceğin kadar içeridesin. Sik. Bunu bir düşün. Sana güvenebilmemin tek yolu bu."

Russell'ın çok düşünmesine gerek yoktu.

Kendini silahı alıp Loman'ı vururken gördü ama bu düşüncüyü bastırdı. Loman onun sonsuza dek mutlu olma biletiydi. Loman olmadan, plansız bir adamdı.

Lanet olası Loman. Russell uzanıp silahı aldı, iki eliyle kavradı ve Sloane'un göğsüne nişan aldı. Sloane ağzındaki tıkaçtan sözsüz bir şekilde bağırdı.

"Ahhhhhhhhhhhhhh!"

Russell ateş etti.

Sloane yerinden sıçradı, neredeyse sandalyeyi devirecekti; bastırılmış silah sesinin yumuşak pufuna tezat, güçlü bir tepkiydi bu. Russell tekrar ateş etti ve Sloane'un vücudu sarsıldı. Üçüncü mermi gövdesine saplandığında ölmüştü. Seğirmedi.

Russell, Sloane'un gömleğindeki kurşun deliklerinin etrafında büyüyen kan lekelerine kısa bir süreliğine büyülenmiş gibi baktı.

Bunu o yapmıştı. O bir katildi.

Loman dedi ki, "İyi iş Dick. Ama üzerinde biraz kan var. Git Arnie'nin tişörtlerinden birini giy ve seninkini de yanımıza almayı unutma. Çabuk ol, tamam mı dostum? Gitmemiz gerek."

Loman tatmin olmuştu. Russell, Sloane'u öldürerek her şeyi
h a l l e t m i ş t i . Loman ellerini sertçe birbirine vurarak ortağının dikkatini
çektı.

"Uyan, Dick. Yüzyılın işı seni bekliyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 49

Conklin ve ben Jacobi'yi Caselli Caddesi'ne kadar takip ettik ve arkasından 22 numaranın önüne park ettik.

Kaldırım çoktan CSI ve adli tabip minibüsleri ve siyah-beyaz bir sürü ile dolmuştu. Kiraz ışıkları yanıp sönüyor ve araba telsizlerinin sesi Candlestick'teki kalabalığın tıslamasına benziyordu.

Arabadan indim ve yukarı baktım.

Öğleden sonra saat on birde bulutlar ayı ve yıldızları kapatmış, geriye dipsiz siyah bir gökyüzü bırakmıştı. Kıvrımlı, ağaçlarla çevrili bloğun yukarısında ve aşağısında, ren geyiği çim vinyetleri ve çatı dekoru parlıyordu.

Buna karşın, 22 numaralı Caselli'nin her penceresi olay yeri birimimizin halojen ışıklarıyla parlıyordu.

Kapının önünde duran üniformalı memur David Thompsett'ti, bir gün Cinayet Masası'na girmeyi uman parlak bir çocuktü. Onunla ilk tanıştığımda bana Conklin'i hatırlatmıştı.

Thompsett bana baktı ve bir an duraksadı.

"Çavuş. İyi misin?"

"Neden sordunuz?"

"Cidden mi? Arabanın bagajında uyuyormuş gibi görünüyorsun."

Güldüm, sesim kendi kulaklarıma biraz histerik geliyordu.

"Keşke," dedim ona. "Uyku uzak bir anı. Burada neyimiz var memur bey?"

Thompsett, Jacobi, Conklin ve benim için olay yerini yönetti.

"Kurban altmışlı yaşlarında beyaz bir adam, sandalyeye bantlanmış. Göğsüne üç el ateş edilmiş. Hâlâ orada."

"Kim aradı bunu?" Conklin ona sordu.

"İsimsiz ihbarcı 911'i aradı, silah sesleri duyduğunu ve

Tetikçi yaya olarak kaçmış. Onu Bay Loman olarak tanıdığını söyledi.

Thompsett, "İsmi APB'den biliyordum," dedi. "Ortağım ve ben olaya müdahale ettik ve ön kapıyı kapalı ama kilitsiz bulduk. Destek çağırdık ve içeri girdik. Hogan ve ben etrafa hızlıca bir göz attık ve kurbanın öldüğünden emin olmak için kontrol ettik. Olay Yeri İnceleme bir saat önce buraya geldi."

Thompsett kayıt defterini Jacobi'ye uzattı ve "Sizi görmek güzel, Şef. Nasılsınız?" dedi.

"Ateşlendi. Gitmeye hazırız."

Jacobi bizi içeri alırken ben de zaman çizelgesini hazırladım. Merkez 911 çağrısını Cinayet Masası'na yönlendirmişti. Conklin ve ben Rafferty ve Briggs ile görüşürken Jacobi çağrıyı almıştı.

Arayan kişi Loman'ı nasıl tanımıştı?

Kurban için Loman kimdi?

Thompsett, "Teğmen Hallows'u çağırayım." dedi.

CSI'nin gece vardiyası amiri Teğmen Gene Hallows'u aradı, o da bizi karşılamak için ön basamağa çıktı. Bizi hemen arkasından takip etmemiz konusunda uyardı. "İçerisi kan gölüne dönmüş. Ayaklarınıza dikkat edin. Hapşırmayın," dedi ve ayakkabı kılıflı patikleri ve lateks eldivenleri dağıttı.

Anladım. Onun suç mahallini bozma.

OceanofPDF.com

Bölüm 50

CSI'dan Teğmen Hallows bize yeni suç mahalli hakkında bilgi verirken **biz üç polis** fuayede duruyorduk.

"İlk izlenimim bunun profesyonellerin işi olduğu yönünde. Ölen adam Milano's Fine Jewelry'de mağaza müdürü olan Arnold Sloane. Sloane tek kişilik yemeğini bitirmiş ve kadehini doldurmuştur, tam o sırada kapı çalınır.

"Ya gözetleme deliğinden bakıyor ya da misafir bekliyor. Her halükarda, bu kişiyi ya da daha büyük olasılıkla kişileri tanıyor. İçeri giriyorlar ya da içeri itiyorlar, ona silah doğrultuyorlar, koli bandıyla sandalyeye bağlıyorlar, tişörtle ağzını kapatıyorlar. Sonra da odaları dolaşıyorlar."

"Soygun muydu?" diye sordum.

Hallows başını salladı. "Öyle görünüyor. Bay Sloane'u tehdit ettiler ve o da kasanın şifresini verdi. Çalışma odasındaki kasa alet ya da patlayıcı kullanılmadan açılmış. Ve biraz da gereksiz vandalizm var. Ya bizim yararımıza bir soygun sahnesi sahneliyorlar ya da kinlerini kusuyorlar. Eşyalarını parçalamışlar, resimlere bıçakla saldırmışlar ve kıyafetlerini kesmişler. Sanırım burada biraz sadizm var. Neler olduğunu biliyor. Belki de onu soyduktan sonra gitmeleri için dua ediyordur. Ya da ne? Ne olacağını biliyor. Onlarla pazarlık bile yapamıyor. Bu yüzden sandalyede oturuyor ve sonra gidip onu vuruyorlar."

Hallows sert bir ihtiyardır ama gördüklerinden rahatsız olmuştur. "Lanet psikopatlar." Başını iki yana salladı.

Hallows'un arkasından baktım ve döşemeli bir koltuğa bantlanmış, kafasına tişörtten yapılmış bir tıkaç bağlanmış yaşlı bir adamın cesedini gördüm. Pijamasında üç kurşun yarası kırmızıya boyanmıştı.

Hallows, "Mermi kovanları tetikçiler tarafından çıkarıldı. Dikkatli davranmışlar. Belki birkaç gün içinde sizin için bir şeyler bulabiliriz."

Jacobi, "Teşekkürler, Teğmen. Bizi gezdirebilir misiniz?"

Bir şokla fark ettim ki, bu cinayetin lanet olası önceliği bizdik. Bu bizim davamızdı. Benim ve Conklin'in.

Oturma odasını inceleyen teknisyenlerin yanından geçtik: planın eskizlerini yapıyorlar, kan sıçramalarının yanına işaretleyiciler koyuyorlar, fotoğraf çekiyorlar ve baskı alıyorlardı.

Hallows bizi yatak odasına götürdü ve dolaptaki boş kasayı ve kesilmiş giysileri gösterdi. Oturma odasına geri döndük, Hallows'un arkasından dikkatlice yürüdük, yakın mesafeden işlenmiş soğuk, profesyonel bir cinayetin dehşetini gördük.

Adli tıp teknisyenleri cesedi çıkarmak için geldiklerinde yoldan çekildik. Conklin, Jacobi ve ben tekrar karanlıkta dışarıda dururken Jacobi'ye sordum, "Diyelim ki ihbarcı yalan s ö y l e m i y o r , Sloane'un Loman'la bağlantısı var mı?"

Jacobi, "Belki de Loman bir şekilde Sloane'un kasasında milyonlar olabileceğini biliyordu," dedi.

Gerçekten mi? *Bu* Loman'ın büyük soygunu muydu?

Bir adam bir müzede, bir bankada ya da bir sanat galerisinde değil, Castro Bölgesi'ndeki on bir yüz metrekaarelik bir apartman dairesinde öldürülmüş ve soyulmuştu.

Eğer katiller geride adli değeri olan bir şey bırakmışlarsa, CSI onu bulacaktı. Cinayet dedektifliği SFPD'nin ilk işi olacaktı. Ama Conklin ve ben hâlâ Loman görev gücündeydik. Olay yerinin güvenliğini sağlamak için yardıma ihtiyacımız vardı.

Ortağımla konuştum ve Memur Thompsett'i kenara çektim. Birinci subay olarak, o ve ortağı adli tıp gelene kadar öncelikli olarak görev yapabilirlerdi.

"Dedektifler atanana kadar bu dava sizin, Memur Bey," dedim. "Birkaç üniforma hazırlayın ve mahalleyi tarayın. Her şeyin kaydını tutun. Bir ipucu bulursanız beni ya da Conklin'i arayın."

"Yapacağım, Çavuş."

Ekip arabasına bindim, Brady'yi aradım ve rapor verdim. Joe'yu aramayı düşündüm ama artık çok geçti. Yolcu tarafındaki cama yaslandım ve Chris Dietz'le ilgili bir rüyaya daldım. Altıncı kattaki uzun koridorda onunla karşı karşıyaydım ve iki elinde de birer TEC-9 vardı.

Silahım tutukluk yaptı.

Dietz ateş ederken benimle alay etti ve bunun sonunda olduğunu biliyordum. Anthony Otel'de ölüm.

İrkilerek uyandım.

Hala derin bir geceydi. Ekip arabasının içindeydim ve Conklin adımı söylüyordu.

"Sorun nedir?" Ona ters ters baktım.

"Gitme zamanı," dedi. "Üzgünüm, Linds. Gitmemiz gerekiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 51

Brady donuk gözlerle saatine baktı.

Bu doğru muydu? Bileğini salladı ve saatine tekrar baktı. Saniye ibresi hâlâ yüzün etrafında sarsıntılı bir şekilde ilerliyordu.

Gece yarısına üç dakika vardı.

Gözlerini kaldırdı ve ofisinin cam duvarları arasından ekip odasına baktı. Cinayet masasında başka kimse yoktu ve bu durum Hırsızlık, Ahlak, Narkotik ve Organize Suçlar için de geçerliydi.

Belediye Başkanı Caputo, muhbirin Loman'ın kendisini tehdit ettiğine dair ihbarını çok ciddiye almıştı. Varlığı vatandaşları tehlikeye atacağı için Toys for Tots Noel hediyesi dağıtımını iptal etmişti. Sonra Brady'nin istediği gibi ofisine gitmiş ve söylentilere konu olan Noel soygununu takip etmişti. Manipüle edilebildiği, tehdit edilebildiği için öfkeliydi ve "O piçi içeri tıktık. Parmaklıklar ardında ve silahlı koruma altında."

Evet, efendim. Brady de aynısını istedi.

Loman her kimse. Her neredeyse. Yakalanmalı ve tutulmalıydı. San Francisco'daki bütün polisler Loman'ı bulmak için çalışıyordu, *tekerleklerinizi döndürmek* için yeni bir deyim ortaya çıkardı. Şimdi *bir Loman çalışıyordu*.

Brady, masasının üzerinden bir gölge geçtiğinde Lindsay ile telefon görüşmesini henüz bitirmişti. Önce irkildi, sonra Çavuş Roger Bentley'in kapıda durduğunu gördü.

Brady, "Ne oldu Bentley?" diye tersledi.

Bentley sağlam bir polisti ama parlak bir polis değildi. Brady'nin ofisine girdi ve kendi boyunda ve kilosunda bir adam için yapılmamış bir sandalyeye oturdu.

Bentley dedi ki, "Çocuğum tatil için evde. Bilgisayar dersi alıyor.

San Jose State'te bilim."

Brady "Hı-hı" dedi. "*Lütfen*" diye düşündü. *Çocuğunun hayalet soygun teorisi olmasın.*

Bentley, "Declan bir... sanal sohbet odasında bazı bilgiler aldı" dedi.

"Uh-huh."

Brady'nin başı neredeyse boynundan çıkacakmış gibi dönüyordu. Bu kadar çok ihbarın hiçbir işe yaramadığını daha önce hiç duymamıştı. Bu arada, son birkaç saat içinde üç kişi vurulmuştu, yakında gerçekleşeceği söylenen bir silahlı soygunun iki olası suç ortağı vardı, belediye başkanı panik içindeydi ve şehirdeki tatil için şehri terk etme öngörüsüne sahip olmayan her polis Loman davasıydı.

SFPD duygusal, psikolojik ve fiziksel olarak ciddi şekilde tükenmişti ve bunu gösterecek hiçbir şeyleri yoktu.

Brady, "Bentley, sadede gelir misin lütfen?" dedi.

"Tamam, tamam. Ben bu sanal işlerden pek anlamam ama Declan bu işte çok iyidir. Soygunun bilgisayar yazılımıyla ilgili olduğunu söylüyor, BlackStar adlı bir şirket tarafından çok gizli laboratuarlarda üretilen yeni bir program gibi bir şey."

"Pek sağlam bir ipucu sayılmaz Bentley, ama teşekkürler."

Bentley, "Dedin ki... boş ver. İyi geceler, Lieu."

Kapıya doğru dört adım attı, sonra döndü ve "Lieu, Declan bu soygunun bir parçası olan adamın bir tür sistem analisti dehası olduğunu söylüyor. Oyun tahtalarında öldürüyor. Kendisine Alçak Adamın Beyni diyor."

"Seni anlamıyorum Bentley. Üç gündür uyumadım." "Alçak

Adam. Loman. Anladın mı?"

"Tamam. Şimdi anladım. Eve git Bentley ve Declan'a teşekkür ettiğimi söyle."

Brady'nin benzini bitmişti. Buzdolabında bir günlük biftekli sandviç olduğunu ve paketinin üzerinde adının yazılı olduğunu hatırladı.

Dinlenme odasına gitti, sandviçi ve açılmamış bir bira şişesini buldu - teşekkür ederim İsa- ve hepsini masasına geri getirdi.

Belki proteinden ya da karbonhidrattan kaynaklanıyordu ama sandviğin yarısına geldiğinde BlackStar ismi tiz ve uzak bir zil gibi çalmaya başladı. Brady sandalyesinde dik oturdu, faresini eline aldı ve

Anthony Otel'deki suç mahallindeki bilgisayar dosyaları.

Fotoğraflar çok sayıdaydı ve koridordan başlayarak kronolojik olarak sıralanmıştı. İlk çekimler kan sıçraması, işaretler, kurşun delikleri, kanlar içinde yatan ölü adam ve 6F'nin bir menteşeden sarkan kapısıydı. Sonraki fotoğraflar Chris Dietz'in cesedini çeşitli açılardan ve ardından Dietz'in kiraladığı beşiğin içini gösteriyordu.

Brady sabırsızlıkla yarısı yenmiş yemeklerin, açık dolabın, sehpanın üzerine dizilmiş elektronik eşyaların fotoğraflarını karıştırdı.

Küçük siyah kutuların işlevlerini anlayacak kadar elektronikten anlamıyordu ama ikisinin üzerindeki logoyu okuyabiliyordu. Şirketin adı ona yabancı gelmişti - ta ki Declan'ın babası beş dakika önce bu kelimeleri söyleyene kadar.

Aletler BlackStar VR tarafından yapılmıştır.

Bunun bir anlamı var mı? BlackStar. Alçak Adam'ın Beyni. Ne yapacağını şaşırmıştı. Jacobi ne yapardı?

Ona sorması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 52

Brady arayıp Loman davasında yeni bir bakış açısıyla çalışmasını istediğinde **Jacobi** anahtarını arabasının kontağına sokmuş, evini, yatağını ve kutsal uykusunu düşünüyordu.

Brady çalışıyorsa, Jacobi nasıl hayır diyebilirdi?

"Bir de bana sor," dedi Brady'ye.

Brady ona BlackStar'daki gelişmeler hakkında bilgi verdi ve Jacobi'yi beşinci kattaki rahat eski ofisinde çalışmaya davet etti. Jacobi arabasından indi ve alarmı kurdu. "Boxer'ın masasını kullanacağım. O aldırılmaz."

Cinayet masası gündüzleri kasvetliydi ama şu anda titreyen floresan ışıkları Jacobi'ye bu odada yüzlerce gece geç saatlere kadar cinayet davaları üzerinde çalıştığını hatırlatıyordu.

Brady ona bu yeni ipucuyla ilgili bildiği her şeyi anlattıktan sonra bile Jacobi hâlâ anlamamıştı. Çavuş Bentley'in çocuğu bir sohbet odasında olası bir ipucu bulmuştu; ekran adı *Loman*'a benzeyen bir video oyuncusu, bir bilgisayar şirketini hedef alan bir ekibin parçası olduğunu ima etmişti. Jacobi'ye göre isimsiz bir internet ipucunu takip etmek, içkili bir gecenin ardından karanlıkta yatağın altında gözlüğünü aramak gibiydi.

Gözlükleri bulma ihtimali daha yüksekti.

Jacobi, Boxer'ın sandalyesini ayarladı, huysuz eski Dell'ine şifresini yazdı ve BlackStar Sanal Gerçeklik'in web sitesini açtı.

BlackStar'ın özel bir şirket olduğunu, şirket merkezinin San Francisco'da bulunduğunu ve Presidio'daki modern bir kampüste birkaç bin çalışanı olduğunu öğrendi. Şirketin ayrıca dünya çapında düzinelerce üretim tesisi ve ofisi vardı. Jacobi sitede gezinirken BSVR'nin sofistike bilgisayar oyunları, kurumsal istihbarat ve siber güvenlik konularında uzmanlaştığını ve NASA ile ABD ordusunun başlıca müşterileri olduğunu öğrendi.

Bu ilginçti.

Jacobi masa telefonunu kendisine doğru çekti ve Brady'nin verdiği numaradan Bentley'nin oğlunu aradı. Declan Bentley on dokuz yaşında bir üniversite birinci sınıf öğrencisi ve video oyuncusuydu. Babasına göre, Jacobi'nin *bilgisayarla ilgili şeyler* başlığı altında topladığı çeşitli teknik alanlarda da bilgiliydi.

Jacobi kendi kendine mesajlaşmayı, GPS'ini programlamayı ve telefonundaki bazı uygulamalarla oynamayı öğrenmişti ama teknoloji zekasından çok uzaktı. AARP üyesiydi. Bu işler böyledir.

Declan'ın uyanık olacağını düşündü ve gerçekten de çocuk ikinci çalışta telefonunu açtı, "Konuş benimle," dedi.

"Declan, ben Warren Jacobi. Belki baban sana arayacağımı söylemiştir."

"Ah, doğru. Yardım etmekten mutluluk duyarım." "Mükemmel. Teşekkürler, Declan. Minnettarım."

Jacobi, Brady'nin ekip odasının her yerine bıraktığı sarı kağıtlardan birine çocuğun adını, saati ve tarihi yazdı.

"İşte anlaşma, Declan. Alçak Adam'ın Beyni ile sohbet odasındaki konuşman. Hatırladığın her şeyi anlat bana."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

24 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 53

Jacobi saatine **baktı**. 24 Aralık sabahının erken saatleriydi. Resmi olarak Noel arifesiydi ve şehrin dört bir yanında, her seviyeden ve her departmandan polisler erik hedeflerine dikilmiş, bir işin başlamasını bekliyorlardı.

Hiçbir şey masanın dışında değildi.

Eğer Alçak Adamın Beyni Loman'ın ekibinin bir parçasıysa, Declan Bentley'e yararlı bir şey sızdırmışsa, Jacobi bu bilgiyi PDQ'dan almak zorundaydı.

Çocuğa sordu: "Bu adam gerçekten de BlackStar VR'ı vurma planının bir parçası olduğunu mu söyledi? Ona inandın mı?"

Declan, "Evet, ona inandım. Beyin onun bir sistem analisti olduğunu söylüyor. Çok fazla çevrimiçi ve çok iyi bir oyuncu, bu yüzden zamanla benim gözümde biraz itibar kazandı."

"Hangi kelimeyi kullandı, Declan? *Vurmak mı? Rob?*

Saldırmak mı? "BlackStar'ın canını çok yakacağını söyledi."

"Sohbetin bir kopyasını kaydettin mi,

Declan?" "Bunu yapmak aklıma bile gelmedi."

Jacobi devam etti. "Bir şirkete 'dünya kadar zarar' vermekle neyi kastettiğini sordunuz mu?"

"Tabii. Dedim ki, 'Dostum. Bu da ne böyle?' dedim. Sadece güldü ve sonra 'Bunu okuyacaksın' gibi bir şey söyledi ve sonra *Lord of Klandar*'da bana zarar vereceğini söyledi - *bu* bir oyun ve odadan çıktı. Eğer babam Loman davası üzerinde çalıştığından bahsetmeseydi, bu iki ismi bir araya getiremezdim bile."

"Anlamama yardım et, Declan," dedi Jacobi. "Bu Low Man's Brain. Bu bir ekran adı, değil mi? Bir suç girişimine karıştığını söylüyor, bir suçlu olduğunu kabul ediyor ve kimsenin kim olduğunu bulamayacağından emin."

o mu?"

"Kimse yapamaz," dedi Declan. "Asla, mümkün değil. Beyin'in bir erkek mi yoksa bir cyborg mu ya da Hollanda'da yaşayan beş yaşında dahi bir kız mı olduğunu bilmiyorum."

Jacobi, "Tamam, tamam. BlackStar'ın neden bu suikastın hedefi olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Declan, "BSVR büyük ve kârlı bir şirket. Özel bir şirket. Yeni Intel gibiler. Belki de her türlü sisteme nüfuz edebilecek silahlandırılmış bir programları vardır. Bu mümkün. Oyunlarının hepsi savaşla ilgili. Ya da belki de Beyin sadece saçmalıklarla doludur."

"Tamam Declan, ihtimaller içinde boğuluyorum ve kesin bir şeye ihtiyacım var. BlackStar'ın kurucusu David Bavar adında bir adam. Görünüşe göre tipik bir teknoloji dehası, çok zengin, içine kapanık biri. Onun hakkında benim bilmediğim bir şey biliyor musun?"

"Şu anda Davos'ta. İsviçre'de." "Bunu nereden biliyorsun?" Jacobi sordu.

"Alpler'deki kayak gezisini yayınlıyor. Oldukça iyi. Siyah elmaslı bir yamaçtan aşağı inerken onun omuzlarında nasıl oturabileceğinizi göstermemi ister misiniz?"

Jacobi "Başka zaman" dedi. Çocuğa teşekkür etti ve telefonu kapatmadan önce ona mutlu Noeller diledi.

Az önce öğrendiği herhangi bir şey işe yaradı mı?

Loman, her kimse, büyük soygun işleri yapıyordu, ya da hikaye böyle devam ediyordu. Jacobi'nin anladığı kadarıyla, bir programı çalmak için silahlı ve maskeli bir ekip gerekmiyordu. Dijital hırsızlık internet üzerinden yapılabilirdi. Öyle değil mi?

Jacobi kaskatı kesilmiş yaşlı parmaklarıyla klavyeye geri döndü ve BlackStar'ın CEO'sunu mevcut tüm veri tabanlarında araştırdı. Onu BSVR'ye karşı patent ihlali nedeniyle açılan bir davayla ilgili bir mahkeme belgesinde buldu. BlackStar o davayı kazanmıştı.

Davos'ta kuşluk vakti olduğunu fark eden Jacobi telefon etti. Telefonun zil sesini dinledi ve tam Bavar'ın çoktan pislere çıkmış olması gerektiğine karar vermek üzereydi ki biri telefonu açtı.

Bölüm 54

Jacobi telefonu kulağına götürdü ve kendisini David Bavar'a, özel görevle emekli olan polis şefi olarak tanıttı.

Teknoloji milyarder Boxer'a dahili numarasını ve departmanın telefon numarasını verdi, böylece "SFPD, Cinayet Masası" diye cevaplanacak bir hattan geri arayabilecekti. Jacobi parmaklarını masaya vurdu, dinlenme odasından bir bardak çamur aldı ve tam telefon çaldığı sırada Boxer'ın masasına döndü.

"Şef Jacobi," dedi.

"Ah, bu David Bavar. Şimdi bana bunun ne hakkında olduğunu tekrar anlat."

Jacobi, geçmişinde destansı ölçekte büyük ve kanlı soygunlar yaptığı söylenen bir suçlunun BlackStar'ı hedef aldığını ve muhtemelen bu soygunun bu gece gerçekleşeceğini açıkladı.

Bavar güldüğünde Jacobi kendini gülünç hissetti. Bu onu kızdırdı.

Bir nefes aldı ve çoğu insanın bir yabancından böyle bir telefon aldıklarında şüpheyi yaklaşıyorlar fark etti. Yine de. Adama yardım etmeye çalışıyordu. Bavar ona bilginin kaynağını sorduğunda Jacobi kolay yolu seçti.

"Soruşturmamız devam ederken bunu tartışmam."

Bavar, "Peki sizce ne yapmalıyım? Zürih'te havaalanındayım ve yaklaşık sekiz saat boyunca iletişimde olamayacağım. Ondan sonra bana bu numaradan ulaşabilirsiniz. Ofislerim yılbaşına kadar resmi olarak kapalı. Biz siber güvenlik işindeyiz Şef Jacobi ve size garanti ederim ki kimse sistemlerimizi hacklemiyor. Eğer bir güvenlik açığımız olsaydı, bunu bilirdim."

"Bunun doğru olduğunu söyleyin Bay Bavar. Şirketinize zarar vermek isteyebilecek herhangi bir düşmanınız var mı?"

"Yüzlerce. Kimse bir gecede gelen başarıyı sevmez."

"Loman ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Bavar. "Loman kim ya da ne?"

Jacobi isteksizce bu yolu listesinden çıkardı ve yoluna devam etti.

"Bay Bavar, zırhlı araç ve kumarhane soygunları geçmişî olan profesyonel bir suçlunun zaman ayırmaya değer bulacağı değerli eşyalarınız var mı?"

"Ne gibi?"

"Siz söyleyin, Bay Bavar. Bu benim alanım değil. Elinizde son teknoloji ürünü bir alet, gizli bir bilgisayar korsanlığı programı ya da çok gizli hükümet planları gibi bir şey var mı?"

"Bir tür hırsızlıkta bulunabilecek, tanınabilecek ve çalınabilecek hiçbir şey yok. İşler o şekilde yürümüyor ama Presidio'daki şirket merkezimize gitmek isterseniz - orada saat kaç, gece yarısı mı?"

"Biraz sonra."

"Etrafa bir göz atmak istiyorsanız, devam edin."

David Bavar Jacobi'ye güvenlik şefinin adını ve numarasını verdikten sonra uçağına binmesi gerektiğini söyledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 55

Jacobi güvenlik görevlisi Ronald Wilkins'i **arayarak** onu yatağından kaldırdı. Jacobi özür diledi ve ardından sihirli sözcükleri kullandı: "David Bavar sizi aramamı istedi."

Wilkins, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Karargâhınıza bir göz atacağım. Sizinle ve gece güvenliğindeki adamınızla sohbet etmek."

Wilkins, "Bay Bavar'la konuşsam iyi olacak. Sizi sonra ararım." "Çabuk ol. Uçağı kalkmak üzere."

Jacobi sandalyesinde arkasına yaslandı ve uykuya daldı. Kısa süre sonra çalan bir telefonla uyandı. Telefonu açtı. Ses şöyle diyordu: "Ben Wilkins. Bana bir fotoğrafını gönder."

Jacobi tamam dedi. Ekip odasının fonunda bir selfie çekti ve ona baktı. Oldukça kötü bir fotoğraftı ama Wilkins'e gönderdi, birkaç saniye bekledikten sonra "Anladın mı?" diye sordu.

Wilkins, "Odak noktası dışında," dedi.

"Tanrım," dedi Jacobi. "Beyazım, saçlarım ağarmış. İki yüz kilo ağırlığındayım ve kırk yıldır polismişim gibi görünüyorum. Size gösterecek kimliğim var. Tamam mı?"

"Sizinle BlackStar'ın doğu otoparkında buluşabilirim. Bana bir saat ver."

Jacobi dedi ki, "Otuz dakika olsun. Güvenlik görevlisine söyle, senden başka kimseyi binaya almasın. Senden başka kimseyi. Beni anladın mı? Onu hemen ara. Plakasız bir araba kullanıyor olacağım. Gri Chevy sedan."

Wilkins "Tamam" dedi ve Jacobi de "Otoparkta görüşürüz" dedi.

Jacobi, saatin geç olmasına rağmen ekip odasının arka tarafındaki odasında çalışmakta olan Brady'yi aradı. Jacobi, Jackson Brady'yi birkaç yıl önce Miami Polisi'nden işe aldığı zamanı hatırlıyordu. İlk seferinde Brady, içinde kaçırılmış bir çocuk olan bir arabanın önünde durmuş ve

ona doğru geliyordu. Brady, sürücü ölene kadar ateş etmeye devam etti. O bir kazanandı. Harika bir işe alımdı. Jacobi, polis şefi olarak yerine Brady'yi önermişti. Brady henüz işi kabul edeceğini söylememiştir.

Brady telefonunu açtı ve Jacobi'yle konuşurken odanın öbür ucundan birbirlerine baktılar.

Brady, "Ne buldun?" dedi.

Jacobi, "BlackStar'ın şirket ofislerini kontrol etmek istiyorum. Birkaç yıllık bir ortağa ve yedek bir ekibe ihtiyacım var."

Brady, "Sizin için sadece bir canlı cesedim var, Şef," dedi.

"Boxer'ı arama. Onun işi bitti."

"Boxer değil," dedi Brady. "Beni kastediyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 56

Conklin, Cindy ile paylaştığı daireye girdi ve oturma odasının ışıklarını açtı.

Silah kemerini bir sandalyenin arkasına astı, oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarına masaj yaptı. Sonra sessizce koridorda yürüdü ve Cindy'nin bir melek gibi uyuduğu, kollarını kanat gibi açtığı, sarı buklelerinin sevimli yüzünü çerçevelediği yatak odasına girdi.

Onu uyandırmak istemedi. Ama uyuması gerekiyordu.

Oturma odasına döndü, vestiyerden yedek battaniye ve yastığı aldı, soyundu ve kanepeye uzanıp rahatladı. Karanlıkta gözlerini kırıştırdı, trafiği ve "Sessiz Gece" şarkısını söyleyen birkaç sarhoş adamı dinledi.

Derin bir iç çekti ve düşüncelerini kapatması için kendine öğüt verdi. Anladığı kadarıyla, beyninin uyuması için sıkılmış olması gerekiyordu. Beyni daha fazla tedirgin olamazdı.

Kendisini Jacobi, Lindsay ve Hallows ile birlikte Sloane'un fuayesinde durmuş, sandalyeye bantlanmış ve vurularak öldürülmüş yaşlı bir adama bakarken hayal etti.

Arkalarındaki ön kapı anahtarlı biri tarafından açılmıştı ya da daha büyük olasılıkla Sloane'un kendisi tarafından içeriden açılmıştı. Katillerini tanıyordu. Ya da onlara güvenmişti. Sloane'dan onları içeri almasını istemişlerdi ve o da almıştı. Neden?

Sloane'un kasası açıktı ve el tipi parmak izi okuyucusuna göre kasadaki tek parmak izi Sloane'a aitti. Kasayı katilleri için mi açmıştı?

Conklin, Sloane'un arkasında duran ve boynuna silah dayamış olan bir gölge görebiliyordu.

Kasa boşaltılmıştı. Eğer Sloane'un telefonu ve laptopu varsa,

çalınmışlardı. Mermi kovanları tetikçi tarafından alınmıştı. Olay yeri inceleme kurbanı ait olmayan birkaç parmak izi almış ve olay yerinde incelemiş, ancak suç veri tabanında hiçbir eşleşme bulunamamıştır.

Katil ya da katiller eldiven giymişti.

Evet. Birkaç sorum var: Bu bir soygun muydu ve cinayet bundan mı kaynaklandı? Yoksa bu bir cinayetti de soygun mu sahnelendi?

Ve burada birkaç soru daha vardı: Soyguncu katiller Loman ve bir ortağı mıydı? Yoksa Loman'ın Sloane'un evinden çıkarken görüldüğüne dair isimsiz ihbar kasıtlı bir yanlış yönlendirme miydi?

İhbar yanlış yönlendirmeyse, Loman'ı tanıyan ya da Loman için çalışan biri, hatta muhtemelen Loman'ın kendisi ihbar etmişti.

Neden?

Onlar büyük soygunlarını yaparken polisleri meşgul etmek için.

Conklin yüzünü kanepenin arkasına döndü, yastığı yumrukladı ve tekrar zihnini boşaltmaya çalıştı. Bir dakika sonra battaniyeyi attı, buzdolabından bir bira aldı ve yatak odasının kapısında durup Cindy'nin uyumasını izledi.

Eduardo Varela hakkındaki hikâyesi üzerinde harıl harıl çalışıyordu. Son teslim tarihi yarındı, Noel'den bir gün önce. Saatine baktı. Saat ikiyi beş geçiyordu, yani aslında bugün teslim edilmesi gerekiyordu. Onunla yazı hakkında konuşamamış ya da bu yazının veya göçmenler için Noel öyküsünün taslağını okuyamamıştı. Onun yazılarını göndermeden önce hep okurdu.

Onu çok özlemişti ve o tam buradaydı.

Rich birasını yudumladı, telefonunu eline aldı ve Jacobi'ye mesaj attı.

Ne yapıyorsun?

Brady ile BlkStar'ı kontrol edin.

Bir şey bulabildin mi? Conklin mesaj attı.

Çıkamaz sokak diye bir şey var mı? Biraz uyu. Sabah görüşürüz.

Conklin kanepeye geri döndü ve olayı tekrar zihninde evirip çevirdi. Eğer Sloane suikastı bir oyunsa, gerçek olay neydi? Eğer Sloane gerçekse, o zaman kasasındaki şey için öldürülmüştü. Sloane'un arkadaşlarını ve komşularını araştırmak bir ipucu ya da suikasta açılan bir pencere bulacak mıydı?

CSI ne rapor edecekti ve ne kadar beklemesi gerekecekti? Julian Lambert'i, de Young Müzesi'ni ve iki kişiyi birbirine bağlayan bir iplik var mıydı?

Hunters Point, BlackStarVR ve Arnold Sloane ile birlikte minibüste uyuşturucu mu kullanıyorlar?

Conklin bunu görmedi. Bir süre sonra beyni cevaplanamayan sorular arasında dönüp durmaktan yoruldu ve uykuya daldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 57

Yuki dizüstü bilgisayarıyla yatağına uzanmıştı. Saat gece yarısını geçiyordu, bu da Noel arifesinin bu gece olduğu anlamına geliyordu. Gecelik olarak Brady'nin tişörtlerinden birini giyiyordu ve onun evde olmamasına sinirlenmişti.

Noel için hiçbir plan yapmamışlardı, ne içeride ne de dışarıda arkadaşlarıyla yemek yemek için. Açılmamış kartlar ve paketlenmiş hediyeler sehpanın üzerinde duruyordu ama hâlâ bir ağaç yoktu.

Brady, Jacobi'nin yerine polis şefi olur ve diğer işlerini de yapmaya devam ederse hayatının İş'e ait olacağı konusunda onu uyarmıştı. Bu durumun geçici olması gerekiyordu ve Brady onu en iyi polis olmanın kendisine uygun olup olmadığını görmesi için cesaretlendirmişti. Sürekli çalışacağını fark etmemişti.

Yuki kendisine de kızgındı çünkü Cindy'nin Eduardo Varela'yı hapisten çıkarmak için giriştiği son mücadeleye kanmıştı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, arkadaşı Zac Jordan'ı Varela'nın davasını alması için kandırmıştı. Baskı ve daha fazla baskı.

Varela cinayetten on iki saat sonra tutuklandığında, polis barut kalıntısı-GSR-testi uygulamıştı. Eğer barut varsa, bu onun bir silahla ateş ettiğini kanıtlayacaktı.

Artık Yuki o testin sonuçlarını biliyordu.

Eduardo'nun ellerinde ya da kollarında hiç GSR bulunmamıştı. Üzerinde silah bulunmamıştı ve cinayet silahı da ele geçirilememişti.

Eduardo'yu cinayete ilişkilendiren tek şey, tutuklama kayıtları bulunan çete üyesi üç mahalle çocuğunun tanık ifadeleriydi. Eduardo cinayeti onlardan birinin işlediğine inanıyordu. O da Eduardo'ya inanıyordu.

Eduardo'nun avukatı Peter Bard, GSR testini neden sunmamıştı?

sonuçlarını yargıca anlatır mısın?

Bard neden sözde tanıkların itibarını sarsmamış ve onları suçlamamıştı?

Artık devam edebilecekleri bir şeyleri vardı. Yoğun programına rağmen Zac, Varela'ya sabah dokuzda bir ön duruşma ayarlamıştı ama Yuki, Eduardo'nun asıl avukatı Peter Bard'la konuşmak istiyordu.

Bu imkansız hale geliyordu. Bard'ın son çalıştığı yer kapanmıştı. Telefonuna cevap vermiyordu. Ona gönderdiği e-posta geri dönmüştü. Son iki yıl içinde Fiji'ye taşınmış olabilirdi. Tek bildiği, orada ölmüş olabileceğiydi.

Neden lanet telefonuna cevap vermedi?

Yuki hem Zac'e hem de Cindy'ye mesaj atarak onları temize çıkarabilecek kanıtlardan haberdar etti.

GSR testi negatif çıkmıştır ve mahkemede bundan hiç bahsedilmemiştir.

Telefonunu komodinin üzerine bıraktı ve zil çaldığında Yuki ekrana baktı. Brady.

Saatler önce evde olacağına söz vermişti. Konsantrasyonunu bozmak ve şimdi eve dönerken onunla uzun bir sohbete girmek istemiyordu.

Telefonu açtığında o sert *meşgulüm* sesi vardı. "Uyuyor musun?"

Brady sordu.

"Çalışıyorum," dedi.

"Tamam. Ben de. Jacobi ve ben Presidio'da devriye geziyoruz. Yakında evde oluruz."

"Uh-huh," dedi.

Brady'nin arabasının telsizinden sevk memurunun titrek sesini duydu.

"Gitmene izin vereceğim," dedi Yuki kocasına.

"Birazdan görüşürüz," dedi. "Sabah o ağacı almaya gideceğiz."

"Dikkatli ol," dedi.

Telefon öpücükleri havayı temizleyemeden telefonu kapattı ve Eduardo Varela'ya karşı yürüttüğü şüpheli davaya geri döndü.

Bölüm 58

Yuki ışıkları saat ikide söndürmüştü ve saat yedi buçukta uyandığında Brady'nin yatağın kendi tarafında ağır ağır uyuduğunu duydu ve hissetti.

Dün gece bayılmadan önce, Eduardo'ya hapisten çıkış kartı verebilecek bir bombayı ortaya çıkarmıştı. Ama bu keşfi bir deneme gezisine çıkarma şansı olmamıştı. Eğer mantığı hatalıysa, bu Eduardo Ekibi'nde patlayabilirdi.

Yuki Brady ile konuşmak istiyordu ama onu uyandıracak gücü kendinde bulamıyordu. Duş alırken, Zac'in tartışmayı nasıl sunacağını düşünerek bombayı gözden geçirdi.

Şimdi, mahkemenin toplanmasına sadece bir saat kala, kendinden şüphe etmeye başlamıştı. Yargıç Lauren Innello sert bir kanun ve düzen adamıydı. Bu onların lehine de aleyhine de işleyebilirdi. Bulduğu şey doğruysa, yargıcı Varela aleyhindeki davayı bozmaya ikna etmeye yetecek miydi?

Saat dokuza yirmi kala Yuki arabasının direksiyonundaydı ve insanların son dakika alışverişlerini yapmalarından kaynaklanan Noel öncesi trafik sıkışıklığında yol alıyordu. İyi bir sürücüydü ve hâkime yaklaşmanın en iyi yolunu düşünürken orta hızdan daha yüksek bir hızı idare ediyordu.

Savcı Anna Palermo'ydu. Yuki onu çok az tanıyordu. Anna makul biriye, Yuki'nin gördüklerini o da gördüyse, belki Yuki'yle birlikte bölge savcısının yanında yer almaya ve suçlamaları geri çekmeye ikna edilebilirdi.

Anna kabul ederse, yargıç da onlarla birlikte hareket edecekti.

Adalet Sarayı'nın karşısındaki park yeri doluydu ve Bryant Caddesi'nin iki tarafında da boş yer yoktu. Yuki salonun etrafında daireler çizdi ve hiçbir şey göremeyince daha uzağa gitti ve sonunda Dokuzuncu Cadde'deki bir kamera dükkanının önünde bir saatlik ücretli park yeri buldu.

Ceza alacaktı ama yapacak bir şey yoktu.

Yanındaki koltuktan bilgisayar çantasını aldı, emniyet kemerini açmak için mücadele etti ve arabasını kilitledi. Sonra yayalardan kaçarak ve kırmızı ışıkları görmezden gelerek Bryant'tan sola döndü, iki buçuk blok kuzeydoğuya doğru koştu ve hâlâ adliye merdivenlerine koşacak kadar rüzgârı vardı.

Adliyenin hemen içindeki güvenlik görevlisi ona şöyle bir baktı -gerçi Yuki gerçekten de yıpranmış görünüyordu- ama kimliğini kontrol edip çantasını ve dizüstü bilgisayarını manyetometreden geçirdikten sonra geçmesine izin verdi.

"Topuklu ayakkabıyla koşmamalısın," diye seslendi. "Karım..."

Adam cümlesini bitirmeden kadın menzil dışına çıkmıştı.

Asansörün kapısı ikide açıldı ve Yuki önünde duran çelimsiz yaşlı adamın kabinden çıkmasını beklemek için kendini zorladı.

Sonra elinde kimliğiyle mermer koridordan aşağı uçtu. Mahkeme salonu 21'in büyük ahşap kapıları kapalıydı ama mahkeme görevlisi Yuki'nin yüzündeki ifadeyi görünce onu içeri almaya ikna oldu.

Yargıç Innello'nun mahkemesi oturumdaydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 59

Cindy 21 numaralı duruşma salonunun arka sırasında oturmuş, Varela hikâyesinin girişini kafasında yazıyordu.

Önce ortamı hazırlayacaktı.

Eduardo Varela, oto tamirhanesinde geçirdiği günün yorgunluğuyla, karısı ve çocuklarıyla sıcak bir akşam yemeği yemek için eve gelmiştir. Üniformasını giyer, ütülenmiş beyaz gömleğinin göğüs cebinde adı yazılıdır. Ama marketteki gece vardiyası için erkencidir. Bartlett Caddesi boyunca park ettiği arabasının direksiyonuna geçerek koltuğu yatırır ve irkilerek uyanana kadar uyuklar. Korkmuştur. Silah sesleri duyulmuştur, hem de yakınlardaki biri tarafından.

Tamam, olur. Bu işe yarayabilir. Ama Cindy terliyordu.

Araştırmacı bir suç muhabiriydi. Çalışmaları kurgu gibi okunuyordu ama gazetecilik etiği ve ilkelerine sağlam bir şekilde dayanıyordu. Profesyonel. Tarafsız. Sadece gerçekler. Gerçekler kontrol edildi.

Cindy Eduardo için iyi bir sonuç istiyordu ama bugün işler onun için kötü giderse, Cindy bir Noel trajedisi yazmak zorunda kalacaktı.

Daha önce, salon dolduğunda, Cindy mahkeme salonunun ön sıralarına doğru ilerlemiş ve Eduardo'yla ilk kez karşılaşmıştı. Onun özgür bir adam olarak çekilmiş birçok fotoğrafını görmüştü ve şimdi ne kadar küçülmüş ve solgun olduğunu, kırk yaşından çok daha yaşlı görüldüğünü görünce şok olmuştu.

Eduardo'ya kim olduğunu söylediğinde gözleri doldu.

Cindy ona sarıldı, sonra koltuğun üzerinden uzanıp sevgili eşi Maria'ya ve babalarının arkasında oturan üç genç çocuğuna sarıldı. Ve Zac Jordan'ın elini sıkarak ona iyi şanslar diledi.

Arka sıradaki koltuğuna döndükten sonra Henry Tyler'a mesaj attı.

gazetesinin genel yayın yönetmenine, işinin başında olduğunu ve dava düşer düşmez kendisini uyaracağını söyledi.

Tyler mesaj *attı, her zaman iyimserdir.*

Gülen bir yüzle cevap verdi.

Tyler destekleyiciydi ve ona güveniyordu. Eduardo için iyi ya da kötü bir sonuç, bu hikayeyi sanki işi buna bağlıymış gibi yazmalı.

Bugün, Yargıç Lauren Innello hem iddia makamı hem de savunma avukatı tarafından özet olarak sunulan düzinelerce dava özetini dinleyecekti. Hafifletici veya ağırlaştırıcı sebepleri değerlendirecek ve mahkemeye çıkmaktan kaçınmak isteyen sanıklar için cezalar veya ricalar üzerinde pazarlık yapacaktı.

Eduardo kurtulacak mıydı? Evine mi gidecekti yoksa mahkemeyi beklemeye devam etmek için hapse geri mi dönecekti?

Cindy, birinin omzunu sarsmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. "Yuki!" dedi Cindy. "Ne oldu?"

Normalde, Yuki kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti, ama şu anda bir çamaşır kurutma makinesinin içinde birkaç tur atmış gibi görünüyordu. Parmağını dudaklarına götürdü ve Cindy'ye onunla mahkeme salonunun dışında konuşması gerektiğini işaret etti, sonra da Zac'i almaya gitti.

Cindy ceketini koltuğuna bıraktı ve mahkeme salonunun dışında Yuki ve Zac'i bekledi.

Ne olmuştu?

Aklına doğrudan hayal edebileceği en kötü şey geldi: cinayet silahı bulunmuştu, Eduardo adına kayıtlıydı ve silahın üzerinde onun parmak izleri vardı.

Cindy, Zac ve Yuki mahkeme salonunun dışındaki kalabalık koridorun bir köşesinde toplandıklarında Yuki, "Bunu buldum," dedi.

Çantasından bir belge çıkardı ve Zac'e gösterdi. Zac okuduktan sonra Yuki, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Zac, Eduardo'ya karşı cinayet suçlamalarını yönelten savcı yardımcısına atıfta bulunarak, "Palermo'yu da bu işe dahil etmeliyiz," dedi. "Ve Yargıç Innello'nun odasında onunla görüşmeliyiz."

Bölüm 60

Noel arifesinde saat altıdan **biraz önce** William Lomachenko, San Francisco Uluslararası Havaalanı'ndaki Dış Hatlar Terminali'nden içeri girdi. Üzerinde kırmızı ve yeşil renkli, göğsünde büyük bir Noel ağacı olan gösterişli bir Noel kazağı, kot pantolon, koşu ayakkabıları ve omzuna asılı bir taşıma çantası vardı.

Loman'ın başı açıktı ve bu ona tuhaf geliyordu. Yirmi beş yaşlarında saçları dökülmeye başladığından beri neredeyse sürekli şapka takıyordu. Birçok kel adam gibi o da sakal ve bıyık bırakmıştı.

Terminalin her yerinde kameralar vardı ve Loman buna güveniyordu. Tavandan sarkan yapılarla uzun tavan pencerelerine bakarken girişin içindeki kameraya bir göz attı, sonra yoluna devam etti. Virgin Atlantic check-in kontuarının yanında bir başka sanat enstalasyonu daha vardı; *Stacking Stones (Üst Üste Yığılmış Taşlar)* adında, ayakları yere basan bir heykel.

Kameralar, cafcaflı Noel kazağı giyen adamın iyonize havadan derin bir nefes aldığını ve kendi rehberliğinde turuna devam ettiğini gösteriyordu. Telaşsız bir tempoda ilerliyor, çıkışları, yürüyen merdivenleri, tuvaletleri, kiralık araba kabinlerini, sol bagaj bölümünü kontrol ediyor, zaman öldüren başka bir gezgin gibi görünüyordu.

Sonunda, çoğu çaresiz son dakika müşterilerini yakalamak için ışıkları yanan, açık kapılardan hâlâ Noel müziği yayılan, cicili bicili ve cam süsleri cam vitrinlerdeki malların etrafına davetkâr bir şekilde dizilmiş dükkânlara doğru yöneldi.

Loman saati kontrol etti ve çantasının yan gözünden bir biniş kartına benzeyen bir şey çıkardı. Kartı inceledi, sonra da saati ve kapı numarasını iki kez kontrol ediyormuş gibi varış/kalkış panosuna baktı.

Hâlâ biraz zamanı vardı.

Loman perakende mağazalarının sırasını inceledi - kitapçı, hediyelik eşya dükkânı

dükkânı, şekerçi dükkânı, sanat galerisi, yüksek fiyatlı tuvalet malzemeleri butiği ve elektronik aletlerin harikalar diyarı Tech4U.

Bu oydu.

Tech4U dar ve derindi ve shrink ambalajlı kamera, telefon ve bilgisayar aksesuarlarıyla doluydu. Tezgâhın arkasındaki sarışın, dövmeli genç kadın, ona yeğenlerinden bahsederken ve onlara ne alması gerektiği konusunda tavsiye isterken dinleyecek kadar sıkılmıştı.

Birlikte bazı cihaz şarj aletleri ve oyunlar seçtiler ve Loman kızın bunları hediye paketi yapmasını bekledi. Kare köşeler yapmaktan, onları sıkıştırmaktan ve bantlamaktan hoşlanıyor gibiydi.

"Başka bir şey var mı?" "Hayır, böyle iyiyim," dedi Loman.

Hediyelerin parasını nakit olarak ödedi, kıza teşekkür etti ve erkekler tuvaletine yöneldi. Bir kabinin içinde, Loman gece çantasını açtı ve bir çift gri pantolon, düz lacivert pamuklu bir kazak, siyah bir şapka ve kırmızı çerçeveli bir gözlük çıkardı.

Sahte sakalını çıkardı, kıyafetlerini değiştirdi, havaalanında giydiklerini paketledi ve küçük hediyeleri çantasına yerleştirdi. Sonra erkekler tuvaletinden çıktı ve terminalden çıkıp döner kapılardan geçerek yolcu bırakma şeritlerine gitti.

Kurtuluş Ordusu'ndan bir Noel Baba hemen dışarıda, kaldırımında zilini çalıyordu. Loman çantasından cüzdanını çıkardı, bir teklik çıkardı ve su ısıtıcısının içine attı. Noel Baba ona teşekkür etti ve Loman şapkasının kenarına dokunduktan sonra yolun karşısına geçerek refüje çıktı.

Yedi yaşında gri bir Prius yanaştı ve Loman yolcu koltuğuna oturdu.

"Her şey yolunda mı Willy?" Russell sordu.

"Mükemmel. Her şey burada," dedi Loman, başının yan tarafına vurarak. "Bence Noel Baba bize çok iyi davranacak. Aslında, öyle olacağını biliyorum."

Beşinci Bölüm

25 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 61

Noel ağacı çok güzel görünüyordu.

Saat daha sabahın yedisiydi ama ben kocamın kollarında sekiz saat uyumuştum. Julie uykulu gözlerini ovuşturarak odasından çıktığında ikimiz de temizlenmiş ve giyinmiştik, elimizde sıcak kakao fincanlarıyla ağaç kenarındaydık.

"Noel Baba burada mıydı?"

"Tabii ki öyleydi," dedi Joe.

Kızımızın Kuzey Kutbu'ndan gelen nazik beyefendiye hâlâ inanıyor olması beni çok rahatlatmıştı. Bu sabah o konuşmayı yapmamıza gerek kalmadı.

Julie, Bay Claus için bıraktığımız kurabiye tabağını kontrol etmek için bir sandalyeye tırmandı. Joe ve benim birkaç dakika önce onları mideye indirdiğimizi bilmesine gerek yoktu.

Joe bana göz kırptı. Ben de ona sııttım, sonra Julie'yi kucağıma alıp ağaca geri götürdüm. Joe son dakika alışverişinde oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Julie için, Joe'nun New York'taki ailesi ve kız kardeşim, Julie'nin teyzesi Cat ve Half Moon Bay'de yaşayan kızları da dahil olmak üzere, aile ve arkadaş çevremizdeki herkesin fotoğraflarından oluşan bir fotoğraf albümü doldurmuştu.

Martha, Julie'den üzerinde ismi yazan yeni bir kase aldı ve Joe da benden bir kapuçino makinesi aldı. O ve ben Noel Baba'dan küçük ikramlar ve yeni pijamalar aldık. Noel Baba Julie için oyuncaklar ve kıyafetler getirmişti-teşekkürler internet alışverişi-ve benim de onun için özel bir hediyem vardı.

Küçük, ağır kutuyu açtı, peçeteyi sıyırdı ve annemin yıllar önce bana verdiği küçük küreyi çıkardı.

Julie, "Benim için mi?" dedi.

"Önce Büyükanne Boxer'a, sonra bana aitti ve artık senin tatlım. Bak, işler böyle yürüyor."

Kar küresinin Batı Yakası versiyonuydu ve parıldayan kum ve minik deniz kabuklarıyla çevrili güzel bir denizyıldızı içeriyordu.

"Bunu yatağımın yanında sakladım ve her sabah uyanıldığında ucunu kaldırıp salladım ve yeni bir güne böyle başladım" dedim.

Julie denizyıldızı küresine saygıyla baktı. Onu eğip salladı ve kum kar gibi düştü.

"Bayıldım, anne."

Kucağıma tırmandı, bana sarıldı ve beni öptü; ben de ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Joe bizim bir fotoğrafımızı çekti, ben de Julie'nin yeni fotoğraf albümü için onun ve Julie'nin bir fotoğrafını çektim. Zil çaldı ve hepimiz ön kapıyı açtığımızda sevgili arkadaşımız, komşumuz ve dadımız Gloria Rose'u gördük. Ayakta duruyordu. Sırıtiyordu.

Neredeyse bağıracaktım, "Hastaneden çıkamazsın. Seni orada görmeye geliyoruz."

"Sadece bir GİA'ydı," dedi. "Temizim, kontrolden geçtim ve gitmeye hazırım." Kollarını havaya kaldırdı ve kapı girişinde döndü.

GİA'ları biliyordum, geçici iskemik atakları. Bunlar mini felçler gibiydi, beynin bazı bölümlerinde oksijen yoksunluğu atakları. Hastalar genellikle yirmi dört saat içinde hızla iyileşir ve GİA genellikle kalıcı bir hasar bırakmazdı. Ama bu bir uyarıydı. Başka bir felç, ciddi bir felç, onun geleceğinde olabilirdi. Gloria'yı dairenin içine çekip kollarıma aldım.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedim.

"Tek istediğim geçen yıl kadar iyi bir yıl daha geçirmektir," dedi. "Ve şimdi görünen o ki dileğim gerçekleşiyor." Parlayan gözlerini sildi. "Becky bir dakika içinde burada olacak. Arabayı park ediyor."

Becky biraz sonra elinde bir alışveriş torbasıyla geldi. "Hastanenin kermesini satın aldım," dedi bize.

Yapmıştı. Birdenbire Noel'in on iki gününe yetecek kadar pastamız oldu.

Joe Gloria'yı büyük sandalyesine oturttu, ben de sıcak kakao yaptım ve sonra

Julie daha fazla bekleyemedi. Bayan Rose'a çok fazla ambalaj kağıdı ve bantla sarılmış son dakika hediyemizi uzattı. Bayan Rose kâğıdı çekti ve zevkle soludu, sonra kabarık battaniyeyi salladı ve yüzünü kıvrımlara gömdü. "Sen çok tatlısın Julie-Bug. Tam da istediğim şey."

"Noel Baba'dan," dedi Julie, soğukkanlılıkla.

Herkes güldü.
Mükemmel bir Noel'di. Sadece mükemmel.
Hiçbir önsezi hissetmedim, bugün arabama atlayıp belaya doğru
g i d e c e ğ i m e dair hiçbir düşüncem yoktu.
Ve sonra, tabii ki, telefonum çaldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 62

Yuki Noel sabahı **uyandı**, yumuşak pamuk ve yastıklara sarılmıştı, çözülmekte olan bir rüyanın kalıntılarına tutunmaya çalışıyordu ve sonra yalnız olduğunu fark etti.

Brady eve gelmemişti.

Çılgınca endişelenmeye ya da kızmaya fırsat bulamadan, banyoda düşün çalıştığını duydu. Güzel.

Yuki bornozunu giyip mutfığa koştu ve Brady kapıdan içeri girdiğinde tabağında bir hediye, ocağın yanında çırpılmaya hazır yumurtalar ve masadaki koltuğuna otururken yüzünde bir gülümseme vardı. *Hâlâ ağaç yoktu.*

Brady onu sandalyesinden kaldırdı ve romantik bir öpücüğe daldırdı.

"Hey," dedi nefes nefese.

Adam onu tekrar öptü.

Bu kez adamın tamamen giyinik olduğunu ve görünüşe göre ona veda öpücüğü verdiğini fark etti.

"Bütün gece çalışıyor muydun?" diye sordu.

"Hemen yanında uyudum, sevgilim. Üşümüştün."

"Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Hey, sıcak bir kahvaltıya ne dersin?"

"Sadece kahve için zamanım var. Belki tost."

"Oturun," dedi Yuki. "Sana kahve, tost ve dün mahkemede olanlarla ilgili otuz saniyelik manşet haberi vereceğim. Siz de bana otuz saniyelik haberlerinizi vermekten çekinmeyin."

İri, sarışın, yakışıklı adam sırtıttı ve "Seni seviyorum, hayatım" dedi. Konuş benimle. Ama önce..."

Tabağındaki küçük paketi aldı ve salladı.

Yuki, "Mutlu Noeller, tatlım." dedi.

Onun kutuyu açıp hediyesini çıkarmasını izledi: altın bir kravat iğnesi, iş için biraz büyüktü ama çok hoşuna gitmişti. Döndürdü ve üzerine bir güneş ışığı vurdu.

"Buna bayıldım, Yuki. Ne büyük bir kravat bobu."

Ona teşekkür etti ve kravatını düzeltti. Kadın onun kendisine bir şey alacak zamanı olmadığını ama bunu telafi edeceğini söylemesini bekliyordu. Ama o, "Bu gece izinliyim, ne olursa olsun. Stanhope'un en üst katında bize bir oda ayırttım. Ne dersin?"

Yuki "Woweeee" diye bağırdı ve kendini Brady'nin kollarına attı; Brady ona sarıldı, onu öptü ve "Seni sonra arayacağım" dedi.

Teğmen Jackson Brady, altın kravat iğnesini takmış ama yumurta, tost ya da kahve yemeden ve Eduardo Varela'yı duymadan gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 63

Cindy yatak örtülerini yere atmıştı.

Richie yatağın ayakucundan battaniyeleri ve geceliğini aldı, kendini içeri soktu ve kollarını açtı. Hâlâ büyük ölçüde uyuyan Cindy ona doğru sokuldu.

Sırtını okşadı, onu sarıp sarmalayıp sıkarken çıkardığı küçük seslerin tadını çıkardı. "Uyu. Henüz kalkmana gerek yok," dedi ve yataktan kalkıp mutfığa doğru ilerledi.

Bugün Loman'da çalışacağını biliyordu. Yorgun düşmüştü, kan dökerek bir yere varamayan ipuçlarına harcanan zaman ve insan gücüne kızgındı.

Arnold Sloane'u düşündü, ağzı tikanıp korkutulduktan sonra vurularak öldürülen adamı.

Bunu kim yaptı?

Loman'ın Sloane'un evinden çıkarken görüldüğüne dair aldıkları isimsiz ihbarı tekrar düşündü. Tanrım. Sahte isimli olası bir katil için kör bir ihbar. Loman. Her kimse, her neyse, her neredeyse.

Okulda okuduğu *Satıcının Ölümü* adlı oyunu hatırladı. Ana karakter Willy Loman'dı. Sloane da üst düzey bir mücevher mağazasının müdürü olmadan önce bir satıcıydı. Sloane ölü satıcı mıydı? Sloane'un kasası Loman'ın büyük soygunu muydu?

Kahve makinesi önceden su ve kahve ile doldurulmuştu, bu yüzden Rich düğmeye bastı, tost makinesine birkaç donmuş waffle attı ve telefonunu kontrol etti.

Listenin ilk sırasında Brady'den tüm ekibe gönderilen ve bugünün görevlerini belirleyen bir e-posta vardı. Brady'nin e-postasını Lindsay'den gelen bir e-posta izledi: *Gözetlemedeyiz. 8'de görüşürüz.*

Ve Cindy'den ekli bir e-posta vardı.

Konu başlığı "*Sana söylemek için sabırsızlanıyorum*" idi.

Rich eki açtı. Bu Cindy'nin göçmenler için Noel öyküsüydü, şimdi başlığı "Tanrı Hep Bizimleydi" idi.

Waffle'ları kızdırırken hikayeyi okudu ve Cindy'nin yerinden edilmiş bu ailelere ne kadar yaklaştığına hayret etti. San Francisco'daki evlerinden binlerce kilometre uzakta bayram geleneklerini kutlamak için zorlukların üstesinden gelme isteklerini birkaç santimlik yazıyla aktarmıştı.

Makalenin sonunda "İki Yıl Hapiste Kaldıktan Sonra, Zillerin Çalmasıyla Bir Mucize Gerçekleşti" başlıklı bir kenar çubuğu vardı.

Cindy Rich'e Eduardo Varela hakkında, adamın komploya kurban gittiğine ikna edecek kadar çok şey anlatmış ve Cindy San Bruno Hapishanesi'nde masum bir adam bulmuştu.

Hikayesi her şeyi ortaya koydu.

İlk olarak, Varela'nın avukatı Peter Bard, savcıya Varela'ya karşı açılan davayı tamamen durdurabilecek çok önemli bir kanıt sunamamıştı. Ama dahası da vardı. Bard sarhoştı ve birçok müvekkiline gelmemişti ve Varela hapse atılıp yargılanmayı beklerken, Bard görevini kötüye kullanmaktan barodan ihraç edilmişti.

Dün Yargıç Innello, Varela aleyhindeki davayı delil yetersizliği nedeniyle reddetmiş ve mahkemeden özür dilemişti. ICE onu gözaltına almamıştı.

Cindy yazdı:

Dün gece Eduardo ve ailesi, Meryem ve Yusuf'un barınak arayışının kutlandığı ve canlandırıldığı Las Posadas adlı geçit törenine öncülük etti; bu törende yemek ve dua için komşuların evleri olan "hanlarda" duruldu. Piñatalar parçalandı. Bolca kahkaha ve mutlu gözyaşları vardı.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca Eduardo günde yirmi üç saat hücresinde tek başına oturdu. Pazartesi günü üç eski işverenin her birine gitmeyi ve işini geri istemeyi planlıyor. Sevdiklerinin geleceğini güvence altına almak için yapmak istediği çok şey var.

Eduardo'nun serbest bırakılmasından sonra Varela ailesinin bir fotoğrafı vardı. Cindy coşkulu bir grup kucaklaşmasının merkezindeydi.

Rich bir an durmak zorunda kaldı.

Ellerinin tersiyle gözlerini sildi ve Cindy'ye bir not gönderdi: *Harika iş çıkardın, Muhabir Kız. Seninle gurur duyuyorum. Ve seni seviyorum. Çok seviyorum. Çok seviyorum. Richie.*

Giyindi ve Lindsay'le birlikte Loman'ı araştıracakları Geary Sokağı'ndaki görev yerine doğru yola çıktı. Tekrar.

OceanofPDF.com

Bölüm 64

Imogene Lomachenko bir Noel bebeğiydi. Bugün onun günüydü.

Willy, Imogene, Imogene'in kardeşi Stan, karısı Gina ve iki çocukları gazlı şöminenin üzerindeki geniş ekran televizyonda *Goldfinger*'ı izlediler. Çoraplar asılmıştı. Ağaç ışıklarla parıltıyor ve doğum günü kartlarından oluşan bir çelenkle örtülüyordu.

Ocağın zamanlayıcısı öttü. Imogene rahat koltuğundan sıçradı ve "Umarım o büyük Butterball pişmiştir. Öyle olsa iyi olur."

Sonra kapı çaldı. On yaşındaki Gordo kapıya koştu ve bağırdı, "Bu Dr. Gadgets. Vay, vay, vay!"

Noel Baba şapkası takmış ve iki büyük kutuyu tutmuş olan Dick Russell büyük bir "Ho-ho-ho" ile odaya girdi. Çocuklar onu ağacın yanına götürdü, Willy Dick'in hediyelerini aldı ve Imogene ona şeker kamışı karıştırıcılı sıcak bir içecek getirdi. Willy'nin kayınvalidesiyle kısa bir sohbetten sonra Noel Baba çocuklara, "Yerlerinize, hazır olun... gidin. Hediyelerinizi açın."

Çocuklar hediyelere saldırdı, kağıtları yırttı ve kutuların üzerindeki resimleri görünce çılgılık attı.

"Dronlar! Dronlarımız var!"

Kadınlar çocuklara paltolarını ve atkılarını giydirdikten ve Dick onları yeni oyuncaklarıyla birlikte dışarı çıkardıktan sonra Willy üst kata, çalışma odası olarak kullandığı boş yatak odasına çıktı. Bir yandan futbol maçını izlerken, bir yandan da hayatının geri kalanının ilk gününün planını hazırladı.

Willy, Imogene'e bunun Lomachenkos'ların Avila Sokağı'ndaki son Noel'i olacağını henüz söylememişti. İkisini de koruyordu ve iş devam ederken ona endişelenecek bir şey vermek istemiyordu.

Yarın bu saatlerde arayacak ve sürpriz bir geziye çıktıklarını söyleyecekti.

ve onu havaalanında karşılaması gerektiğini söylerdi. *"Tatile çıkacak paramız yok Willy."* derdi.

Ona, *"Evet, yapabiliriz tatlım."* derdi. *Merak etme. Şimdi gitmen gerekiyor.*

Pasaportun bende. Birkaç parça mücevher getir. En sevdiklerini. Ona uçak için sadece bir gecelik çanta ve bir kazak almasının ne kadar önemli olduğunu anlatırdı. Kimseye bir şey söyleyemiyordu. Yani yan k o m ş u s u Valerie'ye, saçını yapan Carmen'e ya da

Özellikle de baldızı Gina'ya.

Imogene iyi bir eş ve ortaktı. Uçakta ona kendisini ne kadar çok sevdiğini ve bunca yıldır numune çantasını taşıyarak sadece geçinecek kadar kazandığı halde sadakati ve güveni için ne kadar minnettar olduğunu söylemeyi planlıyordu.

Ona b a ş ı n d a n beri altın yılları için planlar yaptığını söyleyecekti. Şimdi ona güvenmesi gerektiğini. Bunun kritik bir kavşak, hayatlarında bir dönüm noktası olduğunu.

Elbette paniğe kapılacak ve San Francisco'dan temelli ayrıldıklarını fark ettiğinde belki de çılgına dönecekti. Uçak iner inmez dönüş uçağına binmekle tehdit etme ihtimali vardı ama birinci sınıfta olay çıkarmayacaktı. Willy'nin sonsuza dek güneşli gökyüzünün resmini çizmek için yaklaşık sekiz saati olacaktı.

Ya da belki de ona tüm gerçeğı söyleyecekti - şimdi gitmezse yakalanacak, hüküm giyecek ve şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırılacaktı. Eğer onu bir daha görürse, bu pleksiglas bir levhanın arkasından olacaktı ve ölüm onları ayırana kadar da öyle olacaktı.

Bunu ona söylemek işe yaramazsa, içtenlikle onu incitmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Willy bu düşünceleri kovdu ve zihnini sakinleştirdi. Akıllı, dikkatli ve titiz davranmıştı. Her şey iyi olacaktı.

Yıpranmış kahverengi koltuktan kalktı ve pencereden Dick'in salıncağı ve kuş yemliklerini dronların yolundan çektiğı arka bahçeye baktı. Yeğenleri ve suç ortağı unutulmaz bir Noel geçiriyorlardı.

Zihninde bir resim çekti.

Sonra gitmeye hazırlandı.

Bölüm 65

Willy duvardan düğün fotoğraflarını **aldı** ve kasayı açtı.

On Krugerrand'lık kısa bir tüp ve havaalanında ihtiyaç duyacakları sahte belge paketini çıkardı. Kağıtları ve paraları çantasının içine, Sloane'un kasasındaki paranın yanına koydu. Kıvrılmış bir pantolon, uzun kollu bir gömlek, birkaç iç çamaşırı ve tuvalet çantasını da ekledikten sonra çantanın fermuarını kapattı.

Babasının masasına geri döndü ve parmaklarını masanın üstünde gezdirerek babasının baş harflerini nereye kazıdığının izini sürdü, bu yüzden oldukça iyi bir dayak yemişti. Sağ taraftaki dosya çekmecesinde notlar, kartlar ve hatıra eşyalarından oluşan bir kutu vardı. İçindekileri ezberlemek için göz gezdirdi, sonra yedek bir gözlük çıkardı ve çekmeceyi kapattı.

Aile fotoğraflarını ve şifrelerini içeren USB belleği Zürih'teki bankacısına postalamıştı. Avukatında kendi vasiyeti ve Imogene'in iki yıl önceki, her şeyi kardeşine ve ailesine bırakan vasiyeti vardı. Avukatına bazı yeraltı çevrelerinde aranan bir adam olduğunu söylemişti.

İz bırakmadan ortadan kaybolabileceğini.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, Phil? Aileme iyi bak.

Geçmişin düğmelerini ilikleyen Willy, zihnini önümüzdeki yirmi dört saate çevirdi.

O ve Dick aylardır yaklaşan işi planlıyorlardı. Geçen hafta boyunca ihbar hatlarını sahte ipuçlarıyla doldurmuşlar, polis departmanını münferit şiddet olayları ve daha kötüsünün geleceğine dair söylentilerle yormuşlardı. Bilinenler ve bilinmeyenler üzerinde çalışmışlardı. Hesapladıkları terör saldırısına esneklik katmışlardı, böylece başına buyrukları, beklenmedik kazaları ve olayları yönetebilecek ve hayalleri kadar büyük bir skor elde edebileceklerdi.

Bugün onların günüydü.

Loman üçüncü çeyreğin başında skor tabelasını kontrol ederken program yerel haberlerle kesildi. Bir polis, elinde mikrofonla rüzgarda savrulan kadına Fort Point açıklarındaki körfezin yakınına park edilmiş bir arabada bir ceset bulunduğunu söylüyordu.

Polis, "Kırk yaşlarında beyaz bir erkek, orta kilo ve boyda, orta uzunlukta koyu sarı saçlı. Bu adam yaklaşık üç ya da dört gündür ölü. Üzerinde kimlik yoktu. Kot pantolon, mavi ekose bir gömlek ve kırmızı bir ceket giyiyordu.

"Eğer izleyicileriniz arasında bu tanıma uyan kayıp bir kişi hakkında bilgisi olan varsa lütfen ihbar hattımızı arasın. Bu noktada söyleyebileceğim tek şey bu."

Loman televizyonu kapattı. Ölü adamın sahneye çıkma vakti gelmişti. Sorun değildi. Julian görevini tamamlamıştı. Loman aşağıdaki bahçede yer alan insansız hava aracı pistine bir kez daha baktı, Dick'in çocuklara elektronik kontrolleri ve aerodinamiği öğretmesini izledi.

Sonra kadınlara yardım etmek ve kuşu kesmek için aşağı indi.

OceanofPDF.com

Bölüm 66

Brady, de Young Müzesi'nin kuzeydoğusundaki JFK Drive'ın kenarına park edilmiş gözetleme aracının içinde oturuyordu.

Komuta merkezinin içi video ekranlarıyla kaplıydı ve yanında üç bilgisayar uzmanı hedefin içindeki ve çevresindeki devriye arabalarının kameralarından gelen canlı yayınları izliyordu.

Brady, de Young operasyonunu izlerken, kendisi gibi olası soygun hedeflerini gözleyen beş komutanla daha temas halindeydi. SFPD taktik ekipleri ve düzinelerce güvenlik şirketi, her ne şekilde olursa olsun, bir Loman saldırısına karşı hazır bekliyordu.

Brady, Loman ve ekibinin bu kadar çok polisin gözetimi altında gündüz vakti silahlı bir soygundan paçayı sıyrabileceklerini düşünemiyordu. Böyle bir şey olamazdı.

Her noktadan telefonlar geliyordu ve Brady onları cevaplıyor, hiçbir şeyin kıpırdamadığını, bir farenin bile olmadığını bildiriyordu. Ve sonra ekranda bir yüz belirdi. Bu Lindsay Boxer'dı, rozetini kameraya doğru tutuyordu, Rich Conklin arkasında, Stockton'da Geary'deki gözetleme aracının içinde duruyordu.

"Boxer. N'aber?" Brady web kamerasına konuştu.

"Az önce bir arabanın bagajından çıkarılan cesetten haberin var mı?" "Hayır, bilmiyorum. Bu ne hakkında?"

Telefonundaki bir morg fotoğrafını gösterdi. Julian Lambert'i tanıdı.

"Lambert, ha? ME ne diyor?"

"Cinayet. Ölüm nedeni iki kurşun, biri enseye, diğeri omurlardan birine. Kurşunlar Sloane'un cesedinden çıkarılanlarla aynı kalibrede."

"Lütfen bana silahın sistemde olduğunu söyleyin." "Üzgünüm. Hayır."

"Peki ya araba?"

"Şasi numarası 2005'te Baton Rouge, Louisiana'da bir hurdalıkta bulundu. Elimdeki tek şey bu, Lieu."

Brady, Boxer'a birazdan adli tıbbı arayacağını söyledi ve sonra acımasızca, "O adamın ölü bulunmasına şaşırmadım. Biz kuyruğumuzu kovalarken, Loman'ın bir oyun planı var. Sanırım kendisine karşı bilinen tek tanığı ortadan kaldırdı."

OceanofPDF.com

Bölüm 67

Conklin ve ben, Julian Lambert'in elinde bir çanta dolusu kemer ve kravat tutan yaşlı bir adamı devirdiği yerin yakınına park ettiğimiz plakasız arabamızın ön camından dışarı baktık.

Bu, bildiğimiz Loman olayının başlangıcıydı.

Lambert bize Marcus adında bir sokak insanının Loman adında bir adamın -adı, soyadı, sahte adı, bilmiyordu- Noel'de büyük bir soygun planladığını söylediğini duyduğunu anlatmıştı.

Onun doğrulanmamış ihbarı bizi Dietz'e götürdü ve iki gece nezarete kaldıktan sonra Lambert serbest bırakıldı ve kısa bir süre sonra da profesyonelce infaz edildi.

Lambert'in cesedinin morg fotoğrafları, bir arabanın bagajında cenin pozisyonunda yattığı için morarmış olduğunu gösteriyordu. Yakın mesafeden ensesine sıkılan kurşun, katiline sırtını dönecek kadar güvendiğini gösteriyordu.

Julian Lambert hakkındaki her şeyi hatırlıyordum; konuşma şeklini, söylediklerini, nasıl görüldüğünü -canlı canlı-.

Conklin sessizleştiğimi fark etti. "İyi misin, Linds?"

Kendi ruh halimi anlamaya çalışarak başımı salladım. "Garip ama onu tanıyormuşum gibi hissettim. Yani, küçük çaplı bir hırsızdı. Büyüleyici biriydi. Chris Dietz'le ilgili bize verdiği ipucu elimizdeki tek gerçek ipucuydu. Bizimle konuşması Lambert'ı Loman'ın ölüm listesine mi soktu? Bizimle konuştuğu için mi öldü? Bence öyle."

"Lindsay, adamı biz öldürmedik. Lütfen. Kendine işkence etme."

Konuşmaya ihtiyacım vardı. Gözlerimizi caddeden, yoğunlaşan trafikten, paltoları ve şapkalarıyla otellere girip çıkan, Union Meydanı'ndaki buz pateni pistine gidip gelen yayalardan, yükselen yapay ağacın yanından ayırmadık.

Dedim ki, "Rich, ne arıyoruz? Elimizde koca bir hiç yığınınına dönüşen bir sürü parça var."

O da kabul etti ve manzarayı seyrederken, Lambert'ten Dietz'e, daire içine alınmış haritadan de Young Müzesi'ne ve Loman ismini doğrulayan Dietz'in kız arkadaşı Dancy'ye giderek noktaları bir kez daha birleştirmeye çalıştık.

Ardından belediye başkanı tehdit edildi ve şehrin dört bir yanındaki muhbirler tanıdıkları polislere ipuçları verdi. Şu banka, şu sanat galerisi, San Francisco Darphanesi, hepsi olası hedefler olarak gösterildi.

Aslında Loman ya da iş hakkında hiçbir şey bilmeyen iki uyuşturucu satıcısını, kandırılmış ya da figüran olanları yakaladık. Tabii bir de kuyumcu müdürünün vahşice öldürülmesi ve Loman'ın binadan çıkarken görüldüğüne dair isimsiz bir ihbar vardı.

Bu bizi dün geceye getirdi, bir polisin oğlu sohbet odasında palavralar atarak Jacobi'ye büyük bir bilgisayar şirketini vurmak için olası bir plandan bahsetti. Rich ve ben arabada Union Meydanı'na bakarak oturduk ve bu konuşmanın üzerine kafa yorduk. Loman'ın bir ordusu ve hava koruması olmadığı sürece BlackStar VR'yi vurmanın mantıklı olmadığı sonucuna vardık.

Noel günüydü. Neredeyse tüm işletmeler gibi ofisler de kapalı olacaktı.

Suç işlenmeye hazır mıydı? Çoktan işlenmiş miydi?

Görünüşe göre belediye başkanımız böyle düşünmüyordu ve Loman hapse girene kadar korumalarını ya da SFPD'yi geri çağırmayacaktı.

Aynı zamanda, şehirdeki tüm polisler hayalet Loman'ın peşindeyken, Tenderloin'de ölümcül bir bıçaklama olayı, Marina'da bir bankamatiğe ateş açılması, Jackson'da araçla adam öldürme ya da düpedüz cinayet ve Bayview'de bir çocuğun ölümü ve eşinin komaya girmesiyle sonuçlanan bir aile içi tartışma yaşanmıştı.

Joe'ya sadece merhaba demek için telefon etmeyi düşünüyordum ki telsiz kanalımızdan merkez aradı. Mikrofonu aldım ve gündüz vardiyası memuru May Hess, "Çavuş, bir çağrıya cevap verebilir misiniz? Hatta Cheryl Sandler adında bir kadın var. Merhum Julian Lambert'in yakın arkadaşı olduğunu iddia ediyor."

"Onu bağlayın." Yeterince hızlı söyleyemedim.

Bölüm 68

Ağlamaklı bir kadın sesi , "Çavuş, ve Adli tabip sizinle konuşmamı söyledi. Ne yapmalıyım?"

Bir saat sonra Conklin ve ben Cheryl Sandler'la birlikte locadaydık. Uzun boylu, otuz yaşlarında ve güzeldi; platin sarısı saçları vardı, siyah bir elbise ve ceket giymişti; göz makyajı dağılmıştı. Bir restoranın hesabını ödemediği için tutuklanmıştı, ayrıca hırsızlık ve çaldığı malı nakit karşılığında iade etmekten sabıkası vardı.

O ve Lambert'in ortak noktaları küçük hırsızlıklardı.

Nerede yaşadığı ve çalıştığı hakkında rutin sorular sordum ve o boşlukları doldurduktan sonra bana Julian'dan bahsetti.

Harika bir ruhu vardı. Onu seviyordu. Beş gün önce, biz onu Geary'de yakalamadan önce, geceyi onun evinde birlikte geçirmişlerdi. Bize Lambert'in onu hapishaneden aradığını ve serbest bırakıldıktan sonra bir araya gelmek için plan yaptıklarını ama Lambert'in onu ektiğini söyledi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Hem de hiç. Evine gitmiş ve etrafa bakmış. En son oraya gittiğinden beri hiçbir şey bozulmamıştı. Onun için endişelenmekten delirmek üzereydi ama belki de polis onu başka bir yere götürmüştür diye düşündü. Belki de telefon kullanamıyordu.

Ve sonra, bu sabah, bir araba bagajından çıkarılan adamın cesediyle ilgili televizyon haberini görmüştü. Ekrandaki yardım hattını aramış ve ME'ye aktarılmıştı; Lambert'i morgdaki fotoğrafından teşhis etmişti.

Cheryl'in hikâyesi mantıklı görünüyordu. Anlaşılabilir bir şekilde perişan ve gergindi. Uyuşturucunun etkisinden çıkmaya çalıştığından şüpheleniyordum.

"*Bunu* asla ama asla beklemiyordum," dedi bize.

"Julian'ı son gördüğünde sana nasıl görünüyordu?" diye sordum. "Heyecanlı."

"Ne için heyecanlı?"

"Noel geliyordu ve..." Başını salladı, kollarını kendine doladı ve ağladı. "O en tatlı çocuktı. Hiç."

Conklin Cheryl'e bir kutu mendil uzattı ve "Sizinle bir dakika görüşebilir miyim, Çavuş?" dedi.

Conklin'le birlikte odadan çıktık ve aynalı gözlem penceresinin diğer tarafında yerimizi aldık. Genç kadın başını masaya koymuştu ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor gibiydi.

"BS ölçüm cihazın ne diyor?" diye sordu.

"Söylemek için çok erken," dedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer bu bir rolse, iyi bir rol. Ona biraz çay getireyim." "Döndüğünde, neden sen devralmıyorsun?"

Conklin'in kadınlarla arası iyidir. Aslında, bu konuda ünlüdür. Mülakat 1'e geri döndüm ve genç kadına Müfettiş Conklin'in hemen döneceğini söyledim.

Dedi ki, "Jules nasıl ölmüş olabilir? Bu nasıl oldu?" "Hadi anlamaya çalışalım." dedim.

Conklin kalçasıyla kapıya vurdu ve kâğıt kaplarda üç kişilik çayla içeri girdi. Çay poşetleri için temiz bir kül tablası buldu, bir tabak tatlandırıcı koydu ve Cheryl'in karşısındaki koltuğa oturdu.

"Size kişisel sorular sormak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bize yardım edebilecek tek kişi siz olabilirsiniz" dedi.

Başını salladı. Gözlerini sildi. "Yardım etmek istiyorum." Conklin, "Julian'ı ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık üç aydır birlikteyiz ama ben onu bir yıldır falan tanıyorum. Aynı barda takılıyorduk. Biraz bar muhabbeti yaptık, bilirsiniz. Flört ettik."

Conklin, "Herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında endişeli görünüyor muydu? Hiç tehdit edilmiş miydi?"

"Hayır, çılgınca olan da bu. Jules'u herkes severdi. Arkadaş canlısıydı. Komikti de. Ama sana kayıt dışı bir şey söyleyebilir miyim?"

Şu anda Richie'yle konuşuyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğini soruyordu. Tavandaki kamera kayıttaydı.

Conklin, "Elbette Cheryl. Devam et."

"Sanırım havaalanında büyük bir soygun olacak. ABD Gümrüğü ile ilgili bir şey."

"Bunu sana Julian mı söyledi? Gümrükleri o mu belirledi?"

"Sanırım gözcülük yapacaktı. Bana ekip şefinin büyük bir soyguncu olduğunu ve soğukkanlı olduğunu söyledi. Beni asıl korkutan ne biliyor musun? Jules'un tutuklandığında polisle konuştuğunu öğrenirse..."

Conklin hâlâ tüm dikkatini Cheryl Sandler'a veriyordu.

"Seni etkilemek için bir şeyler uydurmadığına emin misin?" diye sordu.

"O öyle biri değil."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Conklin ona sordu. "Patronun adını biliyor musun?"

Başını salladı. İkna olmamıştı.

Conklin, "Bize söylemenizde bir sakınca yok," dedi. "Bu adamla bir bağlantınız olmayacak.

Sana söz veriyorum."

Cheryl masaya doğru eğildi ve ortağına fısıldadı. Conklin dedi ki, "Anladım. Teşekkür ederim. Başka sorularımız olursa sizi ararım. Burada bekle, Cheryl. Seni eve bırakması için bir polis memuru çağıracağım."

"Bir polis arabasında görülmemeliyim," dedi.

"İşte numaram. Aklınıza bilmemiz gereken bir şey gelirse," dedi ve kartını uzatarak, "gece ya da gündüz arayın."

Kartı çantasına koydu ve burnunu sümkürdü. Richie,

"Sıkı dur. Sana bir taksi çağıracağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 69

Dick Russell, Dış Hatlar Terminali'nin dışındaki geliş şeridinde arabasını yavaşça sürerken aktif polis varlığını fark etti.

Kruvazörler taksi şeritlerinde oyalandı. Üniformalı memurlar kaldırım kenarındaki kontrol noktalarında durarak birbirleriyle konuşuyorlardı. Kimse yedi yaşındaki gri Prius'a bakmadı bile.

Öte yandan, bu "polislerin" bir kısmı Willy'nin maaş bordrosundaydı.

İleride hızlı bir hareket vardı: Willy koşarak caddeyi geçip kaldırıma çıkıyor ve onu selamlıyordu. Dick arabayı durdurdu ama ortağı yolcu koltuğuna otururken motoru çalıştırmaya devam etti.

Dick, "Sanırım sana sormalıyım: Yolculuk nasıldı?" Willy bir kahkaha atarak, "Kısa ve tatlı," dedi.

Dick Willy'yi bir saat önce bırakmış, sonra kısa süreli bir otoparka park etmiş ve ortağının sahayı son bir kez kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmasını beklemişti.

Willy, "Bir latte içtim ve biraz insanları izledim," dedi.

Her iki adam da gündelik iş kıyafetleri, spor ceketler ve kravatlar giymişlerdi. Willy'nin güneş gözlüğü ve fötr şapkası, Dick'in ise peruğu ve takma bıyığı vardı; bunlar güvenlik kayıtlarının incelenmesi halinde yüz tanıma yazılımını engelleyecek kadar iyiydi.

Ancak havaalanı, ailelerinin Noel'ine gitmek için mümkün olan son uçuşları yapan yolcularla dolup taşıyordu. Kimse onları izlemiyordu. Videoda göze çarpmazlardı.

Dick Willy'ye, "Hadi terminalin etrafında bir tur daha atalım. Hâlâ bolca vaktimiz var."

Willy, "Tabii. Gidelim." dedi.

Emniyet kemerini taktı, ardından kullan-at telefonuna bir numara tuşladı. Genç ve tatlı bir ses, "Merhaba, Bay Loman." dedi.

"Selam Cheryl. Nasıl geçti?"

"Naçizane fikrime göre, bence çok iyidim. Buna ben bile inanmaya başladım. Zavallı ben, Julian'ı böyle kaybettim. Kendim için üzıldüm."

Kadın güldü ve Willy, "Eminim seni severdi. Şimdi bana her şeyi anlat."

Cheryl her şeyi anlattı, yardım hattını nasıl aradığını, Julian'ı tutuklayan polislerden biri olan Çavuş Boxer ile nasıl konuştuğunu. Bay Loman'a Cinayet Masası sorgu odasında sorgulandığını ve ölen erkek arkadaşının ardından nasıl ağladığını anlattı.

"Havaalanı işini benden almalarına izin verdim," dedi. "Bunu tamamen yuttular Bay L."

"Peki neden sana inandıklarını düşünüyorsun?"

"Çünkü beni sorguya çekmediler. Beni tutmadılar. Bana yalan makinesi vermediler. Bana yeşil çay verdiler ve taksiyle eve bıraktılar. Ve davanın gidişatı hakkında beni bilgilendirecekler."

"Çok iyi, Cheryl. Seninle gurur duyuyorum."

Kıza, Posta Kutusu A.Ş.'de para paketinin bulunduğu kutunun anahtarını nerede bulabileceğini söyledi ve ona teşekkür etti.

"Kendinize dikkat edin Bay Loman," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın." "Ararım."

Onu bir daha asla görmeyecek ya da onunla konuşmayacaktı. Yirmi dört saat sonra Imogene'le birlikte, satın aldığı ve parasını ödediği isimleri kullanarak San Rafael Havaalanı'ndan uçuyor olacaktı. Bekleme süresi yoktu, pist aydınlatılmıştı ve yirmi dört saat açıktı; özel jetleri onları New York'a götürecek ve oradan da Zürih'e gideceklerdi.

Ama henüz havalanmamışlardı.

Willy planlama aşaması bittiği için memnundu. Listedeki her şey tamamlanmıştı ve şimdi karmaşık ve riskli olan uygulama aşamasına doğru geri sayım yapıyorlardı.

O ve Dick'in hâlâ yapacak çok işi vardı.

Bölüm 70

Brady'yi aradım ve Cheryl Sandler ile yaptığımız görüşme hakkında bilgi verirken arka planda polis telsizlerinin ciyakladığını duydum. Havaalanında gerçekleşecek bir suikastla ilgili bu belirsiz yeni ipucundan rahatsız olmuştu ve ben de onu anlıyordum.

"Şu lanet bahşişi doğrulayabilir misin?" diye tersledi.

"Hayır, ama Cheryl'i kontrol ettik ve söylediği kişi olduğunu gördük," dedim. "Küçük çaplı hırsızlıktan iki sabıkası var. Aslında bir terzi ve söylediği gibi Waller Caddesi'nde yaşıyor. Biraz zorlamayla Loman'ın adını verdi. Söylemeliyim ki, oldukça korkmuş görünüyordu."

Brady konuşmadı.

"Brady? Hâlâ orada mısın?"

Dedi ki, "Ben arama yaparım. SFO'ya gittiğinde bağlantıların olacak."

"Tamam. Yola çıkıyoruz."

Birkaç yıl öncesine kadar Cinayet Masası'nın amiriydim. Bu iş bana teğmen unvanı, ekmek kutusu büyüklüğünde bir ofis ve belediye başkanına ulaşabileceğim bir telefon hattı getirmişti ama kendimi daha yaşlı ve huysuz hissetmeme neden olmuştu. Beni yapmak istediğim şeyden - kötü adamları yakalamak ve evde ailemle vakit geçirmek - uzaklaştırdı.

Ben kenara çekildim ve Brady işi aldı. Onun için iyi oldu. Benim için de. Dürüst, takdire şayan, cesur, birinci sınıf bir patrondur. Hiç pişmanlık duymadım.

Şu anda bir gözetleme aracında mevcut bok fırtınasıyla ilgileniyordu ve yakında Belediye Başkanı Caputo'yu arayacak, ona en son doğrulanmamış Loman ihbarı hakkında bilgi verecek ve ondan fonları serbest bırakmasını ve hızlı bir şekilde yardım göndermesini isteyecekti.

Belediye başkanı Brady'ye istediğini verecekti elbette.

Ortağım ve ben SFO'ya ulaşmadan çok önce, SFPD Havaalanı Bürosu, İç Güvenlik ve Uluslararası Gelişler ve ABD Gümrükleri

yüksek alarında.

SFO güvenlik komuta merkezinde sahadaki her birey kameralarla izlenecek ve operasyonu yöneten ajanlar şüpheli kişilerle ilgili bilgileri havalimanı genelindeki gizli birimlere iletecektir.

Conklin ve benim tek yapmamız gereken, daha önce hiç görmediğimiz ve neye benzediği hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için teşhis edemeyeceğimiz Loman'ı bulmak ve kontrol altına almaktır. "Dedikleri gibi, kolay işler için büyük paralar ödemiyorlar," dedim.

"Hala büyük paralar için bekliyorum."

Gülümsedik ve sonra ekip odasından çıktık, dört kat merdiven indik ve Bryant Sokağı'na çıktık. Kaldırım kenarında boş, plakasız bir araba bulduk ve onu işaretledik. Günün akıp gittiğini hissediyordum ve aynı zamanda Anthony Otel'i'nin altıncı katındaki atış poligonu gözümün önüne geliyordu - sesler, kendi terimin kokusu. Conklin'in arabayı sürmek istemesine sevinmiştim.

Çelik yeleklerimizi giydik ve emniyet kemerlerimizi bağladık. Conklin motoru çalıştırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 71

Arabamız dur-kalk trafiğine girerken **lastik yaktık**. Işıkları ve sireni açtım, sonra telsiz odasını aradım ve Brady ve havaalanı polisiyle iletişim için özel bir kanal istedim.

"Sen mavi kanalsın, Çavuş," dendi bana.

Altıncı Cadde ile 280 Otoyolu'nun kesiştiği kavşağa geldiğimizde trafik bizi yavaşlattı. Richie direksiyonu kırdı, şerit atladı ve hızla ilerledi. Otoyoldan havaalanı bağlantı yoluna çıkana kadar araba tutmasıyla savaşıyor direksiyonu kavradım. Dakikalar sonra Dış Hatlar Terminali'nin yılbaşı ışık gösterisiyle parıltıya kapılan tabelasının altında durduk.

Camımı indirdim ve birkaç derin nefes aldım. Havaalanının kaldırım kenarı tatil günlerinde her zaman olduğu gibi kalabalık görünüyordu.

Yolcular bavulları ve aileleriyle birlikte taksilere ve kiralık arabalara bindiler ve indiler. Kameraların üzerlerinde olduğundan, bazı görevlilerin sivil polis olduğundan, bazı yol arkadaşlarının da aynı şekilde sivil giyimli kolluk kuvvetleri olduğundan ve hepsinin kablosuz iletişim cihazlarıyla terminalin zemin katının altındaki gözetleme merkezine bağlandığından habersiz bir şekilde çantalarını tekerlekli ve kambur bir şekilde havaalanı kontrolüne götürdüler.

Kocama veda öpücüğü verip vermediğimi hatırlamaya çalıştım. Evet, bıyık altından öptüğünü ve kapıda kışımı okşadığını hatırlıyordum. Ama Julie'yi ağacın altında Martha'ya sarılmış uyurken bırakmıştım. Julie'ye veda etmemiştim.

Conklin bana döndü. "Hazır mısın?"

Bir havaalanı polisi arabamızın önüne geldi, tavana vurdu ve kapımı bloke ederken bağırdı, "Aracınızı çekin. Buraya park edemezsiniz."

Boynumdaki zinciri çekiştirdim ve ona rozetimi göstererek, "Çavuş Boxer, Cinayet Masası. Kenara çekil."

Telsizden Brady'nin sesi geldi. "Conklin. Boxer. Havaalanı güvenliğinden Yüzbaşı Gerald Herz bu operasyona komuta ediyor. İyi şanslar."

Conklin istavroz çıkardı.

Yeleğimin ceketimin altında düz durup durmadığını kontrol ettim. Birlikte arabadan çıktık.

OceanofPDF.com

Bölüm 72

San Francisco'nun Uluslararası Terminali, cam ve çelikle çevrili yaklaşık iki milyon metrekarelik devasa bir yapıdır. Beş kat, iki yolcu salonu ve yirmi dört kapısı var ve saatte beş bin yolcu taşıyacak şekilde inşa edilmiş.

Caddeden girdikten sonra Conklin ve ben ana salonun en ucunda durduk ve salonu boydan boya kaplayan havaalanı mağazaları ve check-in kabinleri arasındaki birkaç futbol sahası uzunluğundaki mozaik döşemeden geçen yüzlerce yolcuya baktık.

Buraya daha önce de gelmiştik elbette ama bu kez bu devasa karınca yuvasında belirli bir karıncayı arıyorduk. O kişi elinde BEN LOMAN'IM yazılı bir tabela tutmadığı sürece, bizim ya da çukurdaki gözetleme ekibinden herhangi birinin şüphelimizi nasıl teşhis edebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bağlantımız olan SFPD havaalanı güvenliğinden Yüzbaşı Herz'i aradım. Telefonu açtığında ona yerimizi söyledim ve eşkalimizi verdim. Dedim ki, "Ben 1.80 boyunda, sarışınım. Ortağım daha uzun. SFPD şapkası ve rüzgarlık giyiyoruz."

Herz cevap verdi, "Tamam, güzel, sizi beklemem söylendi. Karşı salona doğru yürüyün, seyahat acentesini göreceksiniz."

Durduğumuz terminalin karşısındaki baş üstü panosunda krom harflerle AIRPORT TRAVEL AGENCY yazıyordu. Koyu mavi polis üniforması giymiş ve kasket takmış bir adam elini kaldırdı. Ben de benimkini kaldırdım.

Girişten ve biletleme duvarından geçiş yolunu geçtik.

Herz'in bizi seyahat acentesinin önünde beklediği yere kadar istasyonlar ve mağazalar. Yirmi beş ayak genişliğindeki girişe dikkat ettim, ortalama bir havaalanı mağazası büyüklüğündeydi. Uzun banko ön tarafa doğru dik bir açı yapıyordu ve bir taşıma bandı arka duvardaki bir açıklıktan geçerek arkadaki bagaj taşıma bölümüne gidiyordu. Ayrıca altı adet siyah naylondan oluşan bir yığın dikkatimi çekti.

Kontuarın önünde bavullar ve onları inceleyen iki üniformalı havaalanı polisi.

Herz sıırım gibiydi, bronzlaşmıştı ve çelik gibi bir el sıkışı vardı. Gözlerinin kenarlarında gülme çizgileri vardı ama bize bilgi verirken son derece ciddiye. Yirmi dört saat veya daha kısa süreli kısa süreli bagaj depolamanın sadece bu yerde mevcut olduğunu açıkladı. Bırakılan tüm bagajlar depoya kabul edilmeden önce x-ray cihazından geçiriliyordu.

Kaptan şöyle dedi: "Bu sabah kapının önünde bir çanta bulduk, kilitli değildi ve üzerinde kimlik etiketi yoktu. Çantanın içinde plastikle sarılmış kilolarca beyaz toz vardı. Herhangi bir şey olabilir; uyuşturucu, şarbon, talk pudrası, bilemiyorum."

Bir havaalanı terminaline herhangi bir şey sokmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Bilinmeyen beyaz toz. Yarı otomatik silahlar. Patlayıcılar. İnsanlar onları kontrol etmeye ya da güvenlikten geçirmeye çalışmadıkça çantalar x-ray cihazından geçirilmiyordu.

Herz devam etti. "Adli tıp az önce hepsini topladı. Depodaki tüm çantaları inceledik. Tehlikeli ya da özellikle değerli görünen bir şey yok. Her şey etiketlendi. Ama..."

Onu beklemeye çalıştım ama on saniye kadar sonra "Ama ne?" demek zorunda kaldım.

"Ama az önce havaalanı güvenliğine bir ihbar geldi, bir kadın HVAC sistemi üzerinden bir sinir gazı saldırısı olabileceğini söylüyordu. Operatör 'Lütfen tekrarlayın' dedi ve arayan kişi 'Loman kargo alanını hedef alıyor' dedi ve telefonu kapattı," dedi Herz. "Aramanın izini süremedik."

Bölüm 73

Herz'e **bakıyordum**, sinir gazının havalandırma deliklerinden fışkırdığını, havaalanı personelini ve yolcuları felç ettiğini hayal **ediyordum** - ne amaçla? Sıra sıra ceset torbaları hayal ettim.

Bunu Herz'in gözlerinde görebiliyordum. O da bu terör tehdidini çevreleyen sisi dağıtmaya, ne olduğunu ve nasıl durdurulacağını anlamaya çalışıyordu.

"HVAC'den geçen adamlarım var ve gözetleme odası fazla mesai yapıyor."

Herz temel bilgilerin üzerinden geçti ve bagaj alanları ve tuvaletler de dahil olmak üzere bu terminalin her yerinde kameralar olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim olmasına rağmen, çukuru tarif ettiğini duymak güven vericiydi.

Zihnimin gözünde canlandırabiliyordum: odanın etrafındaki beyaz tahtalar notlarla kaplıydı, güvenlik görevlilerinin isimleri ve havaalanında takip edecekleri şüphelilere -kimliği belirsiz kişilere- verilen numaralar.

Şüpheliler temizlenene kadar aktiftiler ve konuşmalarını dinleyen, biletlerini görmek için omuzlarının üzerinden bakan, onları tuvaletlere kadar takip eden ve güvenlik kontrollerine kadar yanlarında kalan kuyrukları vardı; TSA bundan sonrasını hallediyordu.

Saatte binlerce insanın havaalanında olmak için meşru sebepleri vardı. Terminali cehenneme çevirmek için sadece silahlı biri yeterliydi.

Herz, "Görevli gizli operatörlerle birlikte bu katta otuz sivil polisimiz var. İç Güvenlik, kapılara kadar olan tüm noktalar da dahil olmak üzere terminalin geri kalanında çalışıyor. TSA bilgilendirildi. Gümrüğe haber verildi. SWAT hazır bekliyor."

"Güzel, güzel" dedim, yüksek tavandan asma katlara sarkan sanat eserlerine bakarken ve sonra tekrar aşağıya inerken

Terminal'in geniş Ana Salonu.

"Köşeleri görmek başka bir şey," dedi Herz. "Psikopatların zihinlerine bakmak başka bir şey. Her yeri kapatmak isterdim ama yapamam. Kimliği belirsiz bir ihbarcıdan gelen doğrulanmamış bir ihbara dayanarak değil."

Ronettes'in "Sleigh Ride" versiyonu salonu doldururken bunu düşündüm.

Herz sözlerine şöyle devam etti: "Kargo terminaline üniformalı bir ekip gönderdim." Açık kenarlı yürüyen merdivenlerin yolcuları üst katlara ve AirTrain istasyonuna taşıdığı koridorun uzak ucunu gösterdi.

"Bu on beş dakika önceydi," dedi Herz. "Adamlarım şu ana kadar şüpheli bir şey görmedi."

Herz'e telefonla gelen ihbarın son dört gündür aldığımız yanlış ihbarların tipik bir örneği olduğunu, ancak bazen ihbarların cinayetlere yol açtığını söyledim. "Kargo alanına gidiyoruz-" diyordum ki bir kadın "*Silah!*" diye bağırdı ve terminalde üç keskin ses duyuldu.

Yankılar kesilmeden önce içime adrenalin doldu. Dokuzlumu çektim ve Conklin de aynısını yaptı. Kadın tekrar bağırdı, bu sefer "*Polis. Silahlarınızı bırakın.*"

Onu göremedim. Polisin yerini tespit edemedim.

İnsanlar çılgılık atarak yere atladı, kendilerini çocuklarının üzerine attı, tezgâhların arkasına atladı ya da korunmak için dükkânlara koştu. Diğerleri korkudan hareketsiz kalarak donup kaldı.

Conklin ve ben birbirimize baktık, her ikimiz de diğerinin ne düşündüğünü biliyorduk.

Loman'ın Noel Günü saldırısı söylentisi gerçek olmuştu.

Bölüm 74

Ortağım ve ben omuz omuza durmuş, engellerin ötesini ve dehşete düşmüş ve çılgılık atan insanlardan oluşan hareketli bir sahneyi görmeye çalışıyorduk.

Bir kadın polis bağırmıştı, *"Polis. Silahlarınızı bırakın."*

Silahlar ateşlenmişti. Vurulmuş muydu? Neredeydi?

Taytlı, uzun kırmızı kazaklı ve elinde silahı olan zayıf bir kadın, durduğum yerden yirmi metre ileride ana geçitte belirdi ve gazete dükkanında siper aldı.

Herz telefonuyla konuşuyordu ve ben de kadının Heather Parsons adında gizli bir havaalanı operatörü olduğunu anladım.

Parsons tekrar bağırdı, bu kez yolculara ve çevredekilere, *"Herkes yere yatsın ve yerde kalsın."*

Üç el daha ateş edildi ve birkaç üniformalı polisin Parsons'ın üç dükkan aşağısındaki hediyelik eşya dükkanından çıkıp Ana Salon'u ikiye bölen bilet satış alanına gittiklerini gördüm.

Parsons bir duruş aldı ve polislere nişan alarak bağırdı, *"Eller yukarı. Olduğunuz yerde kalın."*

Net bir atış yapamadığını gördüm. Ateş etmedi. Herz'e

"Peşlerinden gidiyoruz." dedim.

Tamam anlamında başını salladı.

Sivil polise ateş eden üniformalı polislere, onlara çok benzeyen iki polis daha katıldı ve dördü de kayar kapılı çıkışlara doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Bize karşı iyi bir üstünlükleri vardı ve biz onlara doğru koşarken, üniformalarında yanlış olduklarını doğrulayan ayrıntılar fark ettim. Kumaş kayrak mavisiydi, üniforma standardı olarak tanımadığım bir renk. Ve polislerden biri koşu ayakkabısı giyiyordu, üniformada kesinlikle kabul edilemezdi.

Bu polisler sahteydi, öyle olmak zorundaydı. Loman'ın ekibi miydi?

Artık tünel görüşüm vardı; sağ kalçama ani bir darbe aldığımda sahte polislerin terminalden çıkmasını engellemeye niyetliydim. Dengemi korumak için mücadele ettim ama başaramadım ve kaygan mozaik zeminde kaydım, yere düşmeden önce kollarım işe yaramaz bir şekilde dönmeye başladı.

Vurulduğuma emindim ama yere düştüğümde, iki ağır tekerlekli bavulu çekerken başı eğik koşan bir adamın bana çarptığını fark ettim. Şimdi özür dilemek için bağırıyor ve etrafımda çırpınıyor, yoluma çıkıyor ve görüşümü engelliyordu.

Onu fırçalayıp ayağa kalktığımda Conklin'i gözden kaybetmiştim.

Hareket etmeye başladım, çevredekilerden kaçtım, "Bırakın geçeyim!" diye bağırdım. Sonra sayamayacağım kadar çok silah sesi duyuldu.

Bir dükkânın kapısının arkasına saklandım ve silah sesleri kesilince çığlık atan, izdiham yaratan kalabalığın içine baktım. Conklin'in bir sütunun arkasında durduğunu ve silahını yeniden doldurduğunu gördüm. Ona doğru bağırdım. Benim yetişmemi bekledi ve sonra sıradaki diğer kola doğru koşmaya başladık. Seyahat acentesindeki yerimizden fırlayıp atış poligonuna koşmamızın üzerinden sadece bir ya da iki dakika geçmişti.

Ama Ana Salon'un sonuna geldiğimizde yalnız değildik.

Havaalanı güvenliği ve DHS terminalden içeri girerken, polis arabaları sirenlerini ve flaşörlerini sonuna kadar açarak kaldırıma doğru ilerledi. Sahte polisler arabaları camdan görmüş ve çıkışlara yönelmek yerine yürüyen merdivenlere yönelmişlerdi.

Hareket eden merdivenler sahte polisleri yukarıdaki katlara çıkarırken onların kayboluşunu izledim.

Bölüm 75

Conklin bana "AirTrain'e gidiyorlar." dedi.

Mantıklıydı. AirTrain, yolcuları havaalanı çevresindeki diğer terminallere, kiralık araç kabinlerine, kargo depolarına, park alanlarına ve yerel ulaşım araçlarına götüren kapalı devre bir mekikti. Mükemmel bir kaçış yolu.

Herz daha önce AirTrain'e bir ekip göndermişti ama onlar hiçbir şey bulamamıştı ve şimdi de terminal temizlenip kilitlenirken zorunlu tahliye yardımı olduklarına şüphe yoktu.

Yukarı çıkan yürüyen merdiven bize aitti ve dördüncü kattaki AirTrain istasyonuna çıktık. İstasyona vardığımızda istasyon boştu, ancak küçük, güdük servis aracı kapıları açık bir şekilde platformda bekliyordu.

Renkli camlardan baktım ve trenin bir tarafındaki koltuklarında büzüşmüş bir sıra yolcuyu seçebildim. Erkek, kadın ve çocuklardan oluşan on kişi saydım ve dehşet içinde görünüyorlardı.

Bu otomatik trenin hoparlörü cızırdadı ve mekanik bir ses "Lütfen bekleyin. Bir sonraki durak Terminal Üç."

Conklin'le el işaretiyle anlaştım ve silahlarımızı çekerek trenin açık kapısının iki yanında konumlandık. Nefes aldım, verdim ve Conklin'e baktım.

Bir, iki, üç diye mırıldandım.

Ve sonra içeri girdik.

Bir korku gösterisi devam ediyordu.

Yolculardan biri yerde yatıyor, böğründeki kanlı deliği tutuyordu. Arabanın ön tarafında, bize doğru bakan dört sahte polis vardı. İçlerinden biri seslendi, "Silahlarınızı bırakın. Bunu sadece bir kez söylüyorum."

Zaten hızlı atan kalbim kırmızı çizgiler çizdi. Kulaklarım çınladı, odağım daraldı ve resim tamamen netleşti.

Bu bir rehine durumuydu.

Başrol oyuncusunun kızıl saçları vardı ve gömleğindeki yamaya göre Las Vegas Polisi'nden bir polise ait olan solmuş bir polis üniforması giyiyordu.

Loman'ın Las Vegas'ta dokuz milyon dolarlık bir kumarhane soygunu gerçekleştirdiği, ancak kaçış minibüsünün bir benzin kamyonuyla çarpıştığı bildirildi.

Atış pozisyonuna bakılırsa, kızıl saçlı sahte polis silah kullanmayı biliyordu.

Loman mıydı?

Diğer üç sahtekar da Las Vegas Polis Departmanı üniforması giyiyordu. İki iki gerçek polisin boğazını sıkarken, üçüncü sahte polis silahını rehinelere birinin kafasına doğrulttu.

Dokuzlumu sıkıca kavradım ve yüksek sesle, sana vurmuyorum sesiyle konuştum. "SFPD. Silahları indirin. Eller yukarı."

Arkamdan bir çocuk "Baba" diye bağırdı.

Bir adamın boğuk sesi silahlı adama yalvardı: "Tanrı aşkına, bırak bizi."

Conklin telefonda Herz'e "Trene bindiler." diyordu.

Bu olabildiğince tehlikeliydi. Adam sayımız azdı, siviller ateş hattındaydı, yerde bir adam ölüyordu ve biz de tek B planımızı uygulamaya koymuştuk.

Platformdaki hoparlör cızırdadı. Mekanik bir ses konuştu. "Kapılar kapanıyor. Lütfen bekleyin."

Silahımı iki elimle kavramıştım ve ilk kimi vuracağımı biliyordum. O uzun saniye içinde, kızıl saçlı silahlı adam ve ben birbirimize bakarken, EOTech dürbünlü bir M4 tutan eldivenli bir el açık kapıdan içeri girdi.

Bir el ateş edildi.

Kızıl saçlı sahte polisin kanı, beyni ve kafatası parçaları arkasındaki duvara sıçradı ve yere düştü.

Onu yakalamış

mıydık? Loman

öldü mü?

Bölüm 76

Herz ve tam teçhizatlı **dört** SWAT komandosu açık kapıdan içeri girdi ve sahte polisler silahlarını bıraktı. Sertçe yere yatırıldılar, sonra üstleri arandı ve kelepçelendiler. Silahları emanete alındı.

Otomatik ses devreye girdi: "Kapılar kapanıyor. Lütfen bekleyin."

Herz kapının yanındaki bir bölmeyi açtı ve bir düğmeye bastı. Daha önce fark etmediğim hafif bir elektrik uğultusu kesildi. Bu tren hiçbir yere gitmiyordu.

Yerde yatan kurbanın yanına diz

çöktüm. "Adın ne senin?"

"Sandy."

"Sakin ol, Sandy. Hemen bir ambulans göndereceğiz. Seni kim vurdu?"

Kanlı ellerinden birini yanından çekti ve arkasındaki başsız polisin buruşmuş bedenine doğru işaret etti. Yaralı adam inledi ve "O" dedi.

"Seni neden vurdu?"

"Onu aceleye getirdim."

"Sen asker misin?"

Başını salladı. Solgunlaşıyordu ve kan kaybından ölme ihtimali yüksekti. Conklin eğildi ve yaralı adama acil yardım ekiplerini çağırdığını söyledi.

"Şu anda terminaldeler, size doğru geliyorlar."

Ben USMC çavuşu Sanford Friedman'ın iletişim bilgilerini alırken, Herz sahte polisleri teşhis etti ve hıçkırarak ağlayan, şoka girmiş yolcular birbirlerinin üzerine yığıldı.

Herz, İç Güvenlik için sahte polisleri tutuyordu. Onlar

Yüzleri duvara dönük bir şekilde duruyorlardı ve içlerinden birinin titrediğini fark ettim. Büyük, heybetli bir canavardı ama en zayıf halka o gibi görünüyordu.

Kustuktan sonra Herz'e "Bunu istiyorum." dedim.

Conklin ve ben kesinlikle polis olmayan adamı trenin en ucuna götürdük ve "Bana Loman'dan bahset" dedim.

"Yapamam."

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum" ya da "Siz onu öldürdünüz" demedi. Sahte polis "Yapamam." dedi.

Conklin ve ben, kolluk kuvvetleri treni boşaltana kadar onu trende tuttuk. Birkaç dakika sonra sağlık görevlileri geldi ve yaralı adamı sedyeye aldılar.

Conklin ve ben iri yarı adamla baş başa kaldığımızda, anaç bir ses tonuyla, "Sana yardım etmek istiyorum. Ben Çavuş Lindsay Boxer. Senin adın ne?"

OceanofPDF.com

Bölüm 77

Havalimanının dramatik bir şekilde kapatılması ve SFO'dan yüzlerce uçuşun iptal edilmesine **ilişkin haberler** tüm ülkeye yayıldı.

İnsanlar gerçekten korkmuştu. Cevap istiyorlardı.

Havaalanındaki sorgu odasında tanık sorgulamasına başlamamızın üzerinden yaklaşık on dakika geçmişti. İri yarı, titreyen sahte polis beyazdı, yirmi sekiz yaşındaydı, ince bir bıyığı, küt kesilmiş saçları ve üniformasının yakası tarafından gizlenen boynundaki birkaç dağınık dövmesi vardı.

Adının Benjamin Wallace olduğunu söyledi.

Wallace'ı ruhsatsız silah taşıdığı için tutuklamış ve ardından haklarını okumuştuk. Telefonumla veri tabanımıza girdim ve adını sistemde arattım. Benjamin R. Wallace temizdi ve DMV'deki fotoğrafı eşkaliyle uyuşuyordu.

Şu anda şehir merkezindeki bir giyim mağazasında, Erkekler Kulüp Evi'nde güvenlik görevlisi olduğunu söyledi. Conklin orayı aradı ve Wallace çıkışı yaptı.

Ortağım ve ben Wallace'la yakınlık kurmak ve Loman'ı teslim etmesinin kendi yararına olduğunu anlamasını sağlamak için hızlı çalışmalıydık. Her an bu küçük odanın kapısı açılabilir ve İç Güvenlik Wallace'ı biz hikâyesini dinlemeden, bize Loman'dan bahsetmeden alıp götürebilirdi.

Wallace'ın düşük seviyeli bir aktör olduğunu düşünmüştüm. Daha önce hiç sabıkası olmayan bu genç güvenlik görevlisinin anlaşma yapmaya açık olma ihtimali vardı. Titreyen hantalın karşısına oturdum ve sempatik görünmeyi umarak yüzümü gevşettim.

"Ben," dedim kibarca, "durumunu anlıyor musun? Trenin içinde vurulan kurban ölürse, onu siz vurmamış olsanız bile, cinayete iştirak etmekle suçlanacaksınız. Eğer silahını ateşlediysen

Bu ölümcül bir silahla saldırıdır. Adam kaçırmakla suçlanmanız için gerçek bir şans görüyorum."

Başını salladı, yutkundu, tekrar kusacakmış gibi baktı. Kapının yanındaki bilgisayar standının altında bir çöp kutusu vardı ve onu ona doğru götürdüm.

Devam ettim. "İç Güvenlik sizi terörizmle suçlayacak. Bu federal bir suç. Sen hâlâ bir çocuksun. Hayatının son gününü şartlı tahliye şansı olmayan maksimum güvenli bir hapisanede geçirebilirsin."

Aklımda kalmasına izin verdim. Ben'in kısık gözlerinden yaşlar süzüldü.

Devam ettim. "Şu anda dünyadaki tek iki arkadaşın Müfettiş Conklin ve benim. Bugün ikimiz de vurulduk. Kendi adıma konuşursam, kötü bir ruh halindeyim. Ama Loman'ı yakalamak için yardıma ihtiyacımız var. Sen bize yardım et, biz de sana edelim. Bu sınırlı süreli bir teklif."

"Loman'ı tanımıyorum," dedi Wallace. "Adını biliyorum. Hepsi bu kadar."

Conklin, nam-ı diğer iyi polis, "Ben. Bu operasyondaki kilit adamın sen olmadığını biliyoruz. Bir şeylere bulaştın ve şimdi boyundan büyük işlere kalkıştın. Sen küçük bir balıksın. Ama büyük balığı yakalayamazsak bazen küçük balıklar da tekneye düşer."

Ben başını sallıyordu.

Conklin, "Baştan başlayalım. Oradan nereye gideceğimize bakalım."

OceanofPDF.com

Bölüm 78

Sorgu odasından **çıktım**, yüzümdeki teri kolumla kuruladım ve at kuyruğumu yeniden yaptım.

Sonra otomatı bulana kadar koridorda dolaştım. Üç şişe su oluğa düştükten sonra onları aldım ve kutuya geri döndüm.

Bir şişe suyu masanın öbür ucundaki Wallace'a uzattım, bir tanesini de Conklin'e verdim. Sonra ortağımın yanına oturdum ve o röportajı yürütürken sessiz kaldım. Wallace ona cevap veriyor gibi görünüyordu.

Wallace Conklin'e "Kardeşim Sam'di. Beni bu havaalanı işine sokan oydu."

Conklin, Ben Wallace'ı konuşmaya devam etmesi için cesaretlendirdi. Anlattığı hikaye şuydu: Ben'in otuz yaşındaki kardeşi Sam, bir keresinde silahsız bir içki dükkânından hırsızlık yaparken ceketinin altında bir şişe on dolarlık içkiyle yakalanmış ve tutuklanmıştı. Tutuklanmış, suçunu kabul etmiş, kefaletle serbest bırakılmış ve hemen kaçmıştı. Sam Wallace için tutuklama emri çıkarılmıştı ama en çok aranan ilk on, hatta ilk on bin kişiden biri değildi. Bu yüzden serbestti, ufak tefek işler yapıyor, Ben de dahil olmak üzere kim onu evine alırsa onunla yaşıyordu ama çoğunlukla sokaklarda yaşıyordu.

Ben, geçen hafta kardeşinden Russell adında bir adamla ilgili bir telefon aldığını söyledi - bu bir ad mı yoksa soyad mı, Sam söylemedi - görünüşe göre bir ajan ya da anlaşıma komisyoncusu olarak Bay Loman'la birlikte çalışıyordu. Russell, Sam aracılığıyla Ben'e bir soygun ekibinin parçası olması için on beş bin dolar teklif ediyordu. Kendisine bir üniforma ve bir silah verilecekti; tek yapması gereken üniformayı giymek ve ekipteki diğer üç kişiyle birlikte Dış Hatlar Terminali'nin dışındaki havaalanında buluşmaktı. Üniformalar onları güvenlikten geçirecek ve içeri girdikten sonra kargo terminaline giden hava trenine bineceklerdi.

"Kargoya ulaştığımızda, yaklaşık bir metre küp büyüklüğünde ahşap bir kutu aramak zorunda kaldık" diye devam etti.

Bize göstermeye çalıştı ama kelepçeler ona sadece on iki inçlik bir menzil sağlıyordu. "Kutu Japon harfleriyle işaretlenmiş gibiydi ve içinde birkaç torba dolusu kağıt vardı. Kağıtların bizi ilgilendirmedığı söylendi.

"Çantaları aldıktan sonra kargo bölümünden çıkıp otoparka gitmemiz gerekiyordu. Russell bizi minibüsüyle alacak ve nereye olduğunu bilmediğim bir yere bırakacaktı.

"Kolay ve rahat olması gerekiyordu," dedi Wallace, burnunu çekerek ve ağlayarak. "Havaalanı polisleri gibi görün, havaalanı polisleri gibi davran. Trene binin. Çantaları al. Defolup gidin. On beş bin dolara yarım günlük iş. Yılda on beş bin kazandığım için mutluyum."

Ben Wallace'ın üçüncü elden aldığı talimatları sorgulamadığına inanıyordum.

Kendisine söylenenlerden, yani işin hiç de zor olmadığından şüphe duymamıştı.

Ama kendimi tutamadım. Atlamak zorundaydım.

"Peki ya *silahlar*?" Dedim. "Elinde dolu bir *silah* olması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sadece gösteriş içindi," dedi.

"Ama sen ateş ettin," dedim.

Sefilce başını salladı.

Göstermelik silahlar. *Bunu karnından vurulup ölebilecek eski bir ABD deniz piyadesine söyleyin.*

Öfkemi kontrol altında tutuyordum ama yorgundum ve Wallace'ın Loman'ın nerede olduğunu ve onu nasıl bulacağımı bildiğinden emindim.

Dedim ki, "Ben, bu güzel bir hikâye ve senin için üzülüyorum.

Kullanılmışsın. Ama anlattıklarının hiçbiri bizi Loman'a ya da onun ikinci adamına ulaştırmıyor. Bahse girerim aptal mürettebat arkadaşlarından biri bizim için bazı bilgilere sahip olabilir. Hatta belki de seni Federallere teslim edecek ve Loman'ın yerini söylemen karşılığında her türlü anlaşmayı kabul

edecek kadar akıllıdır." Bunu kas yığımı kafasına iyice yerleştirmek için

durakladıktan sonra Wallace'a dedim ki, "Şimdi konuş, yoksa 'Sıradaki'

diyeceğim ve ekibindeki diğerlerinden biriyle görüşeceğim. Ralph Burgess dökülmeye hazır görünüyor. Ben de aptal kardeşini yakalamak için bir arama

emri çıkartacağım. Hakkında arama emri var.

Sam. Sanırım gerçeği ondan öğrenebiliriz."

Conklin, "Bu fikri sevdim, Çavuş. Ben mi? İstedğin başka bir şey var mı?

söylemek için?"

Ben Wallace başını hayır anlamında salladı.

Conklin ve ben sandalyelerimizden kalktık. Conklin Wallace'ı ayağa kaldırmaya başladı ama Wallace iki büklüm oldu ve bağırmaya başladı:

"Tamam, tamam. *Lütfen, lütfen*. Kalp pilim var. Burada ölebilirim."

Ben buna inanıyordum. Steroid kullanımı hayati organlara büyük zarar verebilir. Conklin ve ben onu tekrar oturttuk. Nazikçe.

Wallace nefes verdi, "Bir anlaşmaya ihtiyacım var." dedi.

"Söz vermek yok," dedim, "Loman'ı bulana kadar." "Size bildiğim her şeyi anlatacağım," dedi Wallace.

OceanofPDF.com

Bölüm 79

Wallace, "Ama önce gitmem gerek." dedi.

Conklin ona erkekler tuvaletine kadar eşlik ederken, havaalanının havasız sorgu odasında oturmuş, birkaç gün önce Julian Lambert ile yaptığımız röportajı düşünüyordum.

Lambert bize inandırıcı bir hikaye anlatmıştı ve biz de ona inanmıştık. Loman'ın adını sokakta duyduğunu, onun sadece küçük bir oyuncu olduğunu ve Loman'ı hiç tanımadığını söylemişti.

Artık ölmüştü.

Lambert gibi, Ben Wallace da bir pikap oyuncusu olduğunu iddia ediyordu. Lambert gibi Wallace da tamamen gözden çıkarılabilir görünüyordu. Park alanına gitmiş olsaydı, kendisi ve ekip arkadaşlarının bırakıldığı yerde infaz edilme ihtimali vardı.

Son bir saat içinde havaalanı kapatılmıştı. Uçuşlar iptal edildi. Yolcular tahliye edildi. Haber kaynakları engellenen bir terör saldırısı haberini yayınladı.

İşimiz Loman'ı bulmaktı ve şu anda ona ulaşmamızı sağlayacak tek canlı ipucu Benjamin Wallace'tı. Briggs ve Rafferty ruhsatsız silah ve uyuşturucu bulundurmakla suçlanmışlardı - kurabiye kavanozlarında sakladıkları kokain. Artık bir avukatları vardı ve Loman hakkında tek kelime etmemişlerdi.

Wallace titriyordu. Her şeyi bırakmaya hazır mıydı?

Kapı açıldı ve Conklin Wallace'ı karşımızdaki plastik sandalyeye oturttu. Sonra Conklin, Loman'ın işe aldığı Russell hakkında sorular sormaya başladı. Wallace onunla hiç tanışmış mıydı? Wallace bir kez tanıştığını söyledi. Conklin ona Russell'ın neye benzediğini, sesinin nasıl çıktığını, Wallace'a on beş bin dolar ödeyeceğini söylediği zamanki halini sordu.

Wallace, Russell'in ortalamanın üzerinde bir boya sahip olduğunu ve esmer olduğunu söyledi.

saçları, sivri bir burnu ve aksansız konuşması vardı. İyi birine benziyordu. Ve zeki. Ve minibüse vardıklarında Russell'in herkese ödeme yapacağını.

Wallace hakkında her şeyi inceledim.

Ses tonunu dinledim, vücut dilini, göz hareketlerini gözlemledim, yalan söyleyip söylemediğine baktım. Onu daha önce yaptığım yüzlerce sorgulamayla karşılaştırıyor, bize doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum.

"Yaptığımız bu iş," dedi Wallace, "bir whatchamacallit olacaktı... bir kafa taklidi."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Kafa taklidi bir aldatmacaydı. Bir saptırma. Neyden bir saptırma?

"Nasıl yani?" Conklin sordu.

"Herhangi bir sorun çıkmaması gerekiyordu. Kargo terminalinde bir soygun ve sonra da çıkış olması gerekiyordu. Loman farklı bir iş yapıyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Leonard yoldan çıkana kadar her şey planlandığı gibi gidiyordu."

Wallace ne demişti?

Loman'ın büyük soygunu hala devam ediyor muydu?

Wallace o sırada küçük bir yan yola saptı ve aptal kardeşini dinlemeyip kendi işine bakması gerektiğinden bahsetti.

Su şişemi elime aldım ve dikkatini çekmek için bir kez masaya vurdum. "Sahte kafa" dedin Ben. Loman'ın 'farklı bir iş yaptığını' düşündüğünü söyledin. Derinlere in. Bize bundan bahset."

"Bilmiyorum," diye sızlandı Wallace. "Sana beş kez söyledim, kargo terminaline gidip kutuyu açmamız, çantaları almamız ve park yerine gitmemiz gerekiyordu. Bak. Ters giden her şey Leonard'ın suçuydu."

"Leonard kızıl saçlı olandı," dedim. O, beyni mekik treninin içine sıçrayan sahte polisti.

"Johnny Leonard. Onunla yeni tanışmıştım ama deli olduğunu biliyordum," diyor Wallace. "Terminalde rutin devriye gezen polisleri gördü ve birinin ona yanlış baktığını düşündü, gizli görevdeymiş gibi ve kendini kaybetti.

"Sonra bir bakmışsınız o ateş ediyor, polisler de karşılık veriyor. Ve bizim kolay planımız patladı. Ya vuracaktık ya da vurulacaktık. Bir kez Leonard

ateş etmeye başladığında, ölü bir adam olduğumu biliyordum."

Conklin, "Eğer bize Loman'dan bahsedemezseniz, bize hiçbir şey vermemiş olursunuz" dedi.

Wallace, "Başka bir şey bilmiyorum." dedi.

Masayı tokatladım ve dedim ki, "Tamam o zaman. İşimiz bitti. Güle güle ve iyi şanslar."

Ciddiydim.

OceanofPDF.com

Bölüm 80

"Öyle söyleme!" Wallace bağırdı. "Öldürüleceğim. Loman beni öldürtecek, anladın mı? Oh Tanrım."

Conklin, "Eğer ben Tanrı isem, çok kızgınım dostum. Mürettebatın bugün pek çok masum insanı tehlikeye attı ve belki de Cincinnati'ye giden bir yolcu olan bir ABD Deniz Piyadesi ölecek. Onun yaşaması için dua etmelisin."

Wallace başıyla onayladı ve ortağım devam etti.

"Sana yardım etmemizi ister misin? Yoksa siz ve kalp piliniz şansınızı FBI ve DHS ile mi denemek istiyorsunuz?"

Wallace hıçkırmaya ve başını hayır anlamında sallamaya başladı.

Conklin elini Wallace'ın omzuna koydu ve genç adamın içinde bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum.

Kaçacak yeri, saklanacak yeri yoktu. İşinin bittiğini biliyordu.

Conklin dedi ki, "Hey, Ben. Biz iyi adamlarıyız. San Francisco polisiziz. Üç dakika içinde federaller kapıdan girecek. Bizden üstünler. Federal hükümet yerel polisten üstündür. Sana yardım edemeyeceğiz dostum, gerçek bu."

Wallace başını biraz daha salladı, bir kaya ile sert bir yer arasında seçim yapıyordu. Başını kaldırdı ve Conklin'e şöyle dedi: "Loman bir bilgisayar şirketine girecek. Gerçek iş bu."

Adrenalinim tekrar yükseldi.

Jacobi bir bilgisayar şirketine yönelik suikastla ilgili bir ihbar üzerinde çalışıyordu.

Bu ipucu şimdi doğrulanmış mıydı?

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

"Leonard söyledi."

Ölü adam. Dedim ki, "Hangi bilgisayar şirketi? Bize bir isim ver."

Wallace şimdi nefes nefeseydi, bolca terliyordu, dudakları titriyordu.

Buldum

inandırıcıydı. Yine de daha önce yanılmıştım. Wallace devam ederken sözünü kesmemek için kendimi uyardım.

"Eğer sana söylersem, bunun bir değeri olur, değil mi? Koruma alabileceğim eyalet dışında bir hücreye değer mi?"

Conklin, "Bize bilgisayar şirketinin adını vermeniz gerekecek" dedi.

"Kara Taş," dedi Wallace. "Hayır. Bu doğru değil. Siyah bir şey. BlackStar."

Conklin, iki DHS ajanı içeri girip ağlayan, yalvaran deneğimizi odadan çıkarmadan saniyeler önce kartını Wallace'ın göğüs cebine koydu.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Brady'yi aradım.

OceanofPDF.com

Bölüm 81

Brady'nin emirlerini Conklin'e iletirken, terminalden toplu halde çıkan panik halindeki kalabalığın arasından yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

"Brady, BlackStar'da ağır bir acil müdahale ekibi oluşturduğunu söylüyor," dedim. "Olay yerinde komuta Jacobi'de."

Havalimanının etrafındaki yollar devriye arabaları, taksiler, otobüsler ve binek araçlarla doluydu. Kaldırımdaki yolcular bagaj görevlilerine ve üniformalı herkese bağıyor, mutlaka gitmeleri gereken uçuşlar, kaçırdıkları bağlantılar, kaybolan bagajlar ve kalacak yerleri olmadığı için bağıyorlardı. Dava tehditleri savruldu ve kavgaya dönüşebilecek itiş kakışlar yaşandı.

Polisler havayolu müşterilerini mutlu etmekle görevli değillerdi. Tek bir emirleri vardı ve bu emir son derece acildi: herkesi havaalanından çıkarmak.

Duran trafiğin, korna seslerinin ve siren seslerinin çıkardığı sesler, tekerlekler üzerindeki cehennem tam tanıımıydı.

Plakasız ekip arabamız kaldırımın kenarında sıkıştırılmıştı ve hareket etmek için serbest kalana kadar sirenleri ve ışıkları yakıp kornaya basarak Kod 3'e geçtik.

Arabayı Conklin kullanıyordu ve Jacobi'nin sesi telsizden duyulduğunda havaalanı şeritlerini henüz geçmiştik. "Az önce Brady'den haber aldım," dedi özel kanalımızdan. "İkiniz de iyi misiniz?"

"Evet. Konumunuz nedir?" diye sordum.

"Truby Caddesi otoparkındaki gözetleme aracındayım. BlackStar VR kampüsünün hemen dışında."

"Size doğru geliyoruz," diye bağırdım mikrofondan sevgili eski dostum ve eski ortağıma. "Dikkatli olun."

Conklin bizi 280 Otoyolu'nun kuzeyine ve oradan da Colma'ya götürdü,

Ölülerin yaşayanlardan sayıca fazla olduğu bir yer. Colma'da tanıdığım pek çok insanın gömülü olduğu bir mezarlık var. Annem de orada. Woodlawn Anıt Parkı'nın yanından geçerken avucumu cama dayadım. *Seni özliyorum anne.* Sonra Sunset Bölgesi'nden ve Golden Gate Parkı'ndan hızla geçtik.

Müzeyi gözetleyen diğer plakasız araçların parktan ayrıldığını gördüm; bazıları havaalanına, bazıları da umarım BlackStar'ın kampüsüne gidiyordu.

Jacobi, BlackStar yerleşkesinin bir haritasını göndermişti ve arabayla giderken Conklin'e bilmemiz gerekenleri anlattım. Veterans Bulvarı'ndan Presidio'ya girdi, sonra da bizi Ana Karakol'un yanından geçiren bir dizi dönüş yaptı. SFO'dan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra solumuzda BlackStar VR kampüsünü görebiliyordum.

Eski ordu kışlaları ve subay lojmanları tarzında inşa edilmiş yarım düzine tuğla binadan oluşan, önünde şelalesi olan küçük bir göl bulunan yirmi dönümlük yeşil bir arazide yer alan bir yerleşke pastoral görünüyordu.

Her binanın işlevini okudum.

"Birinci ve ikinci binalar laboratuvar," dedim ortağıma. "Bu yeni ürün geliştirme olmalı. Tahminimce bir Loman hedefi olabilir."

Haritaya baktım ve devam ettim.

"Üçüncü ve dördüncü binalar yönetici ofisleri. Beşinci bina BlackStar müzesi, altıncı bina ise ışık gösterileri gibi dijital gösterilere ayrılmış bir turizm merkezi. Ayrıca bir banka, bir Starbucks, tuvaletler ve bir turist bilgi merkezi var."

Conklin arabayı ana otoparka çekti, burada iki gevşek el gibi dizilmiş çekici kırmızı binaları ve onlara giden yolları ve patikaları görebiliyorduk.

Sakin görünüyordu, ama Brady'nin ağır bir acil müdahale ekibi göndereceğini söylediğinde ne demek istediğini biliyordum.

Kampüsün yakınındaki otopark ve caddelerdeki arabalar polisler tarafından işgal edilecekti. SWAT sıradan görünümlü minibüslerde görev yapıyor olacaktı. Çevrede birkaç ambulans olacaktı ve Brady'nin Noel'de bir araya getirebildiği kadarıyla binaların içinde ve dışında gizli ajanları olacaktı.

Jacobi'yi mavi kanaldan aradım. Arabamızın geldiğini görmüş ve görev yerinden buraya doğru geliyordu.

Dakikalar sonra onun iri cüssesini park yerinde topallayarak gördüm. Camımı indirdim ve Jacobi içeriyi görebilmek için eğildi.

"Kendini hazırla," dedi.

"Hazırlandım," dedim.

"Havaalanında ızgara yaptığımız it. Wallace. Kardeşi Sam'i aldık, o da bir isim verdi. Bunu Brady gönderdi."

Jacobi telefonuyla oynadı. Teknik becerileri pek iyi değildi. Biraz küfretti, sonra "Tamam. İşte burada." dedi.

Ekrandaki fotoğrafı görebilmemiz için telefonunu cama dayadı. Post Caddesi'ndeki bir kuyumcuya doğru ilerleyen, elinde büyük bir evrak çantası taşıyan, saçları dökülmüş, orta yaşlı bir adamın samimi bir fotoğrafıydı.

"William Lomachenko ile tanışın," dedi Jacobi, "namı diğer Willy Loman. Sabıkası yok. Ama artık kamusal yaşamı hakkında her şeyi biliyoruz."

OceanofPDF.com

Bölüm 82

Jacobi'nin telefonundaki fotoğrafa **baktım**.

Görüntü düşük çözünürlüklüydü, sanki günün sonunda çekilen güvenlik kamerası görüntülerinden alınmış gibiydi. Vitrinden gelen ışığın adamın kafa derisinden yansıdığını görebiliyordum. Çift çenesini, göbeğini ve dikkat çekici olmayan kıyafetlerini fark ettim. William Lomachenko göz önünde görünmez olabilirdi.

"Bu Loman mı?"

"Bana öyle söylendi," dedi Jacobi.

Bu büyük bir atılımdı. Bir ismimiz ve fotoğraflı bir kimliğimiz vardı ve bununla daha fazlasını öğrenebilirdik.

Telefonu Conklin'e verdim ve Jacobi'ye "Bay Lomachenko hakkında ne biliyoruz?" diye sordum.

"Avila Sokağı'nda oturuyor. Yirmi yıldır aynı evde yaşıyor. Serbest meslek sahibi. Yurtdışından altın zincir alıp yerel olarak satıyor. Karısı Imogene muhasebe işlerini yapıyor. Onu önemli bir tanık olarak gözaltında tutuyoruz."

Conklin, "Şaka yapmıyorum." dedi.

Jacobi gülümsedi. "Chi ve McNeil onu sorguluyor, Willy'ye haber vermediğinden emin olmak istiyorlar. Yanlış adamı yakaladığımızı söylüyor."

Conklin, "Kocasını şu anda nerede bulabileceğimizden bahsetmiş olma ihtimali var mı?" dedi.

"Imogene, Chi ve Cappy'ye beyefendinin son dakika işlerini halletmek için dışarıda olduğunu söyledi. Doğum günü için bir sürpriz planlıyor."

Ön camdan baktım, kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında, yaklaşık 1.80 boyunda, 90 kilo ağırlığında, kel, göbekli, kimsenin suç dehası olarak düşünemeyeceği türden sıradan görünümlü beyaz bir adam görmeyi umuyordum.

Jacobi, "Lomachenko'nun eve gelme ihtimaline karşı FBI'nin evde adamları var. Eğer karısını ararsa, aramanın izini süreceğiz."

Eski ortağım yaklaşık on altı saattir bir gözetleme aracının içinde uyumadan nöbet tutan birine göre iyi görünüyordu. Ona herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını ya da bu büyük kampüste bir soygun için olası bir hedef gibi görünen herhangi bir şey olup olmadığını sordum.

"Çok yoğun," dedi. "CEO bana BlackStar'ın yılbaşına kadar resmi olarak kapalı olduğunu söyledi. Belki de iş için kapalı demek istedi, çünkü Noel BlackStar çalışanları için bir tatil değil gibi görünüyor."

Binalar arasında yürüyen insanları izledik, çoğu dar kot pantolon ve kazak ya da saten BlackStar beyzbol ceketini giymiş Y kuşağıydı. Ayrıca birkaç yaşlı, profesör tip de gördüm.

Otoparkta bizimki gibi sıradan plakasız arabaların yanı sıra BlackStar park etiketli düzinelerce araba fark ettim. Tanıdığım bir sivil polisin şelalenin yanında durduğunu, diğer ikisinin de sigara içtiğini ve telefonlarıyla uğraşırken gezindiğini gördüm.

"Plan nedir, Şef?" Conklin Jacobi'ye sordu.

"Özel müdahale ekiplerinin arama izinleri var. Silahlara el koymak için risk emirleri ve Federallerin elektronik cihazlar, bilgisayarlar ve bunun gibi şeyler için arama emirleri olacak," dedi Jacobi. "Burada birkaç yüz binden fazla bilgisayar olamaz. Tüm bu binaları kilitledikten sonra, üçümüz ve Brady'nin bulabildiği herkes Bay Lomachenko'yu aramaya gidecek. Şimdi sadece 'Başla' kelimesini bekliyoruz."

Conklin bakışlarını devasa kampüste gezdirdi; yarım düzine bina ve aralarındaki geniş yeşillikler, etraflarına serpiştirilmiş birkaç ağaç. İç geçirdi. "Kat etmemiz gereken çok yol var."

Ben de kabul ettim. "Ben iniyorum," dedim arabanın kapısını açarak. "Biraz hava almam lazım. Joe'yu hemen aramalıyım."

Jacobi benim için kapıyı tuttu ve ben daha ayaklarımı yere yeni basmıştım ki kampüste bir silah sesi duyuldu.

Etrafımızda bazı insanlar dinlemek için durdu, bazıları yere düştü ve diğerleri kapılara doğru koştu.

Ne silahlı adam ne de tetikçiden bir iz gördüm. Arabanın kapısının arkasında çömeldiğim yerden kalktım ve Jacobi'nin ayağa kalkmasına yardım etmeye gittim.

İşte o zaman yüzünün gri olduğunu ve kalçasını tuttuğunu gördüm.

"Vurulduğ," dedi. "Merak etme."
Sonra gözleri geri yuvarlandı ve bayıldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 83

Murphy adında bir acil yardım görevlisi beni ambulandan çıkardı. Kapılar kapandı ve sevgili dostum Jacobi'nin içinde olduğu otobüse bindim,

Lombard Caddesi'nden aşağı indi, bir köşeyi döndü ve gitti.

Kendimi o ana geri dönmeye zorladım.

Saniyeler önce yeşil alandan geçmekte olan BlackStar çalışanları, SWAT minibüslerinden inip bitişik binaların etrafında mevzilenirken yere düşmüş ya da ağaçların arkasına saklanmıştı.

Arabamın kapı kalkanından dışarı bakarak ateş edeni aradım ve bir şey dikkatimi çekti. Dağınık BlackStar çalışanları arasında üç adamın yönetim ofislerinden uzaklaşıp O'Reilly Caddesi'ne açılan köşeye doğru yürüdüğünü gördüm.

Siper almıyorlardı. Sanki silah seslerinden ve panikten etkilenmemiş gibi bir amaç uğruna yürüyorlardı. Daha önce kampüste dolaşırken gördüğüm teknisyenlerden farklı giyinmişlerdi.

Sadece kötü görünüyorlardı.

Üç adamdan en uzun olanı siyah saçlıydı ve deri bir bomber ceket giyiyordu. Adamların en kisası ise haki renkli bir rüzgârlık ve fötr şapka giyiyordu. Gözlerini aşağıda tutuyordu.

Üçüncü adam diğer ikisinin yanında duruyordu. Saçları gümüş rengiydi. Ceketinin arkasında BlackStar logosu vardı ve arkadaşları tarafından ileriye doğru itildiği izlenimine kapıldım.

Ortağımın kolunu tuttum.

"Zengin. Kasketli, tıknaz olan. Söyle bana. Adamımız o mu?"

Üç adam bizden uzaklaşan patikadan ilerlerken güneş ışığı ağaçların arasından süzülüp gözlerimizin içine giriyordu.

Conklin, "Kesin bir şey söyleyemem." dedi.

Çimenleri geçtik, adamların gittiği yolu kesmeyi planlıyorduk.

seyahat ediyorlardı. Sonra rotalarını değiştirdiler ve tuğla binalardan birine doğru daha hızlı yürüdüler.

Kalbim hızla çarpıyor ve sabit bir tempoda yürüyor olmama rağmen nefes nefese kalıyordum. İçgüdülerim bana şapkalı adamın Jacobi'nin telefonundaki resimdeki adam olduğunu söylüyordu.

İçimden bir ses Loman olduğunu söyledi. William Lomachenko.

OceanofPDF.com

Bölüm 84

Bu harikaydı. Russell'ın atışı bir polise mi isabet etti?

Loman, rehinesi ve emir subayıyla birlikte Bina 3'ün yan girişinin dışında duruyordu. SFPD Rüzgarlıklarını giymiş polislerin yerde yatan bir cesedin etrafında kümелendiğini ve bir ambulansın gölün yanındaki ana otoparka yanaştığını görmüştü.

Üçü yeşil alanda SWAT ekibinden saklanmıştı ama Loman yine de kendini açıkta hissetti. Bavar'a doğru uzandı ve kapının kolunu çekti. Kapı yerinden oynamadı. Kapının yanındaki tuğla duvarda bulunan metal bir plakanın üzerindeki küçük kırmızı ışık dikkatini çekti. Işığın altında, göz hizasında küçük bir mercek vardı.

İşi batıran ortağı bariz olanı söyledi. "Bu bir iris okuyucu."

Loman'ın Russell'a söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bavar kaçmaya çalışırken panik içinde ateş ettiği silah bir polisi vurmuş, kolluk kuvvetlerinin müdahalesini başlatmış ve planlarının sorunsuz bir şekilde uygulanmasını engellemişti.

Ama Bavar'la konuştu. "Merceğe bak."

"Hiç sanmıyorum," dedi Bavar gülerek. "Beni vurursan, bu hayatının en kötü günü olur."

Bavar'ın kendisine doğrultulmuş dolu silahlara rağmen küçümsemesi Loman'a mantıklı gelmişti. Bavar ukala bir piçti ama aptal değildi. O olmadan ödeme günü de olmazdı.

Plana göre, havaalanı fandangosu devam ederken, Russell'ın sokaktaki adamı Sam Wallace, David Bavar'ı izliyor ve Bavar elma şekeri kırmızısı Maserati'siyle evinden çıktığında Russell'a rapor veriyordu. Bu yüzden Loman ve Russell, BlackStar'ın CEO'su süperstar Bina 4'ün arkasındaki özel park yerine geldiğinde onu bekliyorlardı.

Olması gerektiği gibi çalışmıştı. Şimdiye kadar.

Russell kekeleyor, BlackStar'ın bugün çalışanlarla dolup taşacağını neden bilmediğine dair bahaneler uyduruyor, polisin varlığını açıklayamıyordu.

Loman, silahını Bavar'ın karnına dayamış olan Russell'a bakarken içi yandı.

"Her şeyi bilemem Willy," dedi Russell. "Mükemmel bir bilgiye sahiptim. Bavar'ın Noel'de her zaman yalnız geldiği iyi bilinir."

Bavar, "Sanırım dün gece personele gönderdiğim notu almadınız. BlackStar'ın acele bir siparişi var. Noel Baba, Aralık ayının yirmi beşinde çalışan herkese ikramiye verileceğini söylüyor."

Sanki yanan bir kibrit gaz kutusuna düşmüş gibiydi. Loman'ın Russell'a olan öfkesi patladı.

Silahını emeklilik planının arkasından çıkardı ve Russell'ın göğsüne doğrulttu. Russell'ın gözleri büyüdü ve geri geri gitmeye başladı.

"Willy, hayır, hayır, hayır."

"Sana güvenilebileceğimi sanmıştım,
Dick." Loman iki kez ateş etti.

Russell yere düştü, sonra inleyerek yerde yuvarlandı. Gözlerini açtığı anda, Loman'ın silahı hâlâ üzerinde tuttuğunu gördü. Russell elini kaldırdı, avuç içi Loman'a dönüktü, ateş etmemesi için yalvarıyordu.

Loman onu bir kez daha avucunun içinden kalbine doğru vurdu ve Russell, büyük kumarbaz, bilimsel bir zihne sahip derin düşünür, son nefesini verdi. Loman onu tekrar öldürebilmeyi diledi. Russell, dikkatle kurguladıkları vur-kaç stratejisini boşa çıkarmıştı.

Loman, Bavar'ı öldürmeden önce bir süre bilgi için sağmayı planlamıştı ama yeniden başlatma mümkündü. Uçuş parası ödenmişti ve jet hâlâ bekliyordu. Zürih'te tohum parası vardı. Ülke dışına çıktıktan sonra yeni hayatını nasıl finanse edeceğini bulacaktı.

Bavar'a "Tarayıcıya bak." dedi.

Bavar'ın beti benzi atmıştı. Loman için öldürmenin ne kadar kolay olduğunu gördüğünden beri şaka yapmıyor ve sırtıtmıyordu. Gözünü iris okuyucuya dayadı. Kilit gümbürdeyerek açıldı ve Loman kapıyı çekip ayağıyla açık tuttu ve silahıyla Bavar'ı dürttü.

Loman "Yürü" dedi.

Bavar yaptı.

Loman'ın nabzı kulaklarında yüksek sesle atıyordu. Russell'ı vurmak öfkesini hiç hafifletmemişti. Gözünün önüne karısı geldi ve Imogene'in oturma odasındaki gül rengi sandalyesinde oturduğunu, ona söylediği gibi bir gecelik yolculuk için hazırlandığını hayal etti. Nişan yüzüğünü ve doğum günü için ona aldığı elmas rozeti takıyor olacağını düşündü. Noel günü doğan tatlı kadın.

Onlar için harika bir hayat planlamıştı. Şimdi onu bir daha asla göremeyeceğini düşünüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 85

Conklin ve ben, üç adam aniden 3. ve 4. binalar arasındaki boşluğa doğru eğildiklerinde belki de Loman'ı gözden kaybettik. Hızlanarak, silahlarımız kılıfında, patika boyunca onlara doğru ilerlemeye devam ettik.

İki el silah sesi duyuldu, sonra üçüncüsü.

Conklin ve ben şimdi tuğla binaların sıralandığı boşluklara doğru koşuyorduk ve orada, bir yan kapının önünde, Ben Wallace'ın Loman'ın iki numaralı adamı tarifine uyan bir ceset vardı. Uzun boylu adamın uçuş ceketinde kurşun delikleri açılmıştı ve etrafında kan birikiyordu.

Conklin eğildi, nabzını yokladı, sonra başını hayır anlamında salladı.

Kapıya doğru gittim, kolu çektim, birkaç kez salladım ve ortağıma baktım.

"Devam et," dedi bana. "Eğer bu durum acil değilse, nedir bilmiyorum."

Kilidin etrafından kapıya ateş ettim, silahımın kabzasıyla cama vurdum, içeri uzandım ve kapıyı açtım.

Işıklar açıldı. Parke zeminler parlıyordu. Beyaz duvarlara büyük, çerçeveli grafikler asılmıştı ve seyrek döşenmiş resepsiyon alanının bir köşesinde bir Noel ağacı parıldıyordu.

Önümüzde, uzak duvarın dibinde, iğneli ışıklarla süslenmiş boş bir resepsiyon masası vardı. Masanın yanında, kısa bir merdiven ve tekerlekli sandalye rampası bir asansör bankosuna çıkıyordu.

Solumuzda ahşap bir iç kapı vardı. Kolu denedim ama kapı kilitliydi. Sağ tarafımızdaki odanın karşısında da aynı kapı vardı; sanki aceleyle açılmış ve kapatılmamış gibiydi.

Brady'yi aradım ve ona ulaştım. "Üçüncü binanın güney girişinde bir kurşun yarası var." dedim.

"Not edildi. Başka ne biliyorsun?" Ona tetikçinin binanın içinde olduğunu düşündüğümü, yalnız olmadığını, binanın boşaltılması ve cinayet mahallinin etrafında bir çember oluşturulması gerektiğini söyledim.

"Conklin ve ben binanın içindeyiz, tetikçinin peşinden gidiyoruz. Desteğe ihtiyacımız var."

Kapattım ve birkaç dakika sonra bir megafon elektronik bir cızırtıyla boğazını temizledi ve bir ses anons etti: "Burası SFPD. Herkesin binayı hemen boşaltmasını istiyoruz. Sadece ön girişi kullanın. Tekrar ediyorum, sadece ön girişten tahliye edin ve talimatları alacağınız ana otoparka gidin. Teşekkürler."

Conklin ve ben cinayet mahallini korumak için parçalanmış yan girişi kapattık. Aynı zamanda geniş, açık lobiye de net bir şekilde görebiliyorduk. İşçiler belirdi, birerli ikişerli gençler, telefonlarıyla heyecanla konuşuyorlardı, asansör bankasından merdivenlerden aşağı akıyorlardı, iş arkadaşlarının etrafından dolanarak ana çıkışa doğru ilerliyorlardı.

Resepsiyon alanına gelen herkesin yüzünü aradım.

Eğer içgüdülerim doğruysa ve Loman buradaysa, üzerinde haki bir rüzgârlık, pantolon ve belki de fôtr şapka vardı. Arkasında BlackStar logosu olan siyah bir beyzbol ceketi giymiş gümüş saçlı bir adamı güdüyordu.

Richie, "Saat ikide mavi takım elbiseli yaşlı adam." dedi.

Lobiden geçen adam koyu mavi işçi tulumu giyiyordu. Saçsız ve göbekliydi ve ön kapılara yönelirken bana bakmaktan kaçındı.

Bu oydu, Jacobi'nin telefonundaki fotoğraftaki adam.

Rich bağırdı, "Sen! Tulumun içindeki. Dur. Seninle konuşmamız gerek."

Tulumlar, "Ben mi? Elbette. Sorun değil." dedi.

Conklin bağırdı, "Ellerini görebileceğimiz bir yerde tut!" Şahıs,

"Ben burada çalışıyorum. Kimliğim var."

Elini tulumunun içine soktu.

Rich ve ben hep bir ağızdan "*Eller havaya!*" diye bağırdık.

Ama mavili adam bir silah çekti ve iki eliyle kavrayarak bize doğrulttu.

"*Bununla* konuş," diye bağırdı.

Ondan on beş adım uzaktaydık ama lobi, adamlar aramızda koşuşturan paniklemiş insan engelleriyle doluydu ve

çıkışa doğru akarken silahını ateşledi.

Ne bizim ne de Loman'ın net bir şansı vardı.

Kapılara doğru koşan genç bir adam Loman'ın sırtına ve omzuna çarptı. Loman döndü, sendeledi, sonra kendini tuttu. Kendisine çarpan ve şimdi geri çekilirken özürler dileyen genç adama doğru döndü.

Loman gözlerini bizden kaçırmıştı. Ön kapılar içeriye doğru patladığında ve resepsiyon alanı tamamen silahlı bir düzine SWAT ekibi komandosuyla dolduğunda ona yaklaşıyorduk. Dehşete kapılmış BlackStar çalışanları siyahlı adamların etrafından dolaşmaya çalıştı ama çıkış artık kapalıydı.

Conklin ve ben iki adımda Loman'a ulaştık ve ruh hali meydan okumadan yenilgiye dönüşürken yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. Buradan canlı çıkmanın bir yolu yoktu. İşi bitmişti.

Silahı yere düştü. Ellerini başının üzerine kaldırdı ve bize bağırdı, "Ateş etmeyin. Ateş etmeyin!"

Onu yere fırlattık, ama çok nazikçe değil.

Onu arkadan kelepçeledim ve ortağım üstünü aradı. Loman'ın kalça cebinde bir rulo koli bandı vardı ve cüzdanı ya da kimliği yoktu, başka silahı da yoktu.

Conklin ve ben Loman'ı ayağa sürükledik ve hâlâ adrenalin yüklemesi altındayken onu cinayet şüphesiyle tutukladım ve haklarını okudum. Conklin silahını torbaya koydu ve onu SWAT komutanı Teğmen Reg Covington'a teslim etti, o da bize sırtarak mahkûmumuzu minibüse götürdü.

Conklin'in elleri titriyordu.

Ben de sarsılmıştım. Ve hâlâ bir sorum vardı.

"Rich, bu Loman, değil mi?"

"Evet," dedi. "Onu yakaladık."

OceanofPDF.com

Bölüm 86

Mavi tulumlu alıngan adam Adalet Sarayı'na giden bir ekip arabasına bindiğinde, Conklin ve ben, bir düzine polisle birlikte dört katlı binada iki adamı aradık: BlackStar ceketı giyen gümüş saçlı adam ve Loman'ın üniformasını giyen kapıcı.

Bir malzeme dolabının içinde, atlet şeritleriyle bağlanmış ve boxerıyla ağzı kapatılmış kahverengi saçlı bir adam bulduk.

Bağları ve kelepçeleri çözüldüğünde bize teşekkür etti ve adının Steven Kelly olduğunu söyledi. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ve beş yıldır BlackStar'da temizlik işlerinde çalışıyordu. Kendisini kaçıran kişinin geride bıraktığı bol pantolonu kısmen giydiğinde, "Beni soyan adam Bay Bavar'a silah doğrulttu. Bay Bavar'a beni bağlattı."

Dedim ki, "Bay *David Bavar*? BlackStar'ın başkanı mı?"

"Bu o," dedi Kelly. "Patronların patronu. Bu onun şirketi."

Kelly bizi yakındaki bir konferans odasına götürdü ve BlackStar VR'nin kurucusu ve CEO'su David Bavar'ın portresini gösterdi. Bu oydu, Loman ile saten beyzbol ceketı giyen uzun adamın arasında yürürken gördüğüm gümüş saçlı adam.

Brady'yi aradım ve bu sefer onun giden mesajını aldım. Ona kendi mesajımı bıraktım ve BlackStar'ın CEO'su David Bavar'ın kaçırılmış olabileceğini ve gözaltında bir şüphelimiz olduğunu söyledim.

"Loman olabilir," dedim. "Brady, güvenlik görüntülerine ihtiyacımız var, özellikle de Üçüncü Bina'nın güney tarafındaki girişten ve içeriden alabileceğin her şeye."

Conklin bizi salona götürdü ve biz ekip odasına geri döndüğümüzde Loman tutuklanmış ve ölü adamın kimliği tespit edilmişti.

San Francisco'dan Richard Ross Russell.

Russell'ın parmak izleri dosyadaydı çünkü eğitim sistemindeydi ve San Francisco Eyalet Üniversitesi'nde fen ve matematik alanlarında ileri derecelere sahip bir yardımcı profesördü. Bekârdı ve bilinen bir suç ortağı ya da herhangi bir sabıkası yoktu.

Ama adli tıpımız vardı.

Russell'ın cesedinin yakınındaki çalılıkta bir silah bulundu. Russell'ın parmak izleri silahın üzerindeydi ve sağ elinde de kurşun yarası vardı. Balistik Jacobi'nin kalçasından çıkarılan kurşunu incelemeye aldı ve laboratuvar bu kurşunu Russell'ın silahından çıkan kurşunla eşleştirdi.

Masa sandalyemde arkama yaslandım ve ön duvarda asılı duran televizyona baktım. Havaalanındaki silahlı saldırı hâlâ haberlerin başındaydı. Görgü tanıklarının ve hamalların birinci ağızdan anlattıkları, Gerald Herz ve havayolu yöneticileriyle yapılan röportajlar vardı.

BlackStar'daki silahlı saldırıdan bahsedilirken ekranın alt kısmında sadece bir chyron yazıyordu ve David Bavar'dan hiç bahsedilmiyordu.

BlackStar'da olanlara hâlâ bir anlam veremiyordum. Tüm bunların amacı neydi?

Russell'ı kim ve neden vurmuştu? Russell, Lomachenko ve David Bavar arasındaki bağlantı neydi? Bu aslında bir adam kaçırma mıydı?

Ve en önemlisi, David Bavar şimdi neredeydi?

Eğer çok şanslıysak, güvenlik kayıtlarında cevaplar olabilir.

OceanofPDF.com

Bölüm 87

Saat 18:00'i **biraz** geçe William Lomachenko turuncu bir tulum giymiş ve nezarethanede dinleniyordu.

Conklin ve ben masalarımızda Noel yemeği olarak jambonlu sandviç yiyor, kahve içiyor ve Loman ile yapacağımız röportaj üzerine konuşuyorduk.

Araştırmamızı yapmıştık.

Loman'ın sabıka kaydı yoktu ve dış görünüşü Bay Sıradan Adam'ı çağırıyordu. Evi, işçi sınıfının yaşadığı bir mahallede, sıradan bir evdi. O ve karısının bir ithalat işi vardı ve Loman yerel mağazalara altın zincir satıyordu. Eski bir arabası vardı. Büyük mağaza kıyafetleri giyiyordu.

Evi için arama iznimiz vardı ama şu ana kadar suçlayıcı bir şey çıkmadı. Lomachenko'nun mali durumunu incelemek için de arama emri çıkartabildik. Bankalar bugün kapalıydı ama elimizde birkaç bilgi vardı.

Birincisi, dosyadaki DMV fotoğrafından Lomachenko'nun kimliğini tespit ettik.

İki, onu BlackStar'da suçüstü yakalamıştık ve şu anda yedinci kattaki nezarethanemizdeydi.

Kendimi çok mutlu hissetmeliydim ama ya ona karşı bir dava açacaktık ya da onu serbest bırakacaktık. Şu anda, Loman dediğimiz adam, onu indirdiğimizde elinde tuttuğu silah dışında hiçbir şeyde parmak izini bırakmamıştı. Loman'ın o silahı Russell üzerinde kullandığına dair her şeye bahse girerim ama Noel'de laboratuvarımızda iskelet bir ekibimiz olmasına rağmen, adli tıpın bunu inceleyip bize geri dönmesi günler alabilir.

Conklin ve ben Loman'a nasıl yaklaşacağımızı konuştuk: onu rahat ettirmek, onunla arkadaş olmak, ona çıkış yolunu göstermek ve dışarıdan içeriye doğru çalışmak ya da doğrudan üzerine sert bir şekilde gitmek. Eğer yanlış yaparsak

konuşmayı kesebilirdi. Bu onun hakkıydı. Rich ve ben aynı fikirdeydik.

David Bavar'ı bulmak kritik ve acildi. Lomachenko'nun Richard Russell'ı öldürdüğünü itiraf etmesini sağlamak, çeşitli cinayet ve kargaşanın parçalarını (ölen Julian Lambert, ölen Arnold Sloane ve bu sabah SFO'daki Keystone Polisleri soygunu) inandırıcı bir bütün haline getirirken onu tutacaktı.

Henüz Loman'ın birini öldürdüğüne ya da Bavar'ı kaçırdığına dair kanıtımız yoktu ama güneş doğana kadar ya da "Bana avukatımı getirin" diyene kadar onun üzerinde çalışmaya hazırдық.

Bu iyi bir şey olmazdı. İyi bir avukat ve sempatik bir yargıçla kefaletle serbest kalabilir. Sonra da atlayabilir.

Sandviç kabuklarından oluşan kahverengi poşetimi topladım ve çöp kutusuna attım.

Conklin, "Hazır mısınız?" dedi. "Dışlerimi fırçaladıktan sonra."

Dakikalar sonra Mülakat 1'deki yaralı gri metal masada sandalyelerimizdeydik. Loman cama bakarken ve kamera kayıttayken ben önden gittim.

Şüphelimize kibarca sordum, "Bay Lomachenko, anlamıyoruz. Bu öğleden sonra neden BlackStar VR'daydınız?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, tam olarak emin değilim," dedi. "Arkadaşım Dick Russell onunla gelmemi istedi. Sadece arkadaş istediğini sanmıştım. Konuşacak ya da ceketini tutacak birini."

"Neden kılık değiştirdin?"

Loman uzun bir süre cevap vermeden bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Her yerde polisler vardı. Russell'ın öldüğünü ve suçu benim üzerime atmaya çalışacağınızı biliyordum. Ortadan kaybolmak istedim. En üzücü şey. O adam benim yirmi yıllık arkadaşımdı. Neredeyse ailemden biriydi."

Dedim ki, "Tamam. Ama neden silahın vardı? Tüm bunlar ne içindi?" "Ah.

Şey. Russell bana şirketin başındaki Bay Bavar'ın onun bir icadını çalmış, bir çeşit yazılım hack'i. Milyonlar değerinde olabileceğini söyledi. Dick, Bavar'ı korkutarak bu fikri hırsızlık için ona ödeme yapmasını sağlamak istedi. Bu yüzden Bavar'ın Noel'de ofisinde yalnız olacağı bilgisinin izini sürdü. Görünüşe göre, ofisine gidip yakın çevresi için yedi rakamlı ikramiye çekleri yazmak onun bir alışkanlığıydı."

Dinledim, bir sonraki sorumu hazırladım.

"Peki bu iş nasıl ters gitti Bay Lomachenko? Russell'ı neden vurdunuz?"

"*Ben mi?* Hayır. Her şeyi yanlış anladınız, Çavuş Boxer. Dick'i *Bavar* vurdu. Beni değil. Ama bu anlaşılabilir bir şeydi. Russell kontrolden çıkmıştı," dedi Lomachenko. "Gittikçe daha da sinirleniyor, bir milyon dolar alamazsa *Bavar*'ı vurmakla tehdit ediyordu. Dediğim gibi. Dick onu sarsıyordu. Ben orada durmuş izliyordum ve sonra *Bavar* Dick'in silahını elinden kaptı *ve bam!* Aynen böyle, onu vurdu. *Bam, bam, bam.* Ondan sonra ne olduğunu görmek için etrafta dolaşmadım."

"Evet, anlıyorum," dedim, Loman'ın gergin görünmediğini ya da davranmadığını düşünerek. Ne göz kırpmıyor, ne de ağlıyordu. Yalan söylemek ona kolay geliyordu. Hatta ilgiden hoşlandığını bile söyleyebilirim.

Devam ettim. "Yani, doğru mu anladım? Sadece peşlerine takıldığını söylüyorsun ve sonra bir bakıyorsun kavga çıkmış. *Bavar* silahı Russell'dan aldı ve onu vurdu."

"Kesinlikle doğru. *Bavar*'ın Dick'i vurduğunu görmem dışında bu olayla hiçbir ilgim yok. Tanrı şahidim olsun, ben sadece vitrin süsüydüm."

Hayır. Sadece saçmalıyordu.

Sonraki bir saat boyunca Conklin ve ben sırayla Loman'a BlackStar hakkında sorular sorduk. Kendini tekrar etmeye başladığında, son beş gündür peşinde olduğumuz Loman bağlantılı suç çılgınlığının diğer unsurlarını sorduk - sahte ipuçları, cesetler ve bu sabahki havaalanı terör saldırısı.

Elimizde çok şey vardı. Ne kadar malımız olduğunu ve onu ne kadar yakından izlediğimizi bilmesini istedik, hata yapmasını ya da bir anlaşma yapmaya çalışmasını umuyorduk.

Ancak her parçasını ve bir kısmını gülümseyerek reddetti.

"Benimle ilgili her ne düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Benim bunlarla hiçbir ilgim yok." Söylediği buydu.

Yalan söylediğine dair elimizde hiçbir kanıt yoktu.

Bölüm 88

Lomachenko bir bardak su teklifini kabul etti, Conklin ve ben de aynısını içtik.

Yalancı pislik çuvalı su içtikten sonra, "Karımı aramak istiyorum. Bugün onun doğum günü. Benim için endişeleniyor olmalı."

"Onu birazdan arayabilirsiniz Bay Lomachenko, ama daha yeni başlıyoruz" dedim.

"Bak, bunu bir kez daha söylememe izin ver. Beni yanlış anladınız. Ben sadece bir mücevher satıcısıyım. Küçük patatesler. Hey, karımı aramam *lazım*. Bu benim tek telefon görüşmem, tamam mı?"

"Imogene ile mi konuşmak istiyorsun?" dedim.

"Adını nereden biliyorsun?"

Dedim ki, "Onu tutuyoruz, Bay Lomachenko. Bir hapisane hücresinde."

"Ne için? Hayır. Ne için? O bir *ev kadını*." Sonunda onu kızdırmıştık.

"Aslında o aynı zamanda senin iş ortağın, çünkü senin kitaplar. Aslında, onu yaptığınız her şeye suç ortağı olmakla suçladık. Richard Russell cinayeti de dahil."

Loman patladı.

"O bir *ev kadını*. Yemek yapar, çamaşır yıkar. Onu taciz ettiğin için seni dava edeceğim. Ciddiyim. Onunla konuşmak istiyorum!"

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi Conklin, "David Bavar'a ne yaptığını bize anlattıktan sonra."

"Sana daha önce de söyledim. Onu tanımıyorum. İşler sarpa sardığında nereye kaçtığını bilmiyorum," dedi Lomachenko. "Bunların hepsi saçmalık. Ve seninle konuşmaktan yoruldum. Benden bu kadar."

Onun işi bitmişti ama bizim bitmemişi.

Conklin, nam-ı diğer Müfettiş İyi Polis, "Bay Lomachenko, savcıyla aramız iyi. İkimiz de onu yıllardır tanıyoruz. İkimiz de onu yıllardır tanıyoruz."

Bay Bavar'ı nerede bulacağımızı söylersen vurulmana yardım ederiz." "Nerede olduğunu biliyorsam ne olayım. Size söyledim."

Bavar'ın nerede olduğuna dair hâlâ hiçbir ipucumuz yoktu. Karısı ondan haber almamıştı ve Bavar'ın mümkün olsa evi arayacağında ısrar ediyordu. Arabası hâlâ BlackStar'daki özel yeraltı bölmesindeydi ama Bina 3'te yapılan aramalarda ona rastlanmamıştı. Ölüyor ya da ölmüş olabilirdi. Onu bulmak zorundaydık.

Geri atladım.

"Biliyorsun, ellerin barut için test edildi." "Öyle mi? Hayır, bilmiyordum."

Hâlâ gözünü kırpmadı.

"Test pozitif çıktı."

"Saçmalık."

"Bir silah ateşlediniz ve o silah elimizde," dedim. "Balistik fazla mesai yapıyor. Şu anda silahınızdan çıkan mermileri test ediyorlar ve adli tabibin Bay Russell'ın vücudundan çıkardığı mermilerle karşılaştıracaklar.

"Bay Lomachenko. Arkadaşınız şu anda adli tabip masasında. Onu vurduğunuza dair elimizde kesin kanıt olmasını beklemek ister misiniz? Bizim için sakıncası yok. Çünkü seni Richard Russell'in cinayetinden içeri tıktığımızda seninle işimiz bitecek. Pazarlık yok. İşbirliği için anlaşma yok."

Loman uzun süre bana baktı, ben de ona baktım. Şimdi göz kırptı.

"Onu ben vurdum."

"Kimi vurdun?"

"Russell'ı vurdum. Nefsi müdafaaydı. Paranoyaklaşmıştı ve çıldırmıştı. Bavar'ın tarafında olduğumu, silahını *bana* doğru salladığını söyledi. Bunu anlıyor musun?"

Kamerayı işaret ettim.

"Güzel. Çünkü gerçek bu. Silahı böyle sallıyor, Bavar'la benim aramda ileri geri sallıyordu. Artık onu tanıyamıyordum. Beni öldüreceğini söylediğinde onu vurmak zorunda kaldım. Bavar kapıyı açtı ve ben de içeri koştum. Bavar'ı düşünmüyordum. Ortalık sakinleşene kadar saklanmayı düşünüyordum." Yutup yutmadığımızı anlamak için yüzlerimizi taradı. "Bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Ortaya çıkıp polise anlatma ihtimalim çok yüksekti ama önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Daha önce hiç silah kullanmamıştım. Daha önce hiç ateş etmedim.

kişi."

"Sizi anlıyorum," dedi Conklin. "Size doğrultulan bir silah hayatınızı değiştirecek bir deneyimdir. Eminim çok üzgünsünüzdür. Ama sana hatırlatmak isterim ki şu anda elinde bir koz var. Savcı, Russell'ı vurduğun için seni suçladığında bazı kolaylıklar sağlayabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lomachenko sessizdi.

Conklin, "Doğruyu söylemek gerekirse Bay Lomachenko, kendiniz için yapabileceğiniz en iyi şey bize Bavar'ı nerede bulacağımızı söylemek." dedi.

Lomachenko ortağımın gözlerinin içine baktı ve "Alınmayın ama sanırım kendim için yapabileceğim en iyi şey avukatımla konuşana kadar başka bir şey söylememek." dedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 89

Ekip odamız boştu ve bunun nedeni gece vardiyasındaki adamların aileleriyle birlikte evde kalmaları değildi.

Şerif departmanı ve motosiklet bölümü de dahil olmak üzere Adalet Sarayı'ndaki tüm polisler ya SFO'da ya da BlackStar'da Loman'ın ardından temizlik yapıyordu.

Brady'yi aradım ve ona dört saatlik sorgulamamızın kısa versiyonunu verdim.

"Russell'ı nefsi müdafaa için vurduğunu itiraf etti," dedim. Ona tekrar Bina 3'ün güvenlik kamerası görüntülerini elde etme konusunu sordum. "Brady, kapı aralığından çekilen görüntüler bize Bavar'a ne olduğunu gösterebilir."

"Boksör, olabildiğince hızlı dans ediyorum. Sisteme erişebilecek birini bulmamız gerekiyordu. Kasetleri çektik ve onlara bakacak birilerini bulmaya çalışıyoruz. Geç oldu. Mümkün olan en kısa sürede yan kapıdan görüntü alacağız. *Eğer* kamera çalışıyorsa. Evine git. Hemen. Bu bir emirdir."

"Sana meydan okuyorum," dedim. "Loman'la işim bitmedi, henüz değil. Aklıma bir fikir geldi."

Brady bana biraz uyumazsa arabasıyla kaza yapacağını söyledi.

Dedim ki, "Hemen eve git. Bu bir emirdir." Bir kahkaha attı. "Evet, hanımefendi."

Joe'ya mesaj attım, hayatta olduğumu ama ne zaman evde olacağımı bilmediğimi söyledim. Uzun bir *X'ler* ve *O'lar* dizisi gönderdim ve o da cevap yazdı: *Uyandım. Ve uyanık. Julie uyuyor. Dikkatli ol.*

Conklin'i aramaya gittim. Onu dinlenme odasında buldum.

"Naber, Linds."

Bir çöp kamyonu tarafından ezilmiş gibi görünüyordu ve ben de oldukça

Benden daha iyi göründüğüne eminim.

Çatal-bıçak çekmecesinin arkasına bir çikolata saklamıştım. Oturdum ve atıştırmalıklarımı Conklin'le paylaşmayı teklif ettim.

O da "Teşekkürler. Ama hayır." Geldiğini hissedebiliyordum. Bir dakika içinde bana saatin kaç olduğunu söyleyecek ve ceketini giyecekti.

"Sadece bildiklerimizi gözden geçiriyoruz." dedim. Başını salladı.

"Bavar'ı Loman ve Russell'la birlikte yürürken gördük, sonra sola dönüp Üçüncü Bina'nın yan kapısına doğru hızla ilerlediler."

"Doğru," dedi Richie.

"Yani Loman Russell'ı vurur. Belki Bavar kaçır?"

"Olabilir. Bir telefon bulur bulmaz ya da otoparkta bir ekip arabası bulur bulmaz polise haber verir."

"Ya da Loman silahı Bavar'a doğrultur ve binaya girmesini emreder."

"Öyle olduğunu varsayalım," dedi Conklin.

"Eğer bu doğruysa, ölü ya da diri, Üçüncü Bina'da."

Conklin ve ben bütün binayı dolaşmış, kapıcıyı ve Bavar'ı aramıştık. Zemin katta resepsiyon alanı ve yarım düzine konferans odası vardı, hepsi de açık alanlardı. En üstteki üç kat küçük ofislerle doluydu. "David Bavar'ın cesedi ofislerden birinde bir masanın arkasında mı yatıyor?" Yüksek sesle merak ettim.

Conklin, "Tac ekipleri de bu ofislerden geçti" dedi.

"Evet. Ama hızlı bir güvenlik taramasıydı, bir tetikçi, bir ceset ya da zor durumdaki bir kişiyi arıyorlardı. Bakım ve güvenlik görevlilerinin binayı planlarıyla birlikte incelemeleri günler alacaktır. Tuğla tuğla sökün."

Conklin başıyla onayladı.

"Bavar'ı nerede bulabileceğimizi söyleyebilecek bir kişi tanıyoruz" dedim.

Conklin, "Ben hapishaneye gidip Loman'ı yatıracağım," dedi. Çikolatayı kahve ile yıkadım, masama geri döndüm ve Metro Hastanesi'ni arayıp Warren Jacobi'nin kız kardeşi olduğumu ve onunla konuşmak istediğimi söyledim.

Nöbetçi hemşire pek oralı olmadı. "Burada telefonunun kapalı olduğu yazıyor." "Durumu nedir?"

"Bu bilgiye sahip değilim," dedi. "Bir mesaj alabilir misiniz?"

"Elbette."

"Lütfen ona Lindsay'in aradığını söyleyin."

Telefonu kapattığımda Conklin'in karşımdaki koltuğunda oturduğunu gördüm.

Dedi ki, "Loman avukatının buralarda olmadığını söylüyor. Bir mesaj bırakmış: 'Bay Doheny 2 Ocak'a kadar ofiste olmayacak ve kendisine ulaşamıyor. Döndüğünde size geri dönecektir'. Buna benzer sözler."

İyi oldu. Bu bize biraz zaman kazandırdı.

Conklin, "Karısıyla konuşmakta ısrar ediyor. Buna hakkı olduğundan değil."

Dedim ki, "Biliyor musun? Önce gidip onunla konuşmalıyız."

OceanofPDF.com

Bölüm 90

Loman, hattın kalabalık olmayan bir ucundaki parlak ışıklı nezarethanesinde dar bir bankın üzerinde yatıyordu.

Karısı Imogene'i hapishaneye getirdiğimizde ayağa fırladı. Onu kafesinin dışında bir sandalyeye oturttuk.

Loman parmaklıkları tuttu ve üzüntüyle onu selamladı. "Bunny, iyi misin? İyi misin?"

O da turuncu bir tulum giyiyordu. Brady'yi REM uykusundan uyandırdım ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde onu bilgilendirdim. Yaptığımız şey yasadışı değildi ama alışılmışın dışındaydı. Bunu gerçekleştirmek için teğmenimize/şefimize ihtiyacımız vardı. Aramayı o yapmıştı ve Bayan Lomachenko birkaç blok ötedeki kadınlar hapishanesinden hemen nakledilmişti.

Kocasının doğrudan gözlerinin içine baktı. Hoşbeşle uğraşmadı, doğrudan konuya girdi.

"Willy, Dick Russell'ı senin öldürdüğünü söylediler. Bu bir yalan. Yalan olmalı. Onu seviyorsun."

Loman'ın gözleri yaşardı. Karısının yanından geçip bana ve Conklin'e öfkeli bakışlar yöneltti.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Ortağım ve ben on adım uzaklaşıp arkamızı döndük. Teknisyenler tarafından izlenen kameralar hücre bloğunda sıralanmıştı ve bir tanesi Lomachenkos'u gösteriyordu.

Loman, "Yapmak zorundaydım Imogene. Nefsi müdafaaydı. Beni vuracaktı."

"William. Polis beni senin suç ortağın olarak suçluyor. Bir *cinayetin* suç ortağı olarak. Rüya görüyor olmalıyım. Çok kötü bir rüya görüyor olmalıyım."

"Özür dilerim, Bunny," dedi. "Çok üzgünüm."

"Tam olarak ne için üzgünsün Willy? Bunların hiçbirini anlamıyorum. Ne yaptın sen?"

Bize anlattığı hikâyenin bir versiyonunu ona da anlatmıştı ama bu sefer olaya karıştığını itiraf ediyordu ve bunun bir nedeni vardı. Ellerimi sabit tutmak ve gözlerimi koridorun diğer ucundan ayırmamak için kendimi zor tuttum.

Lomachenko karısına "Daha iyi bir hayatımız olsun istedim," dedi. "Büyük bir ödeme günü olacaktı ve kimsenin canı yanmayacaktı. Hiç kimsenin. İnan bana, Imogene. Lütfen inan. Bunu *bizim* için yaptım. Bekleyen özel bir jetim vardı. Sen ve ben İsviçre'ye uçacaktık. Orada bizim için bir yer satın aldım ve içini modern sanat eserleriyle doldurdum. Cenevre Gölü manzaralı, üç yatak odalı, yüksek katlı güzel bir daire."

İki duvarın birleştiği yerde bir ayna vardı ve bloğun görüntüsünü veriyordu. Bayan Lomachenko'nun şaşkınlık ve öfkeyle başını şiddetle salladığını gördüm.

Kocası devam etti. "Bu senin doğum günü sürprizindi. Zengin olacaktık ve hayatımızın geri kalanında her şeyin en iyisine sahip olacaktık. Bunu mahvettiği için Dick'e teşekkür edebilirsin."

"Seni tanımıyorum," dedi Imogene Lomachenko. "Yirmi yıllık evlilik. Güzel bir hayat. Ve sen ne yapmak istedin? Tüm bunları elimden almak mı? Yabancı bir ülkede kaçak olarak yaşamamı mı istedin? Delirdin mi sen?"

Imogene Lomachenko'nun öfkesi ve kızgınlığı tüm koğuştta yankılandı. Diğer mahkumlar güldü. Alay ettiler.

Lomachenko'nun başı aşağıdaydı. Imogene devam etti.

"Peki şimdi bana ne olacak? San Francisco'da duvar manzaralı yüksek bir hücrede mi öleceğim?"

"Bu bir kazaydı," dedi. "Korkunç bir kaza. Dick araştırmasını yapmış olsaydı, biz-"

Bu benim işaretimdi.

"Bay Lomachenko, bu şimdi geldi." dedim.

Telefonuma baktım ve bilgisayar uzmanımızın az önce bana gönderdiği videoyu aradım.

"Üçüncü binanın kapısının üzerinde bir kamera vardı." dedim. "Ne... ne olmuş yani? Sana inanmıyorum. Ben kamera görmedim."

"*Seni* gördü." dedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 91

Biraz önce Conklin'le videonun önizlemesini yapmıştım ve şimdi hem Imogene'in hem de kocasının ekranı görebilmesi için telefonu kaldırdım.

Görsel kalite olağanüstüydü. Şimdi sesi de duyabildiğime göre, o da netti. Son teknoloji ürünü bir şirketten bekleyeceğiniz gibi.

Russell: "Willy, hayır, hayır, hayır."

Willy: "Sana güvenebileceğimi sanmıştım, Dick."

Lomachenko ayağa kalkmış, parmaklıkları sallıyordu. Bana ve Conklin'e bağırdı, "*Kesin şunu*. Tanrı aşkına, filmi durdurun."

Video akmaya devam etti ve Imogene'in her parçayı görebildiğinden emin oldum: Loman silahı Russell'a doğrultuyor ve bir kez ateş ediyor, sonra tekrar. Aynı üstten görüntü David Bavar'ın yan kapının yanında sinmiş olduğunu ve Lomachenko'nun Russell'ın cesedinin başında durduğunu gösteriyordu.

Imogene'in yüzünde geniş gözlü bir dehşet ifadesi vardı. Yüksek sesle nefes aldı, sonra elleriyle ağzını kapattı.

Hepimiz Russell'ın can çekişen iniltilerini ve üçüncü atışı, yani darbeyi duyduk, ardından Lomachenko'nun sesi Bavar'a "Tarayıcıya bak" dedi.

Lomachenko'nun kapıyı açmasını, Bavar'a içeri girmesini söylemesini ve ardından onu takip etmesini izledik.

Kaydı durdurdum ve oturduğu yerde iki büküm olmuş, ellerini başının üstünde kavuşturmuş adama seslendim. "Bay Lomachenko, işte biz buna reddedilemez kanıt diyoruz. Kaya gibi sağlam. Sizi yakaladık."

Bu bombayı yuttuğundan emin olunca devam ettim.

"İşte ortağım ve benden Noel hediyeniz. David Bavar'ı nerede bulabileceğimizi hemen şimdi söyle. Richard Russell, Julian Lambert, Arnold Sloane, havaalanı dolandırıcılığı ve diğer her şeyi yazılı olarak itiraf ediyorsun.

Adam kaçıрма.

"Bunu yapın ve Bay Bavar'ı yakaladığımızda savcayı arayıp karınız hakkındaki suçlamaları geri çekmesini isteyeceğim. Söz vermiyorum ama iyilik isteyeceğim ve o bir arkadaş."

Lomachenko hareket etmedi, çömeldiği yerde kaldı. Ne düşünüyordu ki?

Dedim ki, "Eğer karınızı seviyorsanız, Bay Lomachenko, doğru olanı yapın. Bırakın evine gitsin."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

31 Aralık

OceanofPDF.com

Bölüm 92

"Yellow Bird "ün caz versiyonunu çalan **kornolar, kazolar** ve çelik davullar Susie's Café'den sokağın yarısına kadar duyulabiliyordu.

Yeni yıl arifesiydi.

Cindy, Yuki ve ben, eşlerimiz ve sevgililerimizle birlikte Kadın Cinayet Kulübü'nün arka odadaki en sevdiği masayı ele geçirmiştik. Yolda olan Claire ve Edmund Washburn için de başka bir masa hazırlanmıştı.

Cindy masaya doğru eğildi ve benden ekmeği uzatmamı istedi, yeni zümrüt kolyesi parlıyordu.

"Ne ekmeği?" diye sordum.

Cindy güldü. "*Kırmızı sana yakışıyor*" dedim."

Gülmekten yerlere yattım ve Joe da bana katılarak, "Ona kırmızılar içindeki bir sarışının eskiden sıcak domates olarak adlandırıldığını söyleyip duruyorum" dedi.

Şimdi hepimiz gülüyorduk, Yuki tekila tükürüyordu ve ben bunun kazağım yüzünden ya da sebze gibi görüldüğüm için ya da şaka çok komik olduğu için olduğunu düşünmüyordum.

Muhteşem bir rahatlamaydı. Bu gece bira sürahisi dipsizdi, baharatlı yemekler hiç bu kadar iyi olmamıştı ve masadaki herkesin kutlayacak çok şeyi vardı.

Sonunda hepimiz görevden ayrılmıştık. Belediye Başkanı Caputo, Conklin, Brady ve beni, Lomachenko'nun koli bandıyla bağlayıp ana kattaki bir havalandırma dolabına sakladığı Bavar'ın yerini tespit ettiğimiz ve Lomachenko'ya karşı görevimizi fazlasıyla yerine getirdiğimiz için takdir etmişti.

Bavar olaydan yara almadan kurtulmuş ve San Francisco Polis Memurları Derneği'ne yüklü bir bağışta bulunarak korkunç bir haftayı bir sonraki yıla girerken *Yahoo*'lara çevirmişti.

Bu en mutlu akşamda aklımı kurcalayan tek bir şey vardı.

Jacobi'yle neredeyse bir hafta önce kalçasından vurulduğundan beri konuşmamıştım. Mesajlaştık ve bana neşeli bir mesaj gönderdi: "*Boxer, ben iyiyim. Kendi yatağında rahatım. Benim için bir içki al, ama hâlâ sesini duymamıştım.*"

Joe omzumu sıktı ve "Şuna bak" dedi.

Kafamı kaldırdığımda Claire ve Edmund'un bardan arka odaya uzanan dar koridorda çaça çaça yürüdüklerini gördüm. Claire ışıltılı, dekolteli siyah bir elbise giymişti ve ikisi de San Diego'da geçirdikleri haftanın etkisiyle parlıyorlardı.

Onlar oturduktan sonra, en yakın arkadaşım ve ben birbirimizi yakaladık. Ona neleri kaçırdığını anlattım - kıllı, korkutucu ip cambazı Lomachenko röportajları ve onun tam ve biraz da beklenmedik teslimiyeti.

"Onu intihar gözetimine aldık," dedim ona.

"O kadar depresif, ha?"

"Evet. Miller'ın *Satıcının Ölümü* oyununda Willy Loman kendini öldürür."

"Ama oyundaki kişi bunu arabasını çarparak yapıyor, değil mi?"

Güldüm. "Loman oldukça yaratıcıdır. Çarşaf şeritleriyle denenmiş ve doğru olanı yapabilir. Bunu istemeyiz."

Claire'e bir bira doldurdum ve bana ekstra kredili Noel tatili dersindeki öğrencilerden bahsetti.

"O çocuklardan bazıları beni gözyaşlarına boğdu" dedi. "En az üçünün mükemmel birer patolog olacağını biliyorum. İnanır mısınız, ikisi benden daha iyi olacak."

Sırıtişından başımı kaldırdığımda başka bir arkadaşın bize doğru geldiğini gördüm; hem göz alıcı hem de gerçekçi bir gündüz kuşağı TV programı oyuncusu olan güzel Miranda Spencer. Aynı zamanda Jacobi'nin kız arkadaşıydı.

Sandalyemden kalkmış, selamlaşmaya ve bir sürü soru sormaya başlamıştım ki, genişçe gülümsedi ve "Lindsay. Hemen dışarıda. Ve bir sürprizi var."

Bölüm 93

Saat on biri **geçiyordu**. Kocamla gece yarısı Susie'nin evinde öpüşmeyi bekliyordum.

Ama Miranda bizi kaldırıyor ve "Acele edin, acele edin" diyerek dışarı çıkarıyordu.

Parayı ödedik ve gürültülü bar kalabalığının arasından geçip bir limuzinin kaldırma park ettiği Jackson Caddesi'ne doğru ilerledik.

Brady arka kapıyı açtı ve sevgili arkadaşım arka koltukta, elinde bir koltuk değneği ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye oturuyordu.

"Belediye başkanı bizim için bazı koltukları kordon altına aldırды," dedi. "Hadi gidelim, hadi gidelim."

Hepimiz arabaya doluştuk ve tatil için hâlâ ışıktandırılmış olan şehrimizde on beş dakikalık bir gezintiye çıktık. Rincon Park'ta indiğimizde Brady ve Conklin Jacobi'nin arabadan inmesine yardım ettiler ve önünü kestiler. Joe kolunu Jacobi'nin sırtına doladı ve "Bana yaslan, Şef. Tüm ağırlığını bana ver."

Oturma duvarlarında SFD için ayrılmış yerimizi bulduk. Körfezin, feribot terminalinin ve ışıklarla süslenmiş köprünün en iyi manzarasına sahiptik.

Bu San Francisco'nun parti elbisesi.

Binlerce insan gökyüzünde açan çiçekleri izlemek için Embarcadero'da toplanmıştı. Pier 14 açıklarındaki mavnalardan ilk havai fişekler fırlatıldığında koltuklarımıza henüz yerleşmiştik. Müzik gösteriye senkronize edilmişti ve kalabalık her yeni patlamada tezahürat yapıyordu.

Ses sisteminden gece yarısına on saniye kala geri sayım başladığında kocam beni yakaladı. Neredeyse nefesimi keserek, benim için ne kadar korktuğunu ve beni kaybetmeye nasıl dayanamadığını kelimelerle ifade etmeden gösterdi.

Sonraki yirmi dakika boyunca gökyüzü roketler ve pirotekniklerle çatırdadı, hepsi aşağıdaki suya yansıdı ve parlak bir büyük finalle sona erdi.

Kocam ve ben yeni yılda öpüştük.

Ona dedim ki, "Seni seviyorum Joe. Seni çok seviyorum."

"Çok şanslıyım sarışın. Yeterince söyledim mi? Ben de seni seviyorum." "Çok söylüyorsun."

Beni tekrar öptü.

Ve sonra ağladım. Bu duygu giderek artıyordu ve hıçkırıklarla birlikte su gibi akmaya başladı. Joe ben tekrar gülmeye başlayana kadar bana sarıldı.

En iyi ve en sevgili arkadaşlarım etrafımızdaydı, birbirlerine sarılıyor, eşlerini öpüyorlardı ve yanakları ıslak olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Brady'yi hiç ağlarken görmemiştim.

Jacobi'nin ısrarıyla, birbirimize her şeyin en iyisini dilemek için rugby tarzı bir araya geldik. Biz kız arkadaşlar yanaklarımızı sıktık ve erkeklerimizin kollarına geri dönmeden önce birbirimizin saçlarını karıştırdık.

İşte buydu. Hayatımın en güzel yılbaşı gecesi idi.

Kendimi yeni yılın getireceği her şeye hazır hissediyordum.

OceanofPDF.com

Sonsöz

2 Ocak

OceanofPDF.com

Bölüm 94

Yeni yıl tatili sona ermişti ve Joe için 2 Ocak diğer günler gibi bir iş günü olarak başlamıştı.

Lindsay'e istasyona giderken veda öpücüğü vermiş, Julie'yi anaokulu servisine kadar yürütmüş ve en sevdiği yardımcısının yanındaki koltuğuna oturtmuştu. Sonra eve dönmüş, Martha'ya el sıkışma karşılığında bir biftek hazırlamış ve masasına oturmuştu. O sabah saat on gibi, evdeki ofisinde faturalarını öderken masa telefonu çaldı.

Arayanın kimliğinde *Drisc* yazıyordu, Pacific Heights'ta önemli bir otel. Telefonu açtı ve "Joe Molinari" dedi.

Tek duyduğu yumuşak bir nefes alış verişti, bu yüzden "Alo?" dedi ve tam telefonu kapatacak ki genç bir kadın sesi "Baba? Baba, ben Francesca."

Joe zeminin altından kayıp gittiğini hissetti. Ahize neredeyse elinden kayacaktı. Kendini tuttu ve, "Franny? Sen misin?" dedi.

Gergin bir gülüşme oldu ve sonra dedi ki, "Benim. Büyümüş ve burada, San Francisco'dayım."

Çılgınca gelmişti ama ona inanmıştı.

Franny'yi son gördüğünde Julie'nin yaşındaydı. Yaklaşık dört. Konuşuyordu. Sorular soruyordu. *Neden, neden, neden?* Önemli olanlara cevap verememişti.

Uzayan sessizliği "Sana Franny diyebilir miyim?" diye sorarak doldurdu.

"Elbette. Sana baba diyebilir miyim?"

"Tabii ki."

İkisi de güldü ve sonra Joe sordu: "Burada ne kadar kalacaksın? Sizi kim ya da ne getirdi?"

Yirmi yılı aşkın süredir konuşmadığı kızı, "Sen, baba. Seni görmeye geldim. İki gün içinde eve uçmam gerekiyor. Roma'ya."

Joe onun sesine bayılırdı, Standart Amerikan ve biraz da

İtalyan. Dedi ki, "İki gün mü? Seni ne zaman görebilirim? Programın nedir?" "Cuma günkü u u uma kadar bo um."

Franny'yi en son gördüğünde, Washington DC'deki dairelerinde, bebek çiftlik hayvanları duvar k  ıdı olan küçük yatak odasında, pijamalarını giymiş, ayın üzerinden atlayan bir inek resminin altında uyuyordu. Ondan  nceki sefer de uyuyordu. Ve ondan önce de uyuyordu, sonsuza kadar.

Onu bir yetişkin olarak hayal etmeye çalıştı. "  le yemeği yemek ister misin?" "Bugün m ?"

"Evet. Öğleden sonra sizi otelinizden alabilirim?"

"M kemm l," dedi kızı - büyük kızı.

Telefon g r   mesini bitirdiler ve Joe sandalyesinin etrafında dönerek pencereden mavi gökyüzüne baktı. Isabel uyurken ona veda edip dairelerinden ayrıldığını hatırlıyordu, Isabel'in eşyalarını topladı ını ve Franny'yi alıp uçmaya hazır olduğunu bilmiyordu.

Onunla ilgili son anısı neydi?

Annesi Isabel ile kavga etmesi mi?

Başını iki yana salladı ve üniversitedeki kız arkadaşıyla olan, çatlakları ve yarıkları hemen ortaya çıkan ve Franny'nin doğumundan sonra daha da kötüleşen sorunlu evliliğini hatırladı. İ i, evden uzakta yaptığı uzun görevler, Isabel'in evlilikte istediği ya da beklediği şeyler değildi.

Haziran ayında bir gün eve geldiğinde, kız bebeklerini ailesinin yaşadığı Roma'ya götürdüğünü belirten bir not bulmuştu. Yanında da avukatının kartviziti vardı. Ondan sonra tüm iletişimi kesmi .

 kisi de bo anmak için baskı yapmamı tı, kadın dini nedenlerle, erkek ise karısının fikrini de i tirece ini d   nd    için. On be  yıl sonra, Isabel sonunda boşanma davasını a tı ında, adam kağıtları imzalamış ve eski karısının ailesinin nazik olduğunu ve Isabel'in Franny'ye iyi bakaca ını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ama  yle miydi?

Franny nasıl bir kadın olmuştu?

Masasına doğru döndü ve telefona dokundu, şimdi yetişkin kızına sorması gereken diğer şeyleri düşünüyordu. Bunlardan biri de "Seni nasıl tanıyaca ım?" idi.

Sadece yapardı.

Joe telefonu tekrar eline aldı ve Lindsay'i aradı.

"Linds? Sana söylemem gereken bir şey var."

OceanofPDF.com

Bölüm 95

Joe mavi bir gömlek, mavi bir pantolon **giymiş** ve mavi çizgili bir kravat **takmıştı**.

Dişlerini tekrar fırçaladı, saçlarını tekrar taradı, yumuşak bir bezle ayakkabılarını sildi. Francesca için iyi görünmek istiyordu. Ona doğru dürüst bir veda bile etmemişti. Ya Isabel'in ona anlattığı bir terk edilme hikâyesi yüzünden ondan nefret ediyorsa?

Başını salladı. Isabel bunu yapar mıydı? Yapardı.

Joe boy aynasında kendisine bakan kaskatı kesilmiş haline baktı. Gömleğinin düğmelerini çözdü, kravatını çıkardı ve mavi ceketini giydi. Joe mutfakta Martha'nın mama kabına mama doldurdu, daireyi kilitledi ve asansörün çağrı düğmesine bastı.

Lindsay'i düşündü. Isabel ve Franny'yi ilk buluşmalarından beri biliyordu ama onun ilk evliliğinden ya da kendisinininkinden nadiren bahsediyorlardı. Bayan Rose koridorun karşısındaki dairesinden çıktığında Lindsay ve Francesca arasındaki ilk buluşmayı hayal ediyordu.

"Vay canına Joe, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, Gloria. Kızım Francesca. Az önce beni aradı. Onu uzun zamandır görmemiştim, bu kadar büyüdüğünden beri." Yaklaşık bir metre boyunda birini göstermek için elini uzattı.

"Ah. Bilmiyordum... ne kadar heyecan verici," dedi, tamamen şaşkın görünüyordu. "İyi eğlenceler. Fotoğraf çekin."

Joe ceketinin cebindeki telefonunu yokladı, el salladı ve kendine sakin olmasını söyleyerek asansöre bindi. Sokağa çıkıp arabasının kilidini açtı, direksiyona geçti ve şehrin Pacific Heights denilen lüks bölgesine doğru sürdü. Yoğun trafiğe rağmen saat on ikiye çeyrek kala Drisco'ya vardı.

Joe sinirlerini yatıştırmak için arabasıyla iki tur attı, yavaşça ve sonunda otelin önüne park etti. Birkaç dakika oturdu.

Suçluluk, endişe, heyecan, daha fazla suçluluk. Daha fazla mücadele etmeli miydi? Isabel'in peşinden yasal yollarla mı gitmeliydi? Ama o zaman nasıl hissettiğini hatırlıyordu, birbirlerini yeterince strese sokmuşlardı ve bunun bir parçası olmak Franny için kötü olmalıydı.

Joe arabasından indi, kısa merdivenlerden otelin girişine çıktı, resepsiyona gitti ve dört çantası ve birkaç özel isteği olan bir kadının check-in yaptırmasını bekledi. Görevli nihayet boşaldığında Joe, "Bayan Molinari'yi görmeye geldim," dedi.

Görevli masa telefonunu açıp dinledi, sonra Joe'ya, "Cevap yok. Aşağı iniyor olmalı."

Joe küçük oturma alanına doğru yürüdü, iki sandalyenin arasında yuvarlak mermer bir sehpa ve üzerinde açık duran bir gazete vardı. Joe oturdu ve lobideki çiçek aranjmanlarına, yaldızlı aynalara, halının desenine, tezgâhtarla konuşan çifte ve az önce içeri giren telefonla konuşan adama bakarak her zamanki yakın gözlemine başladı.

Beş uzun dakika geçti. Joe Francesca'yı beklerken rahat edemedi, bu yüzden ayağa kalktı, öğle vakti ışığında dışarı çıktı ve arabasının yanında, kapılardan lobiye görebileceği bir yerde durdu.

Sadece bir dakika sonra, uzun boylu genç bir kadın resepsiyona yaklaştı. Uzun saçları koyu renk ve dalgalıydı. İnce kesimli deri bir ceket, beyaz balıkçı yaka ve kalem etek giymişti.

Bu oydu. Bu onun kızıydı.

Tezgâhtar onunla konuştuktan sonra cam kapıyı işaret etti.

Kapıdan içeri girdi, merdivenlerin başında durakladı, onu gördü ve iki parçalı tatlı bir gülümseme sundu - önce çekingen, sonra sırtarak. El salladı ve merdivenlerden indi.

Joe, Franny'nin küçüklüğüne dair görüntüler gözlerinin önünden geçerken el salladı. İnce yapılı genç kadın bir kol boyu önünde durdu ve "Baba?" dedi.

"Franny."

Joe ona kollarını açtı ve o da Joe'ya gitti. Onu kucaklarken titrediğini hissetti.

Ona her şey için üzgün olduğunu, hayatında en çok pişmanlık duyduğu şeyin, en büyük kalp kırıklığının, ona yakın olamamak olduğunu söylemek istedi. O anda her şeyi anlatmak, ona yakın olamayacağını açıklamak istedi.

Annesinin tek taraflı kararına, onun Franny'nin hayatının bir parçası olmasına izin vermeyi reddetmesine uymaktan başka seçeneği yoktu.

Bunun yerine ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendisinden uzak tuttu. Gözleri onunkiler gibi maviydi. Isabel'in burnuna, ağzına ve saçlarına sahipti.

"Çok güzelsin Franny. Seni nerede görsem tanırım."

Eğilip onu yanağından öptü, o da onunkini öptü ama diğeri yanağını da Avrupai bir şekilde öpmesini beklemiyordu.

"Berbat durumdayım," diye mırıldandı. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Senin burada olduğuna."

"Hadi yemeğe gidelim," dedi gülümseyerek ve onun koluna girdi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

OceanofPDF.com

Bölüm 96

Franny masanın karşısına oturdu. gelen

Joe içinde Ladin, İş

dünyasından müşterilere hizmet veren bir mahalle restoranı.

Ana oda rahatlatıcıydı, yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı, duvarlar café au lait rengine tiftikle kaplanmış, Paris sokak sahnelerinin siyah beyaz çizimleriyle asılmıştı. Joe'ya burası onu getirmek için doğru yer gibi gelmişti - gösterişsiz, otele yakın, harika yemekler- ama Franny rahatsız görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım." dedi. Elini sallayarak lüks mekânın tamamını işaret etti.

Anlamıştı. Artık büyümüşü ama hâlâ bir çocuktü. Dedi ki, "Ne isteyeceğini daha fazla düşünmeliydim Franny. Müşterilerimle burada öğle yemeği yiyorum. Evime yakın."

"Oda çok güzel," dedi. "Bayıldım."

Joe için şarap, Franny için bir bardak çay olmak üzere içki sipariş ettiler ve yemeklerini beklerken Franny, Joe'ya kendisini San Francisco'ya neyin getirdiğini anlattı.

"Annem kanser olduğunu öğrendiğinde, bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Yumurtalık kanseri. Hızlı ve ölümcüldür."

"Franny, bu korkunç olmalı."

"Son haftalarında her şeyi gözden geçirdik. Fordham'dan mezun olduğundan beri çektiği bir sürü fotoğraf. Büyükanmem ve büyükbabamdan gelen mektuplar. Bebeklik resimleri. Senin bazı resimlerin."

Joe, "Sana gösterecek böyle çok az şeyim var Franny. Neden geleceğini bana haber vermedin?"

"Ne söyleyeceğini nereden bilebilirdim?" "Seni havaalanından alacağım' derdim."

"Bunu şimdi biliyorum baba, ama bir hafta önce gelip gelmeyeceğimden emin değildim.

ya da seni arasam bile. Annem bana başkentteki bir bankada bulunan kiralık kasanın anahtarını verdi ve oraya benim için bazı şeyler bıraktığını söyledi. Bankaya gittim ve havaalanındayken Roma uçuşumu erteleyip San Francisco'ya gelmeye karar verdim. Anlık bir karar."

"Bunu yaptığına çok sevindim. Aydan fazla sevindim."

"Her yerde zıplıyorum. Özür dilerim, baba. Dinle, ben annemin elçisiyim. O da çok üzgündü. Seni uzak tuttuğu için. Bunu bana son yıllarda birkaç kez söyledi. Dedi ki, 'Her şeyi berbat ettim. Çok gençtim. Evlilikten anlamıyordum. Eğer her şeyi yeniden yapabilseydi farklı davranacağını ama bunu anlamasının yaklaşık on yılını aldığını söyledi. O zamana kadar da çok geç kalmış. Bana böyle anlatmıştı. Genç bir kızdım. Arkadaşlarım vardı. İtalyan olarak büyüyordum. Umarım bu seni incitmez baba ama o tekrar evlendi."

"Bilmiyordum. Ama sorun değil. Sana karşı iyi miydi?"

"Giovanni. Giovanni. Evet. Huysuz biri olduğunu söyleyebilirim. Ama iyi bir adamdır.

O bir terzi. Paltomu o yaptı," dedi gülümseyerek.

"Giovanni. Bu Joe," dedi.

Başını salladı.

"Seni deli gibi özlediğimi bilmeni istiyorum. Her gün seni düşündüm. Annene boyun eğerek sana ne yaptığımı milyonlarca kez kendime sordum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Annen... Nasıl söylesem bilemiyorum."

Onun için pek çok kelime biliyordu; şımarık, *bencil*, *uzlaşmaz*, *inatçı*.

-Ama hiçbirisi o an için uygun değildi.

Garson salatalarını getirdi, peçetelerini açtı ve kucaklarına yerleştirdi. Başka bir şey isteyip istemediklerini sordu. Hep bir ağızdan, "Hayır, teşekkürler." dediler.

Franny dedi ki, "Bana her şeyi anlattı. Sana bir not bıraktığını, beni götürdüğünü ve bizi bulamayacağından emin olduğunu söyledi."

"CIA'de çalışıyordum. Tabii ki seni buldum."

Franny güldü. "İşte bu kadar."

Joe dedi ki, "Yazdım. Aradım. Onu benimle konuşmaya bile ikna edemedim. Sonunda tek yapabildiğim ona güvenmek oldu. Isabel olmadan sana pek bir şey sunamazdım."

Franny salatasını dürttü.

"Madem istihbaratçısının, sana gerçeği söylesem iyi olacak baba."

"Evet, yapmalısın. Biz istihbaratçıların bunu elde etmek için kendi yöntemleri vardır."

Güldü. Sonra da "İşte kasada ne vardı?" dedi.

Elini çantasına attı, küçük siyah saten bir çanta çıkardı ve içinden iki şey aldı. Bunlardan biri küçük kadife bir kutuydu. Franny kutuyu açtı ve Joe, Isabel'e verdiği küçük ama güzel elmas nişan yüzüğünü tanıdı.

Franny Joe'ya diğer eşyayı, kilitli ve anahtarlı deri ciltli bir kitabı gösterdi. "Bu onun günlüğü.

"Günlüğünde sana aşık olduğunu anlatıyor."

"Ben... Bana gösterdiğin için memnunum. Seninle gurur duyduğumu söylemek dışında ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O söyledi. Seni seviyordu."

Joe boğazının düğümlendiğini hissetti. Başını salladı. "Ben de onu sevdim. Sevgi her zaman yeterli değildir."

Franny'nin yüzü kızarmıştı.

Joe, "Bana annenin eşyalarını gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Ani bir kararla habersiz gelmemin gizli bir nedeni vardı baba."

"Tüm dikkatim sende."

"Ben tek çocuk olarak büyüdüm. Hayır dersin diye sana bunu sormaya korktum."

Joe çatalını bıraktı.

"Kız kardeşimle tanışmak istiyorum," dedi Franny. "Julie ile tanışmak istiyorum."

Bölüm 97

Joe beni arabadan aradı.

Bana Francesca'yı San Francisco'da gezdirdiğini, ona görülecek yerleri gösterdiğini söyledi - Golden Gate Köprüsü, Union Meydanı.

Kocamın sesi sevinçli geliyordu. Onu zar zor duyabiliyordum. Trafik sesleri yüzünden değil, gerçi çok fazla trafik sesi vardı, ama ben aniden gelen bu depremi algılamaya çalışıyordum.

Joe bana sorular sordu. İşten ne zaman dönecektim? Franny'yi akşam yemeği için eve getirmem sorun olur mu? Benim için en kolayı ne olurdu? Dışarı çıkabilirdik ama o ev ziyaretinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Çünkü Franny kardeşiyle tanışmak istiyordu.

Bu ani haberi alan Julie'yi düşündüm. Dengeli ve kendine güvenen küçük bir kızdı ama yine de üç buçuk yaşındaydı. Ve babasına çok bağlıydı. Babasının küçük kızı.

Ayağını yere vurup "Hayır, hayır, hayır" dediğini görebiliyordum.

Dedim ki, "Yemeği sen yapar mısın, Joe? Ben işten çıkarken hep bir şeyler oluyor. Bilirsin işte."

"Yemekleri ben yapabilir miyim? Beni durduramazsın. Denemek istediğim birkaç otantik İtalyan tarifim var."

"Ben tatlıyı alayım."

"Harika," dedi. "Seni seviyorum, Linds."

"Tamam. Ben de seni seviyorum. Bekle Joe, o nasıl biri? Ondan hoşlanıyor musun?" "Harika biri."

"Güzel. Güzel. Ne tür bir iş yapıyor?" Güldü.

"Ne var, Joe? Doktor mu? Avukat mı? Öğretmen? Rahibe?"

"İster inan ister inanma sarışın, Francesca bir polis."

İşten erken çıkmaya çalıştım ama Brady bir ekip çağırdı.

Yeni yıla başlamak için bir toplantı. Doğal olarak benim de katılmam gerekiyordu. Ve personel hakkında bir rapor hazırlamam.

"Cinayet masası yoğun bir yıl geçirmeye hazırlanıyor," dedim ve konuyu kapattım.

Kaçmak mümkün olur olmaz salondan fırladım ve mahallemizdeki pastaneye giderek bir kutu cannoli ve çeşitli kurabiyeler aldım. Sonra da hız limitinin biraz altında bir hızla eve döndüm.

Joe'nun arabası apartmanımızın önüne park edilmişti. Motor soğuktu. Kontrol ettim.

Asansöre bindim, ön kapımızı açtım ve seslendim, "Helloooo. Ben geldim."

Ama kimse cevap vermedi. Kimse yoktu, Martha bile. Herhangi bir ipucu bulmak için etrafa bakındım; Joe'nun ayakkabıları portmantonun altındaydı, bir kadının ceketi kancadaydı ama hiçbir şey yoktu.

Beyaz iple bağlanmış kutuları mutfak tezgahına götürdüm ve marinara sosunun kokusunu aldım, ocağın üzerindeki kapalı tencereleri gördüm. Sonra bana gönderilmiş katlanmış bir not kâğıdı gördüm.

Şimdi ne olacak?

Okudum, *Linds, yürüyüşe çıktık. Birazdan döneriz.*

Joe saati not etmişti. Kontrol ettim. On dakika önceydi.

Bu fırsatı değerlendirip duşa girdim, durulandım ve serinledim. Sonra kocamın kızıyla buluşmak için ne giyeceğimi düşündüm. Spreyin altında, az sayıdaki kıyafet seçeneklerimi gözden geçirirken, parkede ayak sesleri ve oturma odasında sesler duydum.

Suyu kapattım ve Joe ile bir kadının konuştuklarını duydum, Julie'nin de sesi geliyordu. Kendimi bir havluya sardım ve kapı açıldığında kapı koluna uzanıyordum. Kilitlememiştım. Sanırım nefesim kesildi.

"Anneciğim."

Julie eşikte durmuş bana bakıyordu. Hala insanların konuşmalarını duyuyordum, başının üzerinden baktım ama sadece Julie banyoyu görebiliyordu. Eğildim ve "Tatlım, bir dakika içinde çıkacağım-" dedim.

"Anne, bil bakalım ne oldu?"

"Tahminimden önce giyinmeme izin ver, tamam mı?"

Julie'yi banyo kapısından kovdum ve küçük tatlım arkamdan "Acele et" diye seslenirken yatak odasına daldım.

Pantolon, üstlük ve düz ayakkabılar için dolaba uzandım. Saçlarım nemliydi ama parmaklarımla tarayıp at kuyruğu yaptım ve sonra, hazır olsam da olmasam da

oturma odasındaki partiye katıldı.

Joe sandalyesinden kalktı ve kanepede oturan kıvrak genç kadın da kalktı. Martha kuyruğunu sallayarak bana doğru koştu ve elimi itti.

Kocam dedi ki, "Lindsay, bu Franny."

"Merhaba Franny," dedim ona doğru yürürken. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi ama kollarım sanki kendi başlarına buyrukmuş gibi çoktan açılmıştı.

Ona sarıldım.

Julie koşup bacaklarıma sarıldı ve Joe, Franny'nin arkasında durdu, onu gülümserken görebiliyordum.

Küçük kızım gömleğimin kuyruğunu çekiştirdi ve ben de Julie-Bug'ın değerli yüzüne baktım. Sırıtiyordu.

"Tahmin et ne oldu?" dedi.

"Ne?" dedim. Üvey kızımı serbest bırakarak söyledim. "Anne. Anne. Bu Franny."

"Evet, sevgilim, biliyorum."

"Franny benim *kız kardeşim*, anne. Benim bir *kız kardeşim* var."

Herkes gülümsüyordu ve sonra Joe, "Kim aç?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum," dedi üvey kızım.

"Ben de," dedi Julie.

"Her zaman yiyebilirim," dedim.

Joe masayı hazırlarken Franny de mutfakta yardım etti, sonra da muhteşem lazanya tepsisini fırından çıkardı. Ben de salatayı hazırladım ve çok geçmeden hepimiz yemek masasının etrafında toplandık. Ben Joe'nun karşısına oturdum; Julie de Franny ile benim aramda oturdu.

Gariplik, gerginlik, Tanrı bilir neyin korkusu - hepsi gitmişti.

Tüm Molinariler evdeydi, birlikteydiler.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Yazarlar, kurgusal karakterlerimize önemli danışmanlık yapan pek çok kişiye teşekkür etmek ister: Yüzbaşı Richard Conklin, BCI Komutanı, Stamford, Connecticut, PD; avukatlar Phil Hoffman ve Steve Rabinowitz, Pryor Cashman, NYC hukuk firmasının ortakları; Hugo Rojas, bu kitap için bize göçmenlik hukuku konusunda danışmanlık yaptı; Chuck Hanni, Youngstown, Ohio'da kundaklama araştırmacısı; ve merhum Humphey Germaniuk, Trumbull County, Ohio'nun adli tabibi, ne yazık ki 2018'de vefat etti.

Ayrıca San Francisco'daki yerleşik araştırmacımız Ingrid Taylar'a, çok sayıda hareketli parçayı başarılı bir şekilde düzenli ve zamanında tutan Mary Jordan'a, destekleyici eşlerimiz Sue ve John'a ve Patterson Ekibine minnettarız.

Herkese mutlu Noeller ve iyi tatiller.

OceanofPDF.com

Daha fazla James Patterson ister misin?

Sırada ne olduğunu görün, ön kopyaları kazanın ve fırsatları bulun.

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

[OceanofPDF.com](#)

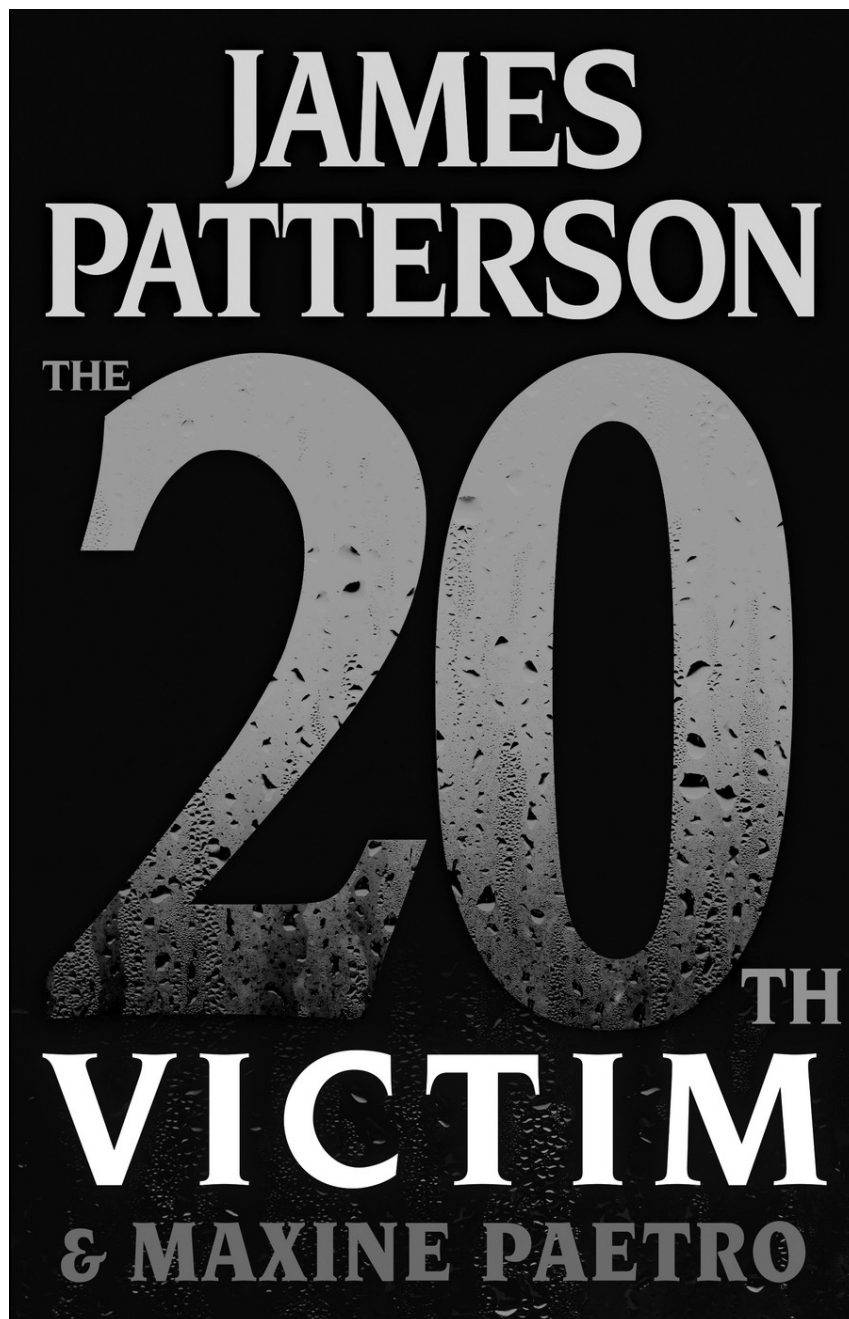
Yazarlar Hakkında

JAMES PATTERSON dünyanın en çok satan yazarı ve en güvenilir hikaye anlatıcısıdır. Alex Cross, Kadın Cinayet Kulübü, Michael Bennett, Maximum Ride, Middle School ve I Funny gibi birçok kalıcı kurgusal karakter ve dizi yaratmıştır. Önemli edebi işbirlikleri arasında Başkan Bill Clinton ile birlikte yazdığı *The President Is Missing* ve Albert Einstein Estate ile ortaklaşa ürettiği Max Einstein serisi yer almaktadır. Patterson'ın yazarlık kariyerinin tek bir misyonu vardır: "Okumayı sevmeyen" diye bir şey olmadığını, sadece doğru kitabı bulamayan insanlar olduğunu kanıtlamak. Okul çocuklarına ve orduya üç milyondan fazla kitap bağışladı, eğitimi desteklemek için yetmiş milyon dolardan fazla bağışta bulundu ve öğretmenler için beş binden fazla üniversite bursu verdi. Ulusal Kitap Vakfı kısa süre önce Patterson'a Amerikan Edebiyat Topluluğuna Üstün Hizmet için Edebiyatçı Ödülü'nü verdi ve ayrıca bir Edgar Ödülü ve altı Emmy Ödülü sahibidir. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

Roman yazarı MAXINE PAETRO, James Patterson ile aralarında Women's Murder Club, Private ve Confessions serileri; *Woman of God* ve diğer tek başına yazdığı romanların da bulunduğu iki düzineden fazla çok satan romanda işbirliği yapmıştır. Kocasını John ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

Bir sonraki kitaptan bir
alıntı için okumaya devam
edin

Kadınlar Cinayet Kulübü gerilim filmi

[20. Kurban.](#)

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Cindy Thomas, Cuma sabahı *San Francisco Chronicle*'daki işine giderken polis telsizini dinliyordu.

Son on beş dakikadır merkez ve devriye arabaları arasında gidip gelen rutin aramalardan başka bir şey olmamıştı. Sonra bir şey oldu.

Whistler TRX-1 tarayıcısı parazit ve çapraz konuşma yüzünden çılgına döndü. Sanki bir ana şalter sonuna kadar açılmış gibiydi. Dört yüzlü kodlar kanalı tıkamıştı. Hepsini biliyordu: 406, memurun acil yardıma ihtiyacı var; 408, ambulansa ihtiyaç var; 410, müdahale için yardım isteniyor.

Cindy araştırmacı bir gazeteciydi, suç dünyasının en iyisiydi. Kendisinden kesinlikle yardım istenmemişti ama yine de cevap veriyordu. İhbarlar tarayıcıdan gelenlerden daha sıcak olmazdı.

Vurulma olayının gerçekleştiği yer Duboce Caddesi üzerindeki bir Taco King'di. Cindy, Otis Caddesi'nden sağa döndü ve San Francisco'nun merkezine yakın, Mission, Castro ve Lower Haight arasındaki Duboce Üçgeni'ne doğru ilerledi.

İlerideki devriye arabalarının sirenleri ve arkadan gelen ambulansın korna sesleri arasında sokak numarasına ihtiyacı olmadığı kesindi. Yolun kenarına çekti ve acil sağlık otobüsü onu geçtikten sonra, hız sınırını umursamadan gaza basarak arkasından gitti.

Ambulans Duboce Caddesi ile Guerrero Sokağı'nın kesiştiği noktada, Taco King'in girişinde fren yaptı. Kruvazörler dört şeritli caddenin üç şeridini kapatmıştı ve üniformalı polisler çoktan trafiğin yönünü değiştirmişti. İnsanlar dehşet içinde çılgık atarak olay yerinden kaçıyor.

Cindy Honda'sını kaldırıma bırakıp yarım blok koştu ve Taco King'e ulaştığında iki sağlık görevlisinin otobüsün arkasına bir sedye yüklediğini gördü. İçlerinden birinin dikkatini çekmeye çalıştı ama adam onu dirsekleyerek yolundan çekti.

"Kenara çekilin bayan."

Cindy açık arka kapılardan izledi. Sağlık görevlisi kurbanın gömleğini yırtıp açtı, "Temiz" diye bağırdı ve kürekleri uyguladı. Ceset sıçradı, ardından kapılar çarpıldı ve ambulans Guerrero'dan güneye, Metro Hastanesi'ne doğru yola çıktı.

Dört şeridin üçüne polis şeridi çekilmiş, seyircilerin otoparka ve restorana girmesi engellenmişti. Şeridin başında üniformalı bir polis, Cindy'nin sevgilisi cinayet masası müfettişi Rich Conklin'in arkadaşı Al Sawyer duruyordu.

Elinde not defteriyle Sawyer'a doğru yürüdü, onu selamladı ve "Al, burada neler oldu?" dedi.

"Oh, hey, Cindy. Biraz daha dayanırsan biri çıkıp basına bir duyuru yapacak."

Ona hırladı. O da güldü.

"Pitbull olduğunu duymuştum ama hiç de öyle görünmüyorsun." Sarı bukleleri vardı, onları disipline etmek için elmas taşlı bir klips takmıştı ve iri mavi gözlerinde kararlılık vardı. Böyle görünüyordu, manipölasyon amaçlı değildi. Yine de.

"Al. Bak. Ben sadece Taco King'in içindeki ve dışındaki herkesin gördüklerini ve duyduklarını soruyorum. Kırk tane tanık olmalı, değil mi? Sadece bunu teyit et ve bana bir iki detay ver, tamam mı? 'Anonim polis kaynağı bu muhabire söyledi' diye yazacağım. İşte böyle."

"Size şu kadarını söyleyeyim," dedi Sawyer. "Şuradaki cipin ön camından bir adam vuruldu."

Sawyer gümüş renkli son model bir Porsche Cayenne'i işaret etti.

"Karısı onun yanında oturuyordu. Hamile olduğunu duydum. Vurulmamış ve ateş edeni görmemiş. Bu doğrulanmadı, Cindy. Karısı şuradaki otoparktan çıkan ekip arabasının içinde. Ve şimdi bana borçlusun. Hem de çok. Bana düşünmem için bir dakika ver, böylece üç dileğimi boşa çıkarmamış olurum."

Cindy ona bir dakika vermedi, onun yerine "Kurbanın adı?" diye sordu. Ateş edeni gören oldu mu?"

"Zorluyorsun, Cindy."

"Şey. Pit-bull itibarım tehlikede."

Ona sırtıttı ve sonra "Cipi görebiliyor musun?" dedi.

"Görüyorum."

"Arka camın fotoğrafını çek." "Tamam

Al, çekeceğim."

Sawyer dedi ki, "İşte haberi n: Kurban neredeyse ünlü. Eğer ölürse, bu büyük bir haber olacak."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Sawyer parmağını Cindy'ye **doğru salladı**, dostça bir uyarıydı bu.

Cindy, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kovalanmadan önce bandı eğdi, cipin arka camına elli adım kadar yaklaştı ve fotoğrafı çekti. Jeb McGowan kalabalığın arasından belirip ona doğru yaklaştığında çizginin gerisine dönmüş, fotoğrafı patlatıyordu. McGowan geriye taranmış saçları ve iki tonlu çerçeveli havalı gözlükleriyle genç bir dahi gibi görünüyordu. *LA Sun Times*'taki son işinde suç üzerine çalışmış olan seçkin bir gazeteci rolünü oynuyordu. Onun gibi günlük bir köşesi vardı ve iki yıl önce Marina Slasher hakkında yaptığı haberdan sonra kablolu haberlerde bazı röportajlar yapmıştı.

O zamanlar McGowan San Francisco'nun küçük ve taşralı olduğunu ima etmişti.

"Neden buradasın?" diye sormuştu.

"Bayan arkadaşımın Frisco'da bir ailesi var. Onları daha çok görmeye ihtiyacı var. Peki ne yapacaksın?"

Cindy, *yeni başlayanlar için Frisco dememeyi* düşünmüştü.

Şimdi McGowan yüzüne bakıyordu. "Cindy. Hey."

Bu da başka bir şeydi. McGowan saldırgandı. Tamam, aynı şey onun için de söylenmişti. Ama Cindy'ye göre McSmarty takım oyuncusu değildi ve onu hızla giden bir otobüsün altına itip en üst sırayı kapmaya bayılırdı. Ya da belki de ayakkabısının altındaki sakız gibi etrafta dolandır ve onu ölesiye kızdırırdı.

"Selam, Jeb."

Telefonunun ekranını sabah güneşinden koruyormuş gibi arkasını döndü ama adam konuşmaya devam etti.

"Kaçmadan önce bir müşteriyle birkaç kelime konuştum. İsmi bende var.

Vurulma olayından sonraki kargaşa hakkında güzel alıntılar var. İşte sana bir fikir, Cindy. Bu hikayeyi birlikte yazmalıyız."

"Kurbanın adını aldınız mı?"

"Alacağım."

"Ben zaten kendi açımı buldum," dedi. "Görüşürüz, Jeb."

Cindy McGowan'dan uzaklaştı ve onu geride bıraktığında Porsche'nin arka camının görüntüsünü büyüttü. Tozun üzerine parmakla bir kelime yazılmıştı.

Prova mıydı?

Nefesini içine çekti ve *Prova* netleşene kadar çekimi hızlandırdı. Ön sayfa için iyi bir görüntüydü ve değişiklik olsun diye SFPD'deki hiçbir arkadaşı "Bu kayıt dışı" demiyordu.

Arabasına doğru yürürken Cindy merak etti, *neyin provası*? Bu bir teaser mıydı? Tetikçinin kurbanı vurma nedeni ne olursa olsun, başka bir vurma olayının daha olacağının sinyalini veriyordu.

Cindy, *Chronicle*'ın yayıncısı ve genel yayın yönetmeni Henry Tyler'ı aradı ve ona isimsiz kaynağının bir polis olduğunu ve hâlâ kurbanın kimliğini araştırdığını belirten bir mesaj bıraktı.

Arabasına döndüğünde polis telsizini dinleyerek kurbanın adını öğrenmeyi umdu. Ve Rich'i arayıp az önce gördüklerini anlattı.

Kurbanın adını zaten biliyor olabilir.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Yuki Castellano çantasını masasının çekmecesine

kilitledi, ofisinden çıktı ve asansöre yöneldi.

San Francisco bölge savcı yardımcısı olan Yuki, kimliği belirsiz bir uyuşturucu satıcısının şoförlüğünü yapmak gibi kötü bir şansa sahip olan on sekiz yaşındaki lise terk bir genç hakkında dava açıyordu.

İki ay önce rutin bir trafik çevirmesi olmuştu.

Söz konusu aracın sinyal lambası kırılmış ve plakası çalınmıştı. Aracı kenara çeken polis yaya olarak yaklaşırken, yolcu suç işleyen araçtan inerek polisi vurdu.

Polisin ortağı ateşe karşılık verdi, ıskaladı ve Güney 1. Otoyol'a çıkan araca ateş etti. Polis yardım çağırmış ve ölmek üzere olan adamın yanında kalmıştır.

Birkaç mil ve birkaç dakika sonra takipteki ekip arabaları kaçış aracını en sağ şeritten çıkmaya zorladı ve yolu kesti. Polis, yolcunun arabayı terk ettiğini, genç sürücü Clay Warren'ı ve büyükçe bir fentanil paketini arabanın içinde bıraktığını tespit etti.

Vurulan devriye görevlisi olay yerinde öldü.

Clay Warren bir dizi suçlamayla gözaltına alındı. Uyuşturucuya olduğu gibi bir milyon değer biçildi ve el konuldu. Warren ve araba, ölen polisin ortağı tarafından teşhis edildi ve adli tıp araçta yüzlerce eski ve yeni parmak izi buldu, ancak hiçbirisi bilinen bir suçluyla eşleşmedi.

Piç herif ya eldiven takmıştı ya da gösterge paneline hiç dokunmamıştı ya da bu onun ilk işiydi ve sisteme dahil değildi.

Yuki bundan şüpheliydi.

Böylece katil satıcı yerine, çantayı elinde tutan tekerlekçi kaldı.

Savcı Clay Warren'ı çalıntı bir arabada uyuşturucu satmak ve bir polis memurunun öldürülmesine suç ortaklığı yapmaktan yargılıyordu.

kurban. Yuki Warren'ın kayıp satıcıyı ele vereceğini ummuştu ama bunu yapmamıştı ve yapacağına dair bir işaret de vermemişti.

Paslanmaz çelik asansör kapısının içini ayna olarak kullanarak rujunu sürdü ve saçını düzeltti, ardından yedinci kattan çıktı ve masadaki Çavuş Bubbleen Waters'a yaklaştı.

"Merhaba B. Mahkûm Clay Warren ve avukatıyla bir görüşmem var." "Seni bekliyorlar, Yuki. Bir saniye bekle."

Masa telefonunu aldı, bir tuşa bastı ve "Randall. Kapı, lütfen."

Bir muhafız belirdi, metal kapılar tıngırdayarak açıldı ve arkalarından kilitler kapandı. Gardiyan Yuki'ye bir masa ve sandalyelerin bulunduğu küçük bir odaya kadar eşlik etti, sandalyelerden ikisi zaten doluydu. Clay Warren klasik turuncu bir hapisane tulumu giymiş ve gümüş kelepçeler takmıştı. Avukatı Zac Jordan uzun saçlıydı ve pembe bir polo tişört, haki bir blazer ceket, kot pantolon ve sol kulağında altın bir küpe vardı.

Zac Yuki'ye sıcak bir gülümseme verdi ve iki elini birden sıkmak için ayağa kalktı.

"Seni gördüğüme sevindim, Yuki. Söylediğim için üzgünüm ama hiçbir yere hızlı gidemiyorum.

Belki Clay seni dinler."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Zac Jordan, yoksulları ve umutsuzları temsil eden bir grup olan Savunma Ligi için karşılıksız çalışan bir savunma avukatıydı.

Savcılıktaki işine verdiği kısa bir ara sırasında Yuki, Zac Jordan için çalışmıştı ve onun iyi adamlardan biri olduğunu ve müşterisinin ona sahip olduğu için şanslı olduğunu söyleyebilirdi.

Bu davada, müvekkili yanlış zamanda yanlış arabada olduğu için büyük bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydı.

Yuki oturdu ve "Nasıl gidiyor Clay?" diye sordu.

"Harika." dedi.

Clay Warren yaşından daha genç görünüyordu. Ufak tefek, sarı saçlı ve düğme burunlu bir adamdı ama başını kaldırdığında gri gözleri sertti. Yuki'yi hızlıca değerlendirdikten sonra bakışlarını masanın ortasındaki metal halkaya bağlı kelepçeli ellerine indirdi. Boyun eğmiş görünüyordu.

"Clay," dedi, "daha önce de konuştuğumuz gibi, bir polis memuru öldü. Onu kimin vurduğunu biliyorsun. Senden bunu kimin yaptığını söyleyerek bize yardım etmeni tekrar rica ediyorum. Aksi takdirde sana yardım edemem ve cinayete suç ortağı olmakla ve kasıtlı olarak uyuşturucu bulundurmakla suçlanıp yetişkin olarak yargılanacaksın. Müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyasın."

"Arabayı sürmek için," dedi.

"Beni anlıyor musun?" Yuki sordu. "Sen bir *polis* cinayetinin suç ortağısın. Tetikçiyi yakalamamıza yardım edersen, savcı sana yardım edebilir. Suçlamalar önemli ölçüde düşürülebilir Clay."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Araba kullanıyordum. Sireni duydum. Kenara çektim ve tüm bu saçmalıklarla suçlandım. Bu yanlış. Hepsi yanlış. Hız yapıyordum. Nokta."

"Peki ya arabanın içindeki uyuşturucu? Bir milyon dolar değerindeki fentanili nereden buldunuz?"

Yuki torbacının kimliğinin kesin olmadığını biliyordu. Ortağının sokakta ölmesini izleyen polis, büyük uyuşturucu satıcıları olan muhtemel şüphelilerin fotoğraflarını incelemiş ve ateş edenin Antoine Castro olabileceğini düşünmüştü ama tam olarak emin değildi.

Yuki, "Neden Antoine Castro gibi bir pisliğin ağırlığını üstleniyorsun?" dedi.

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

Castro FBI'nın en çok arananlar listesindeydi. Yuki şimdiye kadar ülkeyi terk etmiş ve yeni bir kimlik edinmiş olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Zac dedi ki, "Yalan söylemenin sana faydası yok evlat. ADA Castellano'yu tanıyorum. Senin için pazarlık yapacağım."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Warren. *"Beni rahat bırakın."*

Yuki, eğer katil satıcı Castro ise, çocuğa haber verdiğini hayal etti. Onu uyarmıştır.

Konuşursun. Ölürsün.

Clay Warren konuşmayacaktı. Yuki ayağa kalktı.

"Özür dilerim, Zac."

"Denedin," dedi.

Kapıya gitti ve gardiyan kapıyı onun için açtı. Zac Jordan'ı müvekkiliyle yalnız bıraktı, hapishanede ölecek olan korkmuş bir çocuğu, sadece ne zaman öleceği önemliydi.

Çok Yakında

Criss Cross

Kayıp

Blindside

Texas Outlaw

20. Kurban

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.